Видавництво Хакікат Кітабеві #8

ВСІМ ПОТРІБНА ВІРА

АНОТОВАНИЙ ПЕРЕКЛАД
“ІТІКАД-НАМА”

Мевлян Халід Аль-Багдаді

Підготував
Хусейн Хілмі Ишик

31. видання

Hakîkat Kitâbevi
Darüşşefeka Cad. 53/A P.K.: 35
34083 Fatih-ISTANBUL/TURKEY
Tel: 90.212.523 4556–532 5843 Fax: 90.212.523 3693
http://www.hakikatkitabevi.com
e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com
Червень-2016

ПРИМІТКА

Автор книги **"Ітікад-нама".** Мавлана Дійа ад-дін Халід аль-Багдаді аль-'Усмані (нар. 1192 р. х./1778 р. в Шахразурі на півночі Багдада, пом. 1242/1826 у Дамаску, куддіса сіррух), називався аль-'Усмані, бо був нащадком Усмана Ду'н-нурайна, третього халіфа 'радій-аллаху та'аллах анх. Коли він навчав свого брата Хадрата Мавлана Махмуда Сібіба знаменитому **хадису аль-Джибрил**, другому хадису аш-шерифа в **"Аль-ахдіт аль-арбаун"** великого вченого ан-Навааві, Хадрат Сібіб попросив свого старшого брата написати коментар до цього хадису. Мавлана Халід, щоб догодити світлому серцю брата, прийняв прохання і пояснив хадис аш-шериф перською мовою в книзі, назвавши її **"Ітікад-нама".** Її турецький переклад, **Herkese Lâz'm Olan Îmân**, був перекладений англійською (сучасна версія **Belief and Islam**), французькою **(Foi et Islam)** і німецькою **(Glaube und Islam)** мовами в 1969 році, а пізніше - кількома іншими мовами, такими як тамільська, йоруба, хавса, малаялам і данська. Нехай Аллагьу тааля благословить невинну молодь на читання цієї книги та вивчення правильного і'тікаду (віри), переданого вченими Ахль ас-Сунна!

Примітка видавця:

Кожен, хто бажає надрукувати цю книгу в оригінальному вигляді або перекласти її будь-якою іншою мовою, отримує на це наш дозвіл; а люди, які здійснюють цей благородний подвиг, удостоюються благословень, які ми заздалегідь підносимо Аллагові на їхнє ім'я, а також наших найкращих побажань вдячності, за що ми їм дуже вдячні. Однак дозвіл надається за умови, що папір, використаний для друку, має бути хорошої якості, а оформлення тексту й обкладинки виконано правильно й акуратно, без помилок.

Примітка: місіонери намагаються поширювати християнство; євреї працюють над поширенням вигаданих слів єврейських рабинів; Хакікат Китабеві (книгарня) в Стамбулі намагається популяризувати іслам; а масони намагаються знищити релігії. Людина з мудрістю, знаннями і совістю зрозуміє і зробить правильний вибір і допоможе поширювати його для спасіння всього людства. Немає кращого і ціннішого способу служити людству, ніж поширювати правду.

"Субхан-Аллагі ва бі-хамдіхі субхан-Аллагіл-'адхім". Ця (молитва, що називається) "Каліма-і-тензіх", якщо її прочитати сто разів вранці і стільки ж разів увечері, призведе до прощення гріхів і захистить людину від повторного гріха. Ця молитва цитується також у триста сьомому (307) і триста восьмому листах (першого тому) книги під назвою **"Мактубат"** (написаної великим Валі і вченим Імамом Раббані "кддіса сіррух"), а також у її турецькій версії.

Я Рахман, я Рахім, я 'афууву я Керім.

Місія **Хакікат Кітабеві** (благословенної книгарні у Фатіх, Стамбул) - навчати нашій вірі, Ісламу, і робити нашу благословенну країну привабливою в очах людей усього світу. Нехай Аллаг буде задоволений людьми, які нам допомагають! З повагою.

Шановний читачу, ассаламу алейкум ва рахматуллах.

Ми запозичили всі тексти цієї книги з книг, написаних ісламськими вченими. Ми не додали до цих запозичень нічого від себе. Ми взялися за цю корисну справу з подвійною метою: послужити людству та здобути визнання людей, які працюють заради щастя людей і захищають їхні права. Коли ви прочитаєте праці цих великих і всесвітньо відомих учених з належною увагою та вдумливістю, ви отримаєте корисні матеріальні та нематеріальні знання, іншаАллаху та'аля. Ми складаємо вам наш салам і любов. Нехай Аллаг'у Тааля благословить вас міцним здоров'ям і плідним довголіттям! Амін.

Ва салляллаху алейкум Саідіна Мухаммадін ва алейкум аль-і Мухаммад ва барік алейкум Саідіна Мухаммадін ва алейкум аль-і Мухаммад. Аллахумма Раббан, тин фі-д-дуні хасанатан ва фі-л-акхірат-і-хасанатан ва цин 'адхаб-ан-нар бі-рахматіка йа- Ерхам-ер-Рахім'ян! Мон.

Хакікат Кітабеві

Набрано та надруковано в Туреччині:

Baskı: İ'hlâs Gazetecilik A.Ş.
Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlâs Plaza No: 11 A/41
34197 Yenibosna-İSTANBUL Tel: 90.212.454 3000

ПЕРЕДМОВА

Почнемо книгу з Басмала;
Ім'я Аллаха дає найкращий захист.
Його дари не можна виміряти жодним мірилом;
Він наймилосердніший і любить прощення!

Аллаху Тааля милосердний до всіх людей на землі. Він створює корисні речі і посилає їх усім. Він показує шлях до безкінечного блаженства. Він виводить на правильний шлях тих, кого побажає, серед тих, хто зійшов з істинного шляху і пішов шляхом куфру (невір'я) і єресі внаслідок обману власним нафсом, лихим товариством, шкідливими книгами і засобами масової інформації. Він рятує їх від вічної загибелі. Він не обдаровує цим благословенням тих, хто жорстокий і переступає межі. Він дозволяє їм залишатися на шляху куфру, який їм подобається і до якого вони прагнуть. У потойбічному світі Він простить тих, кого вибере з тих винних віруючих, які мають потрапити до Пекла, і прийме їх до Раю. Він один творить кожне живе створіння, підтримує кожну істоту в існуванні кожної миті і захищає всіх від страху і жаху. Довіряючи себе славному Імені Аллаху тааля, тобто очікуючи від Нього допомоги, ми починаємо писати цю книгу.

Нехай буде хамд[1] в ім'я Аллаха Всевишнього. Мир і благословення Його улюбленому Пророку Мухаммаду (алейхи-с-саллям). Нехай усі сприятливі молитви будуть на його Ахль аль-Байті та на кожному з його справедливих і відданих сподвижників (ас-Сахабат аль-кірам).

Про догмати ісламської віри, її заповіді та заборони написано тисячі цінних книг, багато з них перекладено іноземними мовами та розповсюджено в усіх країнах світу. З іншого боку, недоброзичливі та недалекоглядні люди постійно нападали на корисні, благодатні та світлі правила ісламу, намагаючись очорнити та змінити його, а також обдурити мусульман.

Однак із вдячністю спостерігається, що майже в кожній країні дослідники ісламу все ще прагнуть поширювати і поширюють знання про іслам захищаються таким чином.

---

[1] Похвала і вдячність.

З іншого боку, ми є свідками невідповідних промов і статей, які, як стверджується, взяті з Корану аль-Керім і хадисів аш-Шерифа, але через нерозуміння їх кількома людьми, які не читали і не розуміли книг, написаних вченими Ахль ас-Сунна, не мають ніякого впливу на мусульман. Проте ці промови та статті виявилися неефективними проти твердого оману наших братів-мусульман і не мали жодного впливу, окрім того, що вказували на невігластво їхніх агентів.

На людину, яка називає себе мусульманином і яку бачили під час намазу в джамаа, треба дивитися як на мусульманина. Якщо згодом у її мові, письмі чи поведінці буде помічено щось, що суперечить знанню про оман, переданому вченими Ахль ас-Сунни, їй скажуть, що це невір'я або єресь. Йому скажуть, щоб він відмовився від цього і покаявся. Якщо ж він, з його коротким розумом і грубими міркуваннями, відповість, що не зробить цього, то буде зрозуміло, що він є єретиком або невіруючим. Навіть якщо він продовжуватиме здійснювати щоденні п'ять намазів, здійснюватиме хадж і робитиме всі види поклоніння та добрі справи, він не уникне цього лиха, якщо не відмовиться від речей чи вчинків, що спричиняють куфр, і не зробить тавбу[1]. Він не буде мусульманином. Добре вивчивши те, що спричиняє невір'я, кожен мусульманин повинен захистити себе від того, щоб не стати невіруючим, і повинен добре знати невіруючих і тих брехунів, які видають себе за мусульман, особливо британських шпигунів, і триматись подалі від їхньої шкоди.

Расулюллах (салляллаху алейхи ва саллям) заявив у хадисі про те, що з Корану аль-Керім і хадисів будуть вилучені неправильні, фальшиві значення, і таким чином з'являться сімдесят два єретичні угруповання. Цей хадис-і-шериф пояснюється в книгах під назвою **"Аль-Беріка"** та **"Аль-Хадика",** які цитують його з посиланням на авторитет (двох відомих книг хадис-і-шерифа під назвою) **Бухарі** та **Муслім**. Ми не повинні вірити книгам і лекціям людей з цих груп, які виступають під іменами "великого вченого ісламу" або "професора релігії", і ми повинні бути дуже пильними, щоб не потрапити в пастки цих злодіїв віри і переконань. Крім цих неосвічених мусульман, з одного боку, комуністи і масони, а з іншого - християнські місіонери, з іншого боку, ваххабіти,

---

[1] Зробити тавбу (за свої гріхи) означає відчути жаль за скоєні гріхи, попросити в Аллаха Всевишнього прощення, промовляючи, наприклад, таку молитву: "Естагфіруллах аль-'адхім аль-ледхі, ля ілляха ілля Анта Хуваль хайй-аль-каййум ва атубу ілаїх", і пообіцяти Йому більше не грішити.

підбурювані британськими змовниками та єврейськими сіоністами, намагаються ввести в оману мусульманських дітей оновленими методами. Вони роблять все можливе, щоб знищити Іслам і оман за допомогою вигаданих статей, фільмів, театрів, радіо- і телепередач (і веб-сайтів). Вони витрачають на це мільйони. Ісламські вчені, рахімахумуллах, дають їм усім необхідну відповідь і показують релігію Аллаха, шлях до щастя і порятунку.

З-поміж них ми обрали книгу під назвою **"Ітікад-нама",** написану Мавланою Дійя ад-діном Халідом аль-Багдаді аль-Утманом 'куддіса сірру, який був видатним вченим ісламу. **"Ітікад-нама"** була раніше перекладена турецькою мовою покійним Хаджі Файзуллою Ефенді з Кеми, Ерзінджан, під назвою **"Фараїд аль-фаваїд"** і надрукована в Єгипті в 1312 р. Цей переклад спрощено називається **"Всім потрібна віра"**. Його перше видання було здійснене в 1966 році. У квадратних дужках подано наші власні пояснення. Ми дякуємо Аллахові за те, що Він дав нам можливість утретє видати цю книгу англійською мовою. Оригінальна версія цієї книги **"Ітікад-нама"** перською мовою зберігається в Бібліотеці Стамбульського університету (відділ F. 2639, бібліотека ім. Еміна Махмуда Кемаля).

В кінці теми про "шлюб невіруючої" в **Дурр аль-мухтарі** написано: "Якщо мусульманка, що уклала нікях, не знає Ісламу[1], то вона не має права на шлюб з невіруючим: "Якщо мусульманська дівчина, що уклала нікя (шлюбний договір, як це приписано в Ісламі)[1], не знає Ісламу, коли вона досягає статевої зрілості, її нікях стає недійсним [вона стає відступницею]. Атрибути Аллаха (с.а.в.т.) повинні бути викладені їй, і вона повинна повторювати їх і казати: "Я вірю в це"". Пояснюючи це, Ібн 'Абіддін 'рахіма-уль-Аллаху та'аля' сказав: "Вона повинна повторювати атрибути Аллаха та'аля: "Якщо дівчинка маленька, вона належить до віри своїх батьків, вона мусульманка. Коли вона досягає статевої зрілості, вона вже не належить до віри своїх батьків. Коли вона досягає статевої зрілості, через незнання ісламу вона стає ренегатом. Якщо вона не вивчить і не повірить у шість догматів ісламу і не вважатиме, що треба жити згідно з ісламом, вона не залишиться мусульманкою, навіть якщо промовлятиме **"Калімат ат-таухід",** тобто промовлятиме: "Ля іляха іллялах Мухаммадун Расулюллах". Вона повинна вірити в шість догматів, викладених у "Уманту бі-ллахі...", і вона повинна сказати: "Я приймаю накази і заборони Аллаха таляля". "Це пояснення Ібн Біддіна показує, що невіруючий стає мусульманином, як тільки промовляє калімат-ат-таухід і вірить у його значення. Але, як і будь-який інший

---

[1] Будь ласка, дивіться розділ 12 у п'ятій частині "Нескінченного блаженства".

мусульманин, коли у нього є можливість, повинен запам'ятати наступні слова і точно вивчити їх значення: **"Аманту бі'іллахі ва маля'ікатіхі ва кутубіхі ва русуліхі ва валь-явм-іль-ахірі ва біль-кадарі хайріхі ва шарріхі міналлі та'ілля вальб'ту ба'д-аль-мавт хаккун аш-хаду ан іляха іллаллах аш-хаду анна Мухаммадан 'абду-ль-расулюх"**. Крім того, якщо мусульманський хлопчик не вивчить ці шість догматів і не скаже, що вірить у них, він стає ренегатом, коли досягне віку розсудливості і статевої зрілості. Після того, як він вивчить і увірує в ці шість догматів віри і таким чином досягне іману, для нього одразу ж стає **фардом** запитувати і вивчати **вчення ісламу**, тобто (заповіді ісламу, які називаються) фардами, і (його заборони, які називаються) **харамами**, як робити омовіння, гусль, як здійснювати намаз і як прикривати свої авратні частини тіла. Якщо він запитує когось (про ці вчення), то для цієї людини стає фардом (ісламською заповіддю) навчити його і/або допомогти йому знайти істинну ісламську книгу. Якщо він не може знайти нікого або жодної істинної книги, для нього стає фардом шукати її. (Ті самі обов'язки стосуються і мусульманської дівчини.) Якщо він не шукає, то стає невіруючим. Не знати про ці обов'язки доти, доки він їх не знайде (тобто доки не знайде людину або справжню ісламську книгу, яка навчить його цих обов'язків), буде для нього "удром" (удром - це те, що стосується обов'язків мусульманина). (Удр - це щось, наприклад, виправдання, яке звільняє мусульманина від дотримання ісламського судова заборона). Мусульманин, що не виконує фард у встановлений час і/або здійснює харам, буде підданий мукам у пеклі. Ця праця **"Всім потрібна віра"** містить детальну інформацію про ці шість догматів. Кожен мусульманин повинен добре прочитати цю книгу і зробити все можливе, щоб її прочитали його діти і всі його знайомі. Частини аврату пояснюються в четвертій частині **"Нескінченного блаженства".**

У тексті значення аятів і керімів подано як ма'аль, що означає "значення, як повідомляють вчені тафсиру", адже значення аятів і керімів розумів лише Расулюллах (саллаллаху алейхи ва саллям), який, у свою чергу, навчив цих значень свого сахаба. Вчені тафсиру (наука роз'яснення Корану) відрізнили ці хадіси від фальшивих, вигаданих мунафіками та зіндіками, які були завербовані британськими змовниками та неправильно навчені як люди релігії без певного мазхабу, а щодо тих хадісів-і-шерифів, яких вони не змогли знайти, то вони самі надали значення цим аятам, дотримуючись (правил та принципів) науки тафсиру. Що розуміють ті люди, які не знають науки Тафсір, а що розуміють ті люди, які не знають науки Тафсір?

Ісламські науки, які говорять арабською мовою, але не знають тафсиру, не називаються тафсиром (поясненням) Корану. Саме тому в хадисі сказано: **"Людина, яка надає значення Корану аль-керім згідно зі своїм розумінням, стає невіруючим".** У додатку подано глосарій арабських та інших неанглійських термінів, незрозумілих англійському читачеві.

Нехай же Аллаг (с.а.в.т.) допоможе нам усім триматися правильного шляху, вказаного вченими Аль-Ас-Сунни! Нехай Він захистить нас від віри у фальшиву, облудну, підступну брехню ворогів Ісламу та ламадитів, що експлуатують імена "великих вчених Ісламу"!

Всі книги, видані різними мовами, поширюються по всьому світу за допомогою Інтернету.

ПРИМІТКА: Християнські місіонери намагаються рекламувати християнство, євреї - Талмуд, Хакікат Китабеві - іслам, а масони - знищити релігії. Мудра, освічена і розсудлива людина скористається своєю логікою і зробить правильний вибір. Підтримуючи проголошення правильної релігії, вони слугуватимуть засобом для досягнення людством щастя в цьому світі і в майбутньому.

Сучасні мусульмани світу розділилися на три основні групи. Перша група - це істинні мусульмани, які йдуть слідами Сахаби. Їх називають **Ахль ас-Суннат**, або **мусульмани-суніти**, або **Фірка-і-наджія**, що означає група, яка врятувала себе від пекла. Друга група - це вороги Сахаби. Їх називають **шиїтами** або **Фірка-і-далла**, тобто група, що відхиляється. Третя група вороже налаштована як до сунітів, так і до шиїтів. Їх називають **ваххабітами** або неджідітами (або наджідітами), від міста Наджд, місця їхнього народження в Аравії. Їх також називають **Фірка-і-мелуна** (тобто проклята група), бо, як написано в наших публікаціях **"Нескінченне блаженство"** і **"Воскресіння і потойбічне життя"**, люди з цієї групи називають мусульман "невіруючими". А наш благословенний Пророк наклав прокляття на людей, які так називають мусульман. Цей тристоронній стан мусульманського світу є результатом єврейських та британських інтриг.

Кожен мусульманин повинен завжди вимовляти: **"Ля іляха ілля-Аллах"** для тезкії своїх нафсів, тобто для очищення себе від невігластва і гріховності, які притаманні його природі, і завжди повторювати молитву **"Астагфіруллах"** для тасфії свого серця, тобто для порятунку себе від невір'я і гріховності, які задушили його серце внаслідок потурання своїм нафсам, дияволу, поганому товариству і шкідливому читанню. Молитви, які промовляють люди, що

Якщо людина дотримується Ісламу і робить тавбу за свої гріхи, то вона буде прощена (Аллах велить). Якщо людина не виконує щоденний (п'ятиразовий) намаз, дивиться на жінок, які не прикрилися належним чином, і на відкриті частини тіла інших людей, їсть і п'є те, що заборонено їсти і пити, то слід зробити висновок, що вона не дотримується Ісламу. Його молитви не будуть прийняті.

Міладі	Хіджрі Шамсі	Хіджрі Камарі
2001	1380	1422

ХУСЕЙН ХІЛЬМІ ИШИК,

"Рахмат-Аллах алейкум"

Хусейн Хільмі Ішик, "Рахмат-Аллахі алай", видавець видавництва "Хакікат Китабеві", народився в Ейюб Султан, Стамбул, у 1329 році (1911 р. н.е.).

Зі ста сорока чотирьох книг, які він опублікував, шістдесят - арабською, двадцять п'ять - перською, чотирнадцять - турецькою, а решта - французькою, німецькою, англійською, російською та іншими мовами.

Хусейн Хільмі Іш'к, рахмат-аллахі алейхи (під керівництвом Саїда Абдулхакіма Арвасі, рахмат-аллахі алейхи, глибокого знавця релігії, досконалого в чеснотах тасаввуфу, здатного керувати учнями у повній зрілості, володаря слави і мудрості; володар слави і мудрості), був компетентним, великим ісламським вченим, здатним вести до щастя, помер у ніч з 25 жовтня 2001 року (8 шабана 1422 року) на 26 жовтня 2001 року (9 шабана 1422 року). Він був похований в Ейюб Султан, де народився.

ВСТУП

[Для благословенного і прекрасного початку Мавлана Халід Багдаді "куддіса сірру" починає свою книгу з цитування 17-го листа третього тому книги "**Мактубат**" аль-Імама ар-Раббані Ахмада аль-Фарукі аш-Ширхінді[1] "рахматуллахі алайах". Імам-і Раббані "куддіса сіррух" стверджує в цьому листі наступне]:

Я починаю свого листа з басмала. Безмежна слава і вдячність Аллахові, який обдарував нас всілякими милостями, вшанував нас, зробивши мусульманами, і оцінив нас, зробивши Уммою Расулюллаха Мухаммада (с.а.с.), що є найвищим благословенням.

Ми повинні медитувати й усвідомлювати, що тільки Аллаг-Та-Лаг'а благословляє кожну ласку для кожного. Він один творить усе. Він єдиний, хто підтримує існування кожної істоти. Вищі й добрі якості людей - це все Його благословення і милість. Наше життя, розум, знання, сила, слух і мова - все від Нього. Він завжди є Той, хто посилає незліченні благословення і ласки. Він - Той, хто рятує людей від біди і лиха, хто приймає молитви і відвертає горе і нещастя. Лише Він творить життєві блага і робить так, щоб вони доходили до нас. Його благословення настільки щедре, що Він не відрізає прожиток тим, хто чинить гріхи. Його покриття гріхів настільки велике, що Він не ганьбить, не виставляє на посміховисько і не розриває завісу чесності тих, хто не виконує Його заповідей і не утримується від Його заборон. Він настільки всепрощаючий, настільки милосердний, що не поспішає карати тих, хто заслуговує на покарання і муки (ʼадхаб). Він розкидає Свої благословення і милості як на тих, хто Йому подобається, так і на Своїх ворогів. Він нічого не жаліє ні для кого. І як найвищу, найціннішу зі Своїх благодіянь, Він вказує нам правильний шлях до щастя і спасіння. Він застерігає нас, щоб ми не заблукали, щоб ми потрапили до Раю. І Він наказує нам пристосовуватися до Його улюбленого Пророка (саллаллаху алейхи ва саллям), щоб ми могли досягти всіх нескінченних благ, нескінченних і невичерпних задоволень у Раю, а також Його власної милості та любові. Отже, благословення Аллаха (с.а.в.) такі ж очевидні, як і сонце. Милості, які походять від інших, насправді походять від Нього. Він, знову ж таки, є Тим, хто робить інших посередниками і дає бажання, владу і силу робити благодіяння. З цієї причини Він завжди є Тим, хто посилає всі благословення, які приходять

---

[1] Імам-і Раббані помер у 1034 році [1624 р. н.е.].

через усі місця і всіх людей. Очікувати ласки від когось іншого, крім Нього, - це все одно, що просити чогось у сторожа або просити милостиню у бідняка. І невігласи, і освічені, і тупі, і розумні, і кмітливі знають, що все, про що ми тут говоримо, є правильним і доречним, бо все сказане - це очевидні факти. Навіть не треба над ними замислюватися.

Той, хто робить милості, заслуговує на подяку та повагу. Тому обов'язок кожної людини - дякувати Аллахові Всевишньому, який обдарував її милістю. Це борг, обов'язок, який наказує мудрість. Але нелегко здійснювати цю подяку Йому, бо людина, будучи створена з нічого, слабка, бідна, несправна, неповноцінна. А Аллаг'у Тааля існує завжди і вічно. Він дуже далекий від недосконалості. Будь-яка перевага належить тільки Йому. Люди не мають жодної подібності чи близькості до Всевишнього. Чи можуть люди, такі нікчемні, віддячити такій високій істоті, як Всевишній, у спосіб, гідний Його гідності? Є так багато речей, які люди вважають прекрасними і цінними, але Він знає, що вони є злом, і не любить їх. Те, що ми вважаємо благоговінням або вдячністю, може бути звичайними речами, які зовсім не подобаються. З цієї причини люди, з їхнім недосконалим розумом і короткозорим зором, не можуть розрізнити те, що виражає вдячність і пошану до Всевишнього Аллаха та Всемогутнього. Якщо Він не покаже, як треба дякувати і шанувати Аллахові, то вчинки, які вважаються похвалою, можуть виявитися наклепом.

Отже, вдячність, яку слід виявляти, і людські обов'язки, які слід виконувати по відношенню до Аллаха Всевишнього серцем, язиком і тілом, були визначені Аллахом Всевишнім і передані Його улюбленим Пророком (саллаллаху алейхи ва саллям)! Обов'язки людини, які показав і наказав їй Аллаг (с.а.в.т.), називаються **ісламом**. Людина віддячує Йому тим, що слідує тому, чого навчав Його Пророк. Аллаг'у Тааля не приймає і не любить ніякої подяки, ніякого поклоніння, несумісного з цим шляхом або поза ним, тому що є багато речей, які люди вважають прекрасними, але які іслам не схвалює і вважає потворними.

Отже, дякуючи Аллагу таллаху, люди, які мають розум, повинні підлаштовуватися під Хадрата Мухаммада "алайхис-салям". Його шлях називається **іслам.** Людина, що слідує за Мухаммадом (с.а.с.), називається **мусульманином.** Подяка Аллахові, тобто слідування за Мухаммадом, називається **"ібада"** (поклоніння). Вчення ісламу складається з двох частин: релігійної та наукової.

1) Вчення, в яке треба вірити серцем і яке називається

усуль-і-дин або вчення **іману**. Коротко кажучи, **іман** означає вірити в шість догматів, яких навчав Мухаммад "алайхис-салям", прийняти іслам і уникати висловлювання та використання ознак невір'я. Кожен мусульманин повинен вивчити ознаки невір'я (куфр) і уникати їх використання. Людина, що має іман, називається **мусульманином**.

2) Вчення про богослужіння, яке слід практикувати тілом і серцем, і те, чого слід уникати тілом і серцем. Вчення, які потрібно практикувати, називаються **фард**, а ті, яких слід уникати, називаються **харам.** Ці вчення називаються **"фуру-і-дін"** або **"ахкам-і-ісламійя"**, або **ісламські вчення**.

[Промовляти **"Каліма-і-таухід"** і вірити в те, що в ньому сказано, спочатку необхідно кожній людині. Каліма-і-таухід звучить так: **"Ля іляха ілля-лля-Аллах Мухаммадун Расулюллах"**, і це означає: "Аллах існує і є Єдиний. Мухаммад (алейхис-салам) - Його Пророк". Вірити в цей факт означає "мати іман" і "стати мусульманином". Людина, яка має іман, називається **"му'мін (віруючий)"** і **"мусульманин"**. Іман має бути безперервним. Тому необхідно уникати вчинків, що викликають невір'я, та використання речей, що символізують невір'я (куфр).

Коран аль-Керім - це Слово Аллаха. Аллагьу Тааля послав Своє Слово Мухаммаду (алейхиссалям) у вигляді послання через ангела на ім'я Джебрвол (Гавриїл) (алейхиссалям). Слова, використані в Корані аль-Керім, написані арабською мовою. Але вони були поставлені поруч Всевишнім Аллахом. Слова в Корані сходять до нас у вигляді аятів, тобто букв і слів, розташованих Аллагьу Тааля поруч один з одним. Значення, які несуть у собі ці літери та слова, передають Калям-і-іляхі (Слово Аллаха Всевишнього). Ці літери та слова (в сукупності) називаються **Коран аль-Керім**. Значення, які несе в собі Калям-і-іляхі, також є Коран аль-керім. Цей аспект Корану аль-Керім, тобто Калям-і-іляха, не є творінням. Він вічний і неминущий, як і інші Атрибути Аллаха Всевишнього. Щороку Джебруль "алайхис-салям" приходив до Посланця Аллага, читав (аяти) вже об'явленого Корану аль-Керім у тому ж порядку, в якому вони були записані в "Лоух-і-махфуд"[1], а наш благословенний Пророк повторював за Архангелом. Коли найкращий з людей збирався вшанувати Потойбіччя своїм благословенним

---

[1] Див. тридцять шостий розділ третьої частини **"Нескінченного блаженства".**

найцінніший ангел відвідав його двічі, повторюючи весь Коран аль-Керім. Наш благословенний Пророк і більшість сахаб вивчили Коран аль-Керім дослівно. Того року, коли Улюбленець Аллаха Всевишнього вшанував Потойбіччя своїм благословенним буттям, Абу Бакр ас-Сіддік, найперший халіфа Посланця Аллаха, зібрав сахабів, які вивчили Коран напам'ять і вже написані частини, організував спеціальну комісію і таким чином завершив написання всього Корану. Так з'явилася небесна книга під назвою **Мушаф**, тобто письмова (або друкована) копія Корану аль-Керім. Тридцять три тисячі сахабів зібралися разом і дійшли згоди, що кожна літера існуючого Мушафа знаходиться на своєму правильному та оригінальному місці.

Висловлювання Мухаммада "алайхис-салям" називаються **хадіс-і-шеріфами**. Хадиси, значення яких було натхненне Всевишнім Аллахом, хоча їх виголошував Мухаммад, називаються **хадиси-кудси**. Існує багато книг хадисів. Найвідоміші з них - **Бухарі** та **Муслім**. Серед приписів Всевишнього вчення, що вимагають віри, називаються **іман**, ті, що повинні виконуватися, називаються фарз, а заборони - **харам**. Фарз і харам, разом узяті, називаються **ахкам-і-ісламійя**. Людина, яка заперечує хоча б одне з положень ісламу, називається **кафіром** (невіруючим).

Друге, що необхідно зробити людині, - це очистити своє серце. Коли ми говоримо "серце", то маємо на увазі дві речі. Шматок плоті в наших грудях майже всі люди називають серцем. Серце в цьому сенсі існує і у тварин. Друге серце - це невидиме серце, яке перебуває в (матеріальному) серці. Це друге серце також називається "серцем". Саме про це серце пишуть у релігійних книгах. Саме це серце вміщує в собі вчення ісламу. Саме це серце, знову ж таки, вірить або заперечує. Серце, яке вірить - чисте. Серце, яке заперечує - брудне. Воно мертве. Наш перший обов'язок - очистити серце, докладаючи до цього всіх зусиль. Поклоніння, особливо виконання намазу та промовляння (спеціальної молитви, що називається) істігфар, очищає серце. Вчинення харамів забруднює серце. Наш благословенний Пророк сказав: **"Промовляйте істігфар дуже багато! Якщо мусульманин постійно промовляє молитву "істігфар", то Аллаг (с.а.в.) захищає його від усіх хвороб і нещасть. Він посилає йому різк (їжу, прожиток) з таких місць, звідки він зовсім не очікує"**. Істігфар означає: **"Астагфіруллах"**. Молитви приймаються за умови, що прохач є мусульманином, робить тавбу за скоєні гріхи та промовляє молитву, усвідомлюючи її значення та з вірою.

Молитви, промовлені з затьмареним серцем, не будуть прийняті (клянуся Аллахом). Серце людини, яка тричі промовляє молитву і постійно виконує намаз п'ять разів на день, почне говорити. Молитва, промовлена лише устами, без того, щоб серце також промовляло, не матиме жодної користі.

Релігійні вчення, продиктовані ісламською релігією, - це вчення, записані в книгах вчених ахл ас-суннат. Серед віровчень та ісламських вчень, переданих вченими **Ахль ас-Суннату**, є в'ят-і-керіми та хадіси з прямим і відкритим значенням, які тому називаються **"нас".** Людина, яка заперечує хоча б один з них, стає **кафіром** (невіруючим). Якщо вона приховує своє невір'я, то називається **мунафіком**. А **зіндіком** - якщо він одночасно приховує своє невір'я і видає себе за мусульманина, намагаючись тим самим ввести мусульман в оману. Однак невір'я, що виникло внаслідок неправильного тлумачення нассу з неясним змістом, не призведе до того, що людина стане кафіром. Але відхилення від істинного шляху Ахль ас-суннат приведе цю людину до Пекла. Завдяки своїй вірі в насси з відкритим значенням людина не буде вічно мучитися, вона буде врятована від Пекла і потрапить до Раю. Таких людей називають **людьми бід'ат або групами далалат**. Існує сімдесят дві групи далалатів. Жоден з актів поклоніння, жодні милості чи послуги людству, які здійснюють ці люди, а також невіруючі чи відступники, не приймаються (Всевишнім); їхні благодійні вчинки не принесуть їм ніякої користі в майбутньому житті. Мусульмани з правильною вірою називаються **Ахль ас-суннат ва-ль-джамаат** або **мусульмани-суніти**. Мусульмани-суніти розділилися на чотири підгрупи (правовірні) у виконанні своїх актів поклоніння. Вони дивляться один на одного як мусульмани (основної віросповідної групи, яка називається) Ахл ас-суннат, і люблять один одного.[1] Людина, яка не належить до жодної з цих чотирьох груп (мазхабів), не є мусульманином-сунітом. Про те, що людина, яка не є мусульманином-сунітом, є або кафіром, або прихильником бід'ату, написано в листах, написаних Хадратом Імамом Раббані, зокрема у двісті вісімдесят шостому листі першого тому (його великої праці **"Мактубат"**), а також у примітках **Тахтаві** до книги **"Дурр-уль-мухтар"**, у главі під назвою **"Зебаїх"**, і в **"Аль-Бесір-ль-мункір-іт-тавассуль-і-бі-ахль-іль-макабір"**.

---

[1] Ці чотири групи (або мазхаби) такі: 1) Ханафітський мазхаб; 2) Шафіїтський мазхаб; 3) Малікітський мазхаб; і 4) Ханбалітський мазхаб.

з документами та доказами. Обидві книги написані арабською мовою. Остання була написана в Індії і надрукована в 1395 році [1975 р. н.е.]. Хакікат Кітабеві у Стамбулі, Туреччина, відтворив книгу офсетним способом кілька разів у Стамбулі.

Якщо людина, яка здійснює поклоніння згідно з одним із чотирьох мазхабів, скоїла гріх або припустилася помилки у своєму поклонінні, то Аллах (с.а.в.) пробачить її, якщо вона зробить таубу. Якщо ж він не зробить тавбу, то Всевишній пробачить його і ніколи не відправить у Пекло, якщо захоче це зробити. Однак Він буде мучити його, якщо захоче, але згодом він буде звільнений від мук. Ті, хто не вірить хоча б одному з очевидних фактів, у які обов'язково треба вірити в Ісламі, тобто тих, які чують навіть невігласи, називаються **кафірами** (невіруючими) і будуть піддані вічним мукам у Пеклі.

Існує два типи кафірів: Кафір з небесною книгою і кафір без священної книги. Якщо людина, що має батьків-мусульман, відмовляється від Ісламу, її називають **"муртадд"** (ренегат, відступник). Ібн 'Абдін 'рахімахуллаху таляля' говорить про людей, чий нікях (ісламський шлюбний договір) стає харамом (забороненим, недійсним) через їхній ширк (багатобожжя, невір'я). Люди, які належать до однієї з сімдесяти двох єретичних груп мусульман, але чия єресь занурилася в безвір'я: "Відступники, мулхіди, зіндіки, вогнепоклонники, люди, яких називають [брахмани, буддисти,] батіни, ібатіни і джурзи (друзи), ідолопоклонники, давньогрецькі філософи і мунафіки - всі вони є невіруючими, що не мають небесних книг". Комуністи і масони також є невіруючими без небесних книг. Християни та іудеї, які вірять в об'явлені небесні книги, такі як **Таура** і **Біблія**, які були пізніше інтерпольовані, є невіруючими з книгами. Якщо такі люди обожнюють якусь істоту, вони стають **мушріками** (багатобожниками). Атрибути Всевишнього, які називаються **сіфат-і-тубутійя** та **сіфат-і-дхатійя**, називаються **атрибутами божества (улухійят).**

Якщо невіруючий, з небесною книгою чи без неї, прийме іслам, він врятується від пекла. Він стане безгрішним, чистим мусульманином. Але він повинен стати мусульманином-сунітом. Стати мусульманином-сунітом означає прочитати і вивчити книгу, написану одним із вчених (істинного шляху, який називається) Ахль ас-Сунна, і пристосувати свій оман, вчинки і слова до того, про що він дізнається з цієї книги. У світі це розуміють за чіткими словами та діями людини, які вона вимовляє

і робиться без даруру (сильної необхідності чи примусу), незалежно від того, мусульманин він чи ні. Якщо людина відійшла в інший світ з оманом, це стає остаточно зрозумілим з останнім подихом. Якщо мусульманин, що має тяжкі гріхи, зробить за них таубу, він обов'язково буде прощений і стане безгрішним, чистим мусульманином. Що таке тавба і як її робити, докладно пояснюється в книгах "ільм аль-хал", наприклад, у книзі "**Всім потрібна віра**" (нинішня книга) і в шести сувоях "**Нескінченного блаженства**".

ІМАН ТА ІСЛАМ

У цій книжці **"Іткад-нама"** - хадис Пророка (саллаллаху алейхи ва саллям) про іман та іслам - буде роз'яснено. Сподіваюся, що завдяки благословенню цього хадису віра мусульман удосконалиться, і таким чином вони досягнуть спасіння і щастя. І я знову сподіваюся, що завдяки цьому я, Халід, чиї гріхи дуже великі, зможу врятуватися. Нехай же Аллах, в якого я свято вірю, що Він нічого не потребує і що Його милості та благословення такі рясні, і який дуже жаліє своїх рабів, пробачить цьому бідолашному Хлідові, чий запас такий малий, а серце таке чорне, його недоречні слова і прийме його недосконалі дії в поклонінні. Нехай Він захистить нас від підступів підступного, брехливого сатани [і від обману фальшивими, помилковими словами та писаннями ворогів Ісламу] і зробить нас щасливими! Він - Наймилосердніший з милосердних і Найщедріший з щедрих.

Ісламські шаріати стверджують, що кожен мусульманин-**мукаллаф**, чоловік чи жінка, який досяг розсудливості та статевої зрілості, повинен правильно знати та вірити в ас-Сіфат ад-Датійя[1] та ас-Сіфат ат-Тубутійя[2] Аллаг'у-Таляля. Саме це є першочерговим обов'язком (фардом) для кожного. Незнання не є виправданням, це гріх. Халід ібн Ахмад аль-Багдаді написав цю книгу не для того, щоб продемонструвати іншим свою вищість і знання, не для того, щоб прославитися, а для того, щоб залишити після себе нагадування, послугу. Нехай же Аллагьу тааля допоможе смирити Халіду[3] Своєю Силою та через благословенну душу Свого Пророка! Вмін.

Усе, що не є Аллахом, називається **"ма-сіву"** або "алам" (творіння, всесвіт), що зараз називається **"природою".** Усіх створінь не існувало. Аллаг'у Тааля - це Той, Хто створив їх усіх.

---

[1] У Аллаху Тааля є шість Атрибутів, які називаються **Ас-Сіфат ад-Датійя: аль-Вуджуд** - існування; **аль-Кідам** - безпочатковість і вічність у минулому; **аль-Бака'** - безкінечність і вічність у майбутньому; **аль-Вахданія** - відсутність партнера чи пари; **аль-Мухалафату лі-ль-хавадіт** - несхожість на кожне створіння в усіх відношеннях; **аль-Кіяму бі-нафсіхі** - самоіснування, тобто те, що не потребує нічого для свого існування. Жодне створіння не має жодного з цих шести атрибутів, а також жодного зв'язку з ними. Вони належать виключно Аллахові Всевишньому. Деякі ісламські вчені говорили, що аль-Мухаляфату лі-ль-хавадіт і аль-Вахданія - це одне й те саме, і що число ас-Сіфат ад-Датійя дорівнює п'яти.

[2] Див. сторінки 6, 19 та 33.

[3] Халід-і Багдаді помер у Дамаску в 1247 році [1826 р. н.е.].

Всі вони є **мумкін** (що може виникнути з небуття) і **хадіс** (що виникло з нічого); тобто вони можуть виникнути, будучи неіснуючими, і вони виникли, будучи неіснуючими. Хадіс-і-Шеріф: **"Існував тільки Аллах, і більше нічого не існувало"**, показує, що це правда.

Другим доказом того, що весь всесвіт і всі створіння є хадісом, є той факт, що створіння постійно трансформуються і перетворюються одне в одне; насправді, те, що є кадімом (без початку), ніколи не повинно змінюватися. Дхат (Особа, Сутність) та Атрибути Аллаха (Всевишнього) є кадім, і вони ніколи не змінюються.[1] Зміни у створіннях не можуть походити з вічного минулого. Вони повинні мати початок і з'являтися з елементів або речовин, які повинні були бути створені з небуття.

Ще одним доказом того, що всесвіт є мумкін, тобто може виникати з небуття, є те, що істоти, як ми бачимо, є хадіс, тобто виникають з нічого. Існують дві істоти: **мумкін і ваджиб**.[2] Якби існував тільки мумкін, або якби не існував ваджиб аль-вуджуд, то не існувало б нічого.[3] З цієї причини мумкін не міг би виникнути,

---

[1] Однак у Всесвіті стан речовин змінюється під час фізичних подій. У хімічних реакціях змінюється сутність або структура речовин. Ми бачимо, як об'єкти або речовини перестають існувати і перетворюються на інші речовини. Сьогодні в атомних змінах і ядерних реакціях, які були відкриті нещодавно, речовина або елемент теж перестає існувати і перетворюється на енергію.

[2] "Вуджуд" означає "існування, буття". Існує три види існування. Перший - це **ваджиб аль-вуджуд**, необхідне існування. Він існує завжди. Він ніколи не був неіснуючим раніше, і не перестане існувати у вічному майбутньому. Лише Аллаг'у Та'аля є Ваджиб аль-вуджуд. Другий - це **мумтані аль-вуджуд**, який не може існувати. Він ніколи не повинен існувати. Таким є Шарік аль-Барі (партнер Аллаха Всевишнього). Інший бог, який є партнером Аллаха Всевишнього або подібний до Нього, ніколи не може існувати. Третій - **мумкін аль-вуджуд**, який може існувати, а може і не існувати. Так само, як і всесвіт, усі створіння без винятку. Протилежністю "вуджуд" є **"адам"** (небуття). Всі створіння перебували в 'адамі, були неіснуючими, до того, як з'явилися на світ.

[3] Адже це зміна, подія, виникнення з небуття, а згідно з нашими знаннями з фізики, для того, щоб відбулася зміна в речовині, на речовину повинна діяти зовнішня сила, джерело якої повинно передувати речовині.

або продовжувати існувати самостійно. Якби якась сила не впливала на нього, він би завжди залишався в небутті і не міг би з'явитися на світ. Оскільки мумкін не міг створити себе сам, він, природно, не міг створити й інших мумкінів. Те, що створило мумкін, має бути ваджиб аль-вуджуд. Існування мумкіна показує, що творець, який створив його з нічого, існує. Отже, Єдиний Творець усього, що є мумкін, тобто створінь, - це єдиний Ваджиб аль-Вуд, який не є ні хадісом, ні мумкіном, але завжди існує і є кадімом (вічним). "Ваджиб аль-вуджуд" означає, що його існування походить не від чогось іншого, а від нього самого, тобто він завжди існує сам по собі і не створюється кимось іншим. Якби це було не так, то вона була б істотою (мумкін і хадіс), створеною кимось іншим. А це суперечить тому, що було виведено вище. Перською мовою **"Худа"** (використовується як ім'я Аллаха) означає "завжди існуючий, вічний".

Ми бачимо, що класи істот знаходяться в дивовижному порядку, і наука щороку відкриває нові закони цього порядку. Творцем цього порядку має бути **Хайї** (Вічно Живий), **Алім** (Всезнаючий), **Кадір** (Всемогутній), **Мурід** (Всебажаючий), **Самі** (Всечуючий), **Басір** (Всевидячий), **Мутакаллім** (Всеговорячий) і **Халік** (Творець)[1], бо смерть, невігластво, нездатність або схильність до примусу з боку інших, глухота, сліпота і німота - все це дефекти, недосконалості. Неможливо, щоб такі вади були в Того, Хто створив цей "улам чи кават" (всі істоти) в такому порядку і хто захищає їх від знищення[2].

---

[1] Це вісім сифат ат-тубітійя Аллаха Тааля.

[2] Кожна істота, від атома до зірок, була створена з певними розрахунками та законами. Закономірність у відомих законах фізики, хімії, астрономії та біології спантеличує людський розум. Навіть Дарвін казав, що коли він думав про порядок і витонченість у будові ока, йому здавалося, що він збожеволіє. Повітря - це суміш азоту (78%), кисню (21%) і благородних (інертних) газів (1%). Саме суміш, а не сполука. Якби кисню було більше 21%, він би спалив наші легені. Якби його було менше 21 відсотка, він не зміг би спалювати поживні речовини в крові. Люди і тварини не змогли б жити. Цей відсоток, 21, ніколи не змінюється, ніде, навіть під час дощу. І це, в свою чергу, є великим благословенням. Будова ока - це просто ніщо в порівнянні з цим дивом. Хіба можливо, щоб Той, хто створив усі закони, тонкі розрахунки і формули, які викладаються як наукові знання, був неповноцінним?

Більше того, ми бачимо вищезгадані атрибути досконалості також і в створіннях. Він створив їх у Своїх створіннях. Якби цих якостей не існувало в Ньому, як би Він міг створити їх у Своїх створіннях, і Його творіння були б вищими за Нього.

Слід також додати, що Творець усіх цих світів істот повинен володіти всіма атрибутами досконалості та вищості і жодним атрибутом недоліків, бо той, хто є неповноцінним, не може бути творчим.

Окрім цих обґрунтованих доказів, аяти "керіма" та "хадиси" чітко пояснюють, що Аллаг-Та-Лав має Атрибути досконалості. Тому не можна в цьому сумніватися. Сумнів призводить до невір'я. Вищезгадані вісім Атрибутів досконалості називаються **ас-Сіфат ат-Тубутійя**. Всевишній володіє всіма вісьмома ознаками досконалості. В Його Особі, Сутності, Атрибутах і Діяннях немає жодної вади, розладу чи зміни. **Сифат-ад-Датійя** і **Сифат-ад-Датійя** називаються **атрибутами Улухійят** (Божества). Якщо людина вірить, що якась істота має Атрибути Улугійят, вона стає **мушріком** (багатобожником).

З допомогою та силою, яку дає нам Аллаггьу таляля, що підтримує існування всіх ісламів і дарує всі милості та дари, і який ніколи не спить, ми починаємо пояснювати благословенний вислів нашого Пророка (салляллаху алейхи ва саллям).

Наш улюблений наставник Хадрат Умар ібн аль-Хаттаб Радій - аллаллаху таляля анх, який був героїчним лідером мусульман, одним з найвищих сподвижників Пророка і славився своєю правдивістю, заявляє: "Я хочу, щоб ви знали, що я не винен:

"Це був такий день, що кілька з нас, сахабів, були в присутності та на службі в Расулюллаха (саллаллаху алейхи ва саллям). Той день, та година були настільки благословенні, настільки цінні, що навряд чи випаде нагода пережити їх ще раз. Того дня нам випала честь бути в товаристві Пророка, поруч із ним, бачити його прекрасне обличчя, яке було їжею для духу, насолодою і втіхою для душі. Щоб підкреслити цінність, честь того дня, блаженний Сахабі каже: "Це був такий день..." Чи може бути інший такий же почесний і цінний час, як той, коли на долю людини випадає побачити Джибріля (Джібріля, Архангела Гавриїла, алейхи-с-саллям) в образі людини, почути його голос і почути необхідні людям знання якнайкрасивіше і найяскравіше з благословенних вуст Расулюллаха (с.а.с.), алейхи-ва-саллям?

"Тієї години до нас наблизився чоловік, як схід повного місяця. Його одяг був надзвичайно білим, а волосся дуже чорним. На ньому не було видно слідів подорожі, таких як пил і піт. Ніхто з нас, сахабів Пророка (саллаллаху алейхи ва саллям), не впізнав його, тобто він не належав до тих людей, яких ми бачили або знали раніше. Він сів у присутності Расулюллаха (с.а.с.). Він поставив свої коліна біля благословенних колін Пророка". Цією особою в людській подобі був ангел на ім'я Джебріл. Хоча його манера сидіти здається несумісною з манерами **(адаб)**, вона показала нам дуже важливий факт: у вивченні релігійних знань немає місця сором'язливості, так само як і гордості чи зарозумілості, що стають господарями. Хадрат Джебрвіль хотів показати сахабі, що кожен має вільно запитувати в учителя те, що хоче знати про Іслам, не соромлячись, бо не повинно бути сором'язливості у вивченні Ісламу чи збентеження у виконанні, навчанні чи вивченні своїх обов'язків перед Аллю-та-Аля.

"Той шляхетний чоловік поклав руки на благословенні коліна Расулюлли (саллаллаху алейхи ва саллям). Він спитав Расулюллаха:

"О Посланнику Аллаха! Розкажи мені, що таке іслам і як бути мусульманином".

Лексичне значення слова **"іслам"** - "схилити голову в покорі". Расулюллах (саллаллаху алейхи ва саллям) пояснив, що слово "іслам" - це сукупна назва п'яти основних принципів ісламу, а саме:

1. Расулюллах (салляллаху алейхи ва саллям) сказав, що першою з п'яти основ ісламу є **"промовляння калімат аш-шахада"**, тобто треба промовляти: **"Еш'хаду ан ілляха ілля-ль-Аллах ва еш'хаду анна Мухаммадан абдуху ва расулюх".** Іншими словами, стримана людина, яка досягла статевої зрілості і може говорити, повинна вимовити вголос: **"На землі і в небі немає нікого, окрім Аллаха Всевишнього, гідного поклоніння. Справжньою істотою, якій слід поклонятися, є лише Аллаг'у Та'аля.** Він є ваджиб уль-вуджуд. У Ньому існують усілякі переваги. В Ньому немає жодної вади. Його ім'я - **Аллах"**, і вірити в це абсолютно всім серцем. А ще треба говорити і вірити: "Найблагородніша людина, яка мала рожево-рожеву шкіру, біло-червонувате, світле і прекрасне обличчя, чорні очі і брови; яка мала благословенне широке чоло, з прекрасними манерами і поведінкою; чия тінь ніколи не падала на землю; яка мала м'яку мову і яку називали арабом, тому що вона народилася в Мекці хашимитського походження, на ім'я **Мухаммад ібн Абдуллах, - людський раб Аллаха (абд) і Посланець Аллаха (Расул)**". Матір'ю Пророка була Хадрат Уміна бінт Вахаб. Він народився в Мекці [на світанку понеділка, 20 квітня 571 року]. Коли йому виповнилося сорок років, у рік, який називається "Бі'та", йому було повідомлено, що він є Пророком. Після цього він тринадцять років запрошував людей до ісламу в Мецці. Потім він емігрував до Медини за велінням Аллаха (с.а.в.). Там він поширював Іслам повсюдно. Через десять років після хіджрату (гегіра) він помер у Медині в понеділок 12 Рабі аль-Авваль (липень, 632 р.)[1].

---

[1] За свідченням істориків, Пророк увійшов до печери на горі Савр ближче до вечора у четвер, 27-го Сафара, 622 року ношої ери, під час своєї еміграції з аль-Меккат аль-Мукарама до аль-Мадінат аль-Мунавара. Він покинув печеру в понеділок увечері і увійшов до Куби, у кварталі поблизу Медіни, у понеділок, 8 Рабіуль-авваля (20-го числа місяця Вересень за григоріанським календарем та 7 вересня за юліанським календаря. Цей щасливий день став початком мусульманського календаря хіджри (гегіралі) - Шемсі (сонячного)). Початок прийнятого шиїтами календаря хіджри-шемси на півроку раніше. Тобто, свято Навруз у невіруючих меджуситів (вогонь

2. Другий з п'яти основних принципів ісламу - "**здійснювати** (молитву) **намаз** (або салят) п'ять разів на день, виконуючи його умови і дотримуючись його (основних принципів) фардів, **коли настає час для (кожної) молитви**". Для кожного мусульманина є обов'язком здійснювати намаз п'ять разів на день, виконуючи кожен намаз у визначений час, не раніше і не пізніше, і знати, що ти виконуєш його у визначений час. [1)] Здійснення намазу до початку визначеного часу є тяжким гріхом; цей тяжкий гріх здебільшого є наслідком використання помилкових календарів, підготовлених невігласами та людьми з ламадизму; такий намаз не буде сахіх (дійсним). (Невірні - це ті, хто не пристосувався до жодного з чотирьох мазхабів). Ця омана змушує мусульман виконувати ранню частину ранкової молитви суннат і фарз вечірньої молитви у свій (гріховний) час, який називається керахат (або карахат). (Час керахату пояснюється в четвертому розділі "**Нескінченного блаженства**", а також на внутрішній сторінці м'якої обкладинки книги під назвою "**Міфтах-уль-Джанна**". Див. також виноску[1] нижче). Намаз слід здійснювати, звертаючи увагу на його фарди, ваджиби та сунни, підкоряючи серце Аллахові Всевишньому, і до того, як закінчиться встановлений час. У Корані аль-Керім намаз називається "**салят**". Салят означає, що людина молиться, ангел вимовляє "істігфар", а Всевишній має співчуття та жалість. В ісламі салят означає виконувати певні дії, промовляти певні слова, як показано в книгах "ільм аль-хал". Салят починається зі слів "**Аллах акбар**", що називається "**такбір аль-іфтіта**", і промовляється після підняття рук до вух, а завершується після зчеплення рук під пупком (для чоловіків). Закінчується салям, який виконується поворотом голови до правого і лівого плеча наприкінці останнього сидячого положення.

Пост розговіння (мусульманське свято) розпочався 20 березня. У четвер, коли в усіх місцях світу день і ніч були однакової тривалості, він зупинився в Каабі, а в п'ятницю залишив квартал і того ж дня в'їхав до Медіни. Початок місяця Мухаррам того ж року (п'ятниця, 16 червня) було прийнято за початок календаря **Хіджри Камарі**. Новий день того камари (місячного) року припадав на 16 липня, п'ятницю.

Рік хіджри-шимси, що збігається з будь-яким західним новим роком, на 622 роки раніше, ніж цей західний новий рік. А західний рік, що збігається з будь-яким днем нового року за хіджрою, настає на 621 рік пізніше від нового року за хіджрою.

[1] Детальну інформацію про намаз читайте в четвертій частині "Нескінченного блаженства". Див. також книгу "**Міфтах-уль-Джанна**". Її англомовну версію можна знайти в **Хакікат Китабеві**, Стамбул, Туреччина.

3. Третій обов'язковий пункт ісламу - **"сплачувати закят за своє майно"**. Лексичне значення слова **"закят"** - "чистота, щоб прославитися, стати добрим і красивим". В ісламі **закят означає** "для людини, яка має майна закяту більше, ніж їй потрібно, і в певній кількості, що називається **нісаб**, відокремити певну частину свого майна і віддати його мусульманам, названим у Корані аль-керім, не втираючи його в землю". Закят виплачується семи категоріям людей. У всіх чотирьох мазхабах існує чотири види закяту: закят із золота і срібла, закят із комерційних товарів, закят із худоби [овець, кіз і великої рогатої худоби], що пасеться на полях понад півроку, і закят із усіх видів необхідних речовин, отриманих із землі. Цей четвертий вид закяту, який називається **"ушр"**, сплачується одразу після збору врожаю. Інші три виплачуються через рік після того, як вони досягають розміру нісабу.

4. Четвертий обов'язковий пункт ісламу - **"постити кожного дня місяця Рамадан"**. Піст називається **"сіям"**. "Сіям" означає захищати щось від чогось іншого. В ісламі "сіям" означає захист від трьох речей [протягом днів] місяця Рамадан, як це наказав Аллаггьу Тааля: від їжі, пиття та статевих стосунків. Місяць Рамадан починається з появою нового місяця на (західному) небосхилі. Він може початися не в той час, що вираховується в календарях.

5. П'ятий обов'язковий пункт ісламу - **"для працездатної людини здійснити хадж** (паломництво) **один раз у житті"**. Для працездатної людини, яка має достатньо грошей, щоб поїхати до міста Мекка і повернутися з нього, а також майно, достатнє для існування сім'ї, яку вона залишає до повернення, фардом є здійснення тавафу навколо Кааби і вакфу на рівнині Арафат, за умови, що дорога буде безпечною і її тіло буде здоровим, один раз у житті.

Почувши ці відповіді від Расулюллаха (с.а.с.), та людина сказала: **"Так, Расулюллаху (с.а.с.)! Ти сказав правду"**. "Хадрат Умар радий-аллаху анх розповів, що присутні сахаби були вражені поведінкою цієї людини, яка поставила запитання і підтвердила, що відповідь була правильною. Людина запитує, щоб дізнатися те, чого вона не знає; але сказати: "Ти сказав правду", - означає, що вона вже знає це.

Найвища з п'яти перелічених вище обов'язкових умов - промовляти калімат аш-шахаду та вірити в її значення. Наступним за важливістю є здійснення намазу. Далі йде піст. Далі йде хадж. Останнє - сплата закяту. Одностайно визнано, що Калімат аш-шахада - найвища. Про послідовність інших чотирьох більшість ісламських вчених говорять так само, як ми говорили вище.

Калімат аш-шахада був першим, що став фардом, на початку ісламу. П'ятиразовий намаз став фардом у ніч Мірадж у в дванадцятому році Бі'та, за рік і кілька місяців до гегіри. Пост під час Рамадану став фардом у місяці Шабан, на другому році хіджри. Сплата закяту стала фардом у місяці Рамадан, того ж року, коли став фардом піст. А хадж став фардом у дев'ятому році хіджри[1].

Якщо людина заперечує, не вірить, відмовляється, висміює або зневажає одну з цих п'яти основ Ісламу, вона стає невіруючим, хай захистить нас Аллах! Так само невіруючим стає той, хто не приймає нічого з того, що одностайно і ясно проголошено як халяль (дозволене) або харам (заборонене), або хто говорить халяль про харам чи харам про халяль. Якщо людина заперечує або не любить одне з неминуче відомих ісламських вчень, тобто вчень, які чують і знають навіть звичайні люди, що живуть у мусульманських країнах, вона стає невіруючим.[2] Якщо звичайна людина не знає вчень, які не є настільки поширеними або обов'язковими для неї, щоб знати про них, вона не заперечує (куфр), вона грішна (фіск).

---

[1] Детальну інформацію про намаз, піст, закят, хадж і мірадж можна знайти в четвертому розділі "**Нескінченного блаженства**", у другій і першій та сьомій главах п'ятого розділу, а також у шістдесятій главі третього розділу відповідно. Це означає, що Всевишній посилає Свого благословенного Архангела, Хадрата Джебріля, до Свого улюбленого Пророка, щоб повідомити йому, що він є останнім Пророком. Хегіра (Хіджрат) означає переселення Расулюллаха (саллаллаху алейхи ва саллям) з Мекки до Медини.

[2] Наприклад, їсти свинину, вживати алкогольні напої, грати в азартні ігри; жінці чи дівчині показуватися на людях без нічого, щоб прикрити голову, волосся, руки й ноги; чоловікові показуватися на людях, не прикривши частину тіла між колінами й пупком, - усе це харам. Тобто, Всевишній заборонив ці дії. Чотири мазхаби, що пояснюють заповіді та заборони Аллага, по-різному описують межу, що позначає кінець авратних частин тіла людини, тобто частин тіла, які є харамом (забороненими) для показу іншим і для того, щоб інші могли на них дивитися. Кожен мусульманин зобов'язаний прикривати ті частини тіла, що описані в мазхабі, до якого він належить. Також погано дивитися на тих, хто не прикрив ці частини тіла. У **Кім'ї Саадет** сказано, що жінкам і дівчатам заборонено виходити на вулицю, не покривши голову, волосся, руки, ноги, а також заборонено виходити на вулицю в тонкому, прикрашеному, обтягуючому і напахченому парфумами одязі.

Їхні матері, батьки, чоловіки і брати, які дозволяють їм виходити на вулицю в такому вигляді і вважають, що це доречно, і які потурають їм, розділяють їхні гріхи і муки; тобто, вони будуть горіти в Пеклі разом з ними. Якщо ж вони зроблять тавбу, то будуть прощені і не будуть спалені. Аллаху тааля любить тих, хто робить тавбу. На третьому році гегіри дівчатам і жінкам, які досягли статевої зрілості, було наказано не показуватися на очі чоловікам з намаграму і прикриватися. (Див. восьмий розділ четвертої частини "Нескінченного блаженства").

Ми не повинні вірити брехні, яку поширюють британські шпигуни і повторюють їхні підкорені та підкорені імітатори, які стверджують, що жінки не покривали себе до одкровення аяту хіджабу (приховування жінками свого тіла) і що так звана заповідь була сфабрикована пізніше вченими (ісламської науки), яка називається фікх.

Якщо людина каже, що вона мусульманин, вона повинна знати, чи сумісна та чи інша річ, яку вона збирається зробити, з ісламом. Якщо вона не знає, то повинна дізнатися про це, звернувшись до вченого з Ахль ас-суннату або прочитавши книги, написані вченими з цієї категорії. Якщо його вчинок порушує Іслам, він не буде звільнений від гріха чи єресі, спричиненої цим вчинком. Він повинен робити тавбу щодня в істинному розумінні. Коли тавба зроблена, гріх або єресь (спричинена цим вчинком) обов'язково буде прощена. Якщо він не зробить тавбу, то заплатить за це як у цьому світі, так і в Пеклі. Види покарань (які будуть застосовані до нього) описані в різних частинах нашої книги. (Див. також десяту главу шостого розділу "**Нескінченного блаженства**").

Частини тіла, які чоловіки та жінки повинні прикривати під час намазу та в інших випадках, називаються "**частинами аврату**". Якщо людина каже, що іслам не приписує прикривати певну частину тіла під назвою "аврат", вона стає невіруючою. Деякі частини тіла вважаються "авратом" згідно з іджмою (одностайністю, консенсусом) усіх чотирьох мазхабів (і ці частини тіла, що вважаються "авратом", залежать від статі). Якщо людина нехтує важливістю прикриття цих частин свого тіла або не дивиться на відкриті частини тіла інших людей, тобто якщо вона не відчуває страху перед муками (яких зазнає за порушення цієї заборони), то вона стає невіруючим. У чоловічому тілі частини між тазом і колінами не є забороненими в ханбалітському мазхабі.

Якщо людина каже: "Я мусульманин", вона повинна вивчити догмати ісламу, знати, що є фардом (обов'язковим), а що харамом (забороненим) згідно з консенсусом (іджмою) чотирьох мазхабів, і приділяти цьому питанню належну увагу. Незнання не може бути виправданням. Це тотожне з

навмисним невір'ям. За всіма чотирма мазхабами все тіло жінки, за винятком рук і обличчя, є "аврат". Так само, як і у випадку, коли жінка виставляє напоказ свої авратні частини тіла, співає чи промовляє (вголос хвалебну промову) мавлід у присутності чоловіків. Якщо людина злегка оголить частину свого тіла, яка не є авратною за іджмою, тобто не є авратною в одному з чотирьох мазхабів.

СУТЬ ІМАНУ

Цей шляхетний чоловік знову запитав: **"О Расул-Аллах! А тепер скажи мені, що таке іман"**. Запитавши, що таке іслам, і отримавши відповідь, Хадрат Джабраль (алейхи-с-салам) попросив нашого вчителя Расулюллаха (саллялаху алейхи ва саллям) пояснити суть і реальність іману. Лексично іман означає "знати людину як досконалу і правдиву, вірити в неї". В ісламі "іман" означає вірити в те, що Расулюллах (саллаллаху алейхи ва саллям) є Пророком Аллаха (с.а.с.), що він - Набі, обраний Ним Посланець, і говорити це з вірою в серці; вірити коротко в те, що він передав коротко, і вірити детально в те, що він передав детально від Аллаха (с.а.с.); і промовляти "Калімат аш-шахада", коли це можливо. Сильний іман полягає в тому, що, знаючи напевно, що вогонь спалює, змії вбивають отрутою, а ми уникаємо їх, ми повинні вважати Аллаха та Його Атрибути великими, бути повністю впевненими в цьому напам'ять, прагнути Його милості (рід) і бігти до Його краси (джамал), а також остерігатися Його гніву (гадаб) і мук (джалал). Цей оман ми повинні міцно закарбувати в серці, наче напис на мармурі.

Іман та іслам - це одне й те саме. В обох випадках треба вірити в значення калімат аш-шахада. Хоча вони відрізняються в цілому і в деталях, і мають різні лексичні значення, в ісламі між ними немає ніякої різниці.

Іман - це одна річ, чи це комбінація частин? Якщо це поєднання, то зі скількох частин воно складається? Чи є вчинки або "ібадат"[1] трьох інших мазхабів, (хоча це є дозволеним згідно з його власним мазхабом і двома з трьох інших мазхабів), він скоїть тяжкий гріх, хоча це порушення і не зробить його невіруючим. Прикладом цього є оголення чоловіком ніг між тазом і колінами (які, як ми вже говорили, не дозволені в ханбалітському мазхабі, хоча в інших трьох мазхабах вони дозволені). Важливо вивчити ісламські догмати, яких ви не знаєте. Як тільки ви їх вивчите, ви повинні зробити тавбу і покрити свої частини, що належать до аврату (які ви, можливо, не покриваєте через незнання того, що вони є вашими частинами, що належать до аврату).

Брехня, плітки, підступність, наклеп, крадіжка, обман, зрада, образа чиїхось почуттів, пустощі, використання чужого майна без дозволу, несплата належного робітникові чи служникові, бунт, тобто протидія законам і розпорядженням уряду, несплата податків - це теж гріхи. Вчинення їх проти невіруючих або в немусульманських країнах - такий самий харам.

---

[1] Богослужіння.

входить в іман чи ні? Кажучи: "У мене є іман", чи правильно додавати "іншаАллах" чи ні? Чи є в омані щось мале чи велике? Чи є іман істотою? Чи є віра в межах власної сили, чи віруючі увірували з примусу? Якщо у вірі є сила чи примус, то чому всім було наказано вірити? Пояснювати всі ці питання одне за одним зайняло б багато часу. Тому я не буду тут відповідати на них окремо. Але слід знати, що, згідно з мазхабом Аш'арі та мутазилітами, не є джа'їзом (ймовірним) для Аллаха (с.а.в.) наказувати нам робити те, що неможливо. А згідно з му'тазілою, не є джазізом для Аллаг'у-Та'аля наказувати те, що можливо, але не під силу людині. Згідно з Аш'арі, це джихад, але Він не наказував цього. Наказувати людям літати в повітрі - це щось подібне. Ні в омані, ні в ібадаті Аллаг (с.а.в.) не наказував Своїм створінням робити те, чого вони не могли б зробити. З цієї причини людина, яка збожеволіла або стала гафілем (забудькуватою, безпам'ятною), або померла, будучи мусульманином, все одно залишається мусульманином, хоча й не перебуває в стані конфірмації.

Ми не повинні думати про лексичне значення слова "іман" у цьому хадисі, адже в Аравії не було жодної простої людини, яка б не знала його лексичного значення: "вважати правдивим, вірити". Безумовно, знав його і Сахабат аль-кірам 'радый-Аллаху таляля 'анхум аджма'он; але Джебрвіль 'алайхі-с-салям хотів навчити Сахабат аль-кірам значення оману, запитавши, що означає оман в ісламі. І Расулюллах (с.а.с.) сказав, що **іман** полягає у вірі в шість певних фактів:

1. **"Перш за все, вірити в Аллаха Всевишнього"**, - сказав він. Оман - це щира віра в шість певних фактів, знайдених через кашф (одкровення) або віддан (совість), або через осягнення 'акль (інтелект, розум) через докази, або через довіру і слідування авторитетним і схваленим твердженням, і підтверджувати це язиком.

Перший з цих шести фактів полягає в тому, що Аллах тааля є Ваджиб аль-вуджуд і Справжній Маабуд (Той, Кому слід поклонятися) і Творець усіх створінь. Слід вірити, що Він один творить усе [кожну речовину, атоми, елементи, молекули, сполуки, органічні речовини, клітини, життя, смерть, кожну подію, кожну реакцію, всі види сили та енергії, рухи, закони, духів, ангелів і кожну істоту, живу чи неживу, з нічого, і Він робить так, що всі вони виживають] як у цьому світі, так і в наступному, без матерії, часу чи подібності, з небуття.

Як Він створив усі створіння у всесвіті [в одну мить, коли їх ще не було], так само Він [створить деякі з них одне з одного, а коли прийде час Судного дня, в одну мить] знищить усе. Він - Творець, Власник, Абсолютний Володар усіх створінь. Треба вірити і визнати, що немає нікого, хто міг би панувати над Ним, наказувати Йому чи бути вищим за Нього. Кожен вид переваги, кожен атрибут досконалості належить тільки Йому. В Ньому немає жодної вади, жодної неповноцінної риси. Він здатний робити все, що забажає. Те, що Він робить, не має на меті принести користь Йому чи іншим. Він не робить щось заради винагороди. Однак у всьому, що Він робить, є приховані причини (хікма), користь, благословення і прихильність.

Аллагу-таллах не зобов'язаний робити те, що є добрим і корисним для Його створінь, не зобов'язаний винагороджувати одних людей і мучити інших. Його вищості та доброті відповідало б, якби Він привів усіх грішників до Раю. І було б Його справедливістю, якби Він кинув до пекла всіх тих, хто слухається і поклоняється Йому. Але Він постановив і заявив, що мусульман, тих, хто поклоняється Йому, Він помістить у Рай і дарує їм милості, а невіруючих Він вічно мучитиме в Пеклі. Він не відступає від Свого слова. Для Нього не було б ніякої користі, якби всі живі істоти увірували і поклонялися Йому, так само як і не було б для Нього ніякої шкоди, якби всі істоти стали невіруючими, стали надмірними або не послухалися Його. Якщо людина бажає щось зробити, вона творить це, якщо Він теж бажає, щоб так було. Він єдиний, хто творить кожну дію Своїх людських створінь і все суще. Якщо Він не бажає і не творить, ніщо не може рухатися. Якщо Він не бажає, ніхто не може стати невіруючим або бунтівником. Він творить невіру і гріхи, але Він їх не любить. Ніхто не може втрутитися в Його справи. Ніхто не має сили і права питати, чому Він зробив те чи інше, або коментувати, як Він повинен чинити. Він простить, якщо побажає, людину, яка вчинила будь-який тяжкий гріх і померла, не зробивши тавби, за винятком випадків багатобожжя або невір'я. Він буде мучити її, якщо побажає. Він буде мучити його, якщо побажає, за суто марнославний гріх. Він заявив, що ніколи не пробачить невіруючих і віровідступників і буде мучити їх вічно.

Він буде мучити в пеклі мусульман, які поклоняються Йому, але чия віра (і'тікад) не сумісна з вірою **Аль ас-Сунни**, і які помруть без тавби. Проте такі мусульмани з **(бід'а)** не залишаться в Пеклі вічно.

У цьому світі можна (джа'із) бачити Аллаг'у-Та'ляля очима, але ніхто ніколи не бачив.

У Судний день невіруючі та грішні мусульмани побачать Його у Своєму гніві та гніві, а побожні мусульмани - у Своїй доброті та джемалі. Ангели та жінки також побачать Його. Невіруючі будуть позбавлені цього. Існує достовірне повідомлення, що цього будуть позбавлені і джини. Згідно з більшістю "улемів", "мусульмани, яких любить Аллах, будуть удостоєні честі бачити Його красу щоранку і щовечора; мусульмани низького ступеня будуть удостоєні честі щоп'ятниці, а жінки - кілька разів на рік, подібно до фестивалів у цьому світі"[1]. Слід вірити в те, що Аллах буде бачити. Проте ми не повинні намагатися уявити, як це станеться; Його Твори не можна осягнути розумом ('акль). Вони не схожі на земні справи. [Їх не можна виміряти фізичними чи хімічними критеріями. Такі поняття, як напрямок, протилежність чи наближення до чогось, не мають жодного стосунку до Аллаг'у Та'аля. Він не матеріальний. Він не є об'єктом, [не є елементом, сплавом чи сполукою]. Його не можна порахувати, Його не можна виміряти, Його не можна обчислити. У Ньому не відбувається жодних змін. Він не перебуває в певному місці. Він не з часом. У Нього немає минулого чи майбутнього, спереду чи ззаду, знизу чи зверху, праворуч чи ліворуч. Тому нічого в Ньому не може осягнути людський розум, і для цього не вистачає людського інтелекту чи знань. Отже, людина не може збагнути, яким Його побачить.

---

[1] Хадрат Шейх Абд аль-Хакк ад-Дахлаві [помер у Делі 1052 року (1642 р. н. е.)] писав у своїй перській праці **"Такміл-уль-іман"**: "Хадис-і-шериф каже: **"Ви побачите свого Бога в Судний день, як бачите** [повний] **місяць чотирнадцятого** [числа] **місяця"**. Як Аллаг'у Та'аля незбагненний у цьому світі, так само Він буде незбагненний і в Наступному житті. Великі вчені, такі як Абуль-Хасан аль-Аш'арі, аль-Імам ас-Суйуті та аль-Імам аль-Байхакі, говорили, що також ангели побачать Аллаха Всевишнього в Раю. Аль-Імам аль-азам Абу Ханіфа та деякі інші вчені говорили, що джини не заробляють таваб і не потраплять до Раю, і що тільки вірні джини уникнуть Пекла. Жінки бачитимуть Аллаху та'аля кілька разів на рік, як на святах у цьому світі. Досконалі (каміль) віруючі бачитимуть Його щоранку та щовечора, а інші віруючі - по п'ятницях. Для мене, скромної людини, ця добра звістка поширюється і на віруючих жінок, і на ангелів, і на джинів; було б правильно, якби досконалим і праведним жінкам, таким як Фатімат аз-Захра, Хадіджат аль-Кубра, Ішат ас-С'ддіка та іншим чистим дружинам [Пророка], а також Хадрат Маріам і Хадрат Усія, було б надано особливе ставлення. Аль-Імам ас-Суйуті теж мав це на увазі".

Хоча такі слова, як рука, нога, напрямок, місце і тому подібні, які не підходять Аллахові, існують у аятах і хадисах, вони не вживаються в тому значенні, яке ми знаємо і вживаємо сьогодні. Такі аяти і хадіси називаються **муташабіхат**. Ми повинні вірити їм, але не повинні намагатися зрозуміти, що і як вони означають. Або ж їх можна розтлумачити (те'віл) коротко чи детально, тобто надати їм значення, яке влаштовує Аллаху та'віл. Наприклад, слово "рука" можна тлумачити як "сила".

Мухаммад (алейхи-с-салам) бачив Аллага під час Міраджу,[1] але це бачення було не за допомогою очей, як бачення в цьому світі. Людина, яка каже, що бачила Аллага в цьому світі, є зіндіком. Бачення, яке переживають авлії, не схоже на бачення в цьому світі або бачення в потойбічному світі. Іншими словами, вони переживають не ру'ят (бачення), а **шухуд**, [тобто бачать приклади (мітли) очима свого серця]. Деякі авлії говорили, що вони бачили Його. Однак вони переплутали шухуд, який вони переживали в секрі, тобто коли були непритомні, з ру'ятом. Або ж ці їхні слова треба пояснити.

Запитання: "Вище сказано, що в цьому світі можливо (джа'із) бачити Аллаха (с.в.т.) очима. Тоді чому людина, яка говорить, що сталося щось можливе, повинна бути зіндіком? Якщо людина, яка так говорить, стає невіруючим, то чи можна сказати, що це можливо?"

Відповідь: У своєму лексичному значенні "джа'із" означає "можливий або неможливий". Але згідно з мазхабом аль-Аш'арі [Абу-ль-Хасан Алі ібн Ісмаїл, помер у Багдаді в 330 (941) році], можливість ру'яту означає, що Аллаг'у Та'аля здатен створити в людині зовсім інший сенс бачення в цьому світі, відмінний від бачення впритул чи віч-на-віч з Ним, і відмінний від бачення через фізичні закони, які Він створив у цьому світі. Наприклад, Він може, і це можливо, показати сліпому в Китаї комара в Андалусії, а людині на землі - що завгодно на Місяці або на зірці. Така сила притаманна лише Аллахові Всевишньому. Більше того, сказати: "Я бачив Його в цьому світі" - несумісне з аятом аль-Керіма і з одностайністю "уламів". Тому той, хто робить таке твердження, є мулхідом або зіндіком. По-третє, фраза "можна побачити Аллаха (с.а.в.) у цьому світі" не означає "можна побачити Його на землі".

---

[1] Будь ласка, відскануйте шістдесятий розділ третьої частини **"Нескінченного блаженства"** для "священних ночей".

в межах фізичних законів". Однак людина, яка каже, що бачила Аллаха тааля, має на увазі, що вона бачила Його так само, як бачить інші речі; це бачення, яке неможливе (джа'із). Людина, яка робить заяви, що викликають невір'я, називається **мулхідом** або **зіндіком**.[1] [Після цих відповідей Хадрат Мавлана Халід сказав: "Будьте обережні!". Таким чином він звертає увагу на обґрунтованість другої відповіді].

Плин часу, вдень чи вночі, не може бути пов'язаний з Аллагу тааля. У Ньому не може бути жодних змін у жодному відношенні, і не можна сказати, що Він був таким у минулому чи буде таким у майбутньому. Він ні в що не проникає (хулул). [Група шиїтів, які називають себе **нусайрія**, вірять і кажуть, що Аллаху тааля увійшов у Хадрат Алі. Ця хибна віра призводить до того, що вони стають кафірами (невіруючими)]. Він ні з чим не об'єднується. Він ніколи не має протилежного, зворотного, подібного, партнера, помічника чи провідника. У нього немає батька, матері, сина, дочки чи дружини. Він завжди присутній з усіма, все оточує і все бачить. До кожного Він ближчий, ніж велика артерія на шиї. Однак Його оточення, Його присутність, спільність чи близькість не є тим, що ми розуміємо під цими словами. Його близькість не можна осягнути знаннями вчених, інтелектом вчених або кашфом чи шудом Авлія. Людський розум не може осягнути їхній внутрішній зміст. Аллаг'у Тааля унікальний у Своїй Особі та Своїх Атрибутах. У жодному з них не відбувається жодних змін чи диференціації.

Імена Аллага (с.а.в.) - **таукіф**, тобто дозволено вживати Його імена, вказані в ісламі, і не дозволено вживати інші слова.[2] Імена Аллага (с.а.в.) - безмежні. Відомо, що Він має тисячу і одне Ім'я, тобто Він явив одну тисячу й одне Своє Ім'я людям.

---

[1] Мулхід або зіндик каже, що він мусульманин. Мулхід щирий у своїх словах, він вірить, що він мусульманин і знаходиться на правильному шляху. Проте зіндік - ворог ісламу. Він прикидається мусульманином, щоб шкодити ісламу зсередини та обманювати мусульман.

[2] Наприклад, Аллаг'у т'аля можна називати "Улім" ("Всезнаючий"), але ми не можемо використовувати слово "факіх", яке також означає "Улім" (вчений, той, хто вивчає ісламські науки), тому що іслам не використовує слово "факіх" для позначення Аллаг'у т'аля. Так само не можна казати "бог" замість "Аллах", бо "бог" означає "ідол"; наприклад, кажуть: "Бик - бог індусів". Дозволено говорити: "Аллах - Єдиний, немає бога, крім Нього". Такі слова, як Dieu (французька) і Gott (німецька) можна використовувати для позначення бога або ідола, але не для Аллаха.

У релігії Мухаммада "алайхис-салям" було об'явлено дев'яносто дев'ять з них, які називаються **"аль-Асма' аль-хусна".**

Існує вісім Атрибутів Аллаха Всевишнього, які називаються **сифат-і-тубутійя**, згідно з мазхабом **матуридійя,** і сім - згідно з мазхабом **аш'арійя**. Ці Його Атрибути вічні й неминущі, як і Його Особа; тобто вони існують вічно. Вони священні. Вони не схожі на атрибути створінь. Їх не можна осягнути через міркування чи припущення або через порівняння з істотами у світі. Всевишній наділив людину прикладом кожного зі Своїх Атрибутів. Дивлячись на ці приклади, Атрибути Аллаг'у-Та'аля можна зрозуміти в невеликій мірі. Оскільки людина не може осягнути Аллаг'у-Та'л'а, то не можна думати про Аллаг'у-Та'л'а чи намагатися осягнути його. Вісім Атрибутів Всевишнього не тотожні і не відмінні від Його Особи, тобто Його Атрибути не складають Його Особи і не є чимось відмінним від Нього. Ці вісім Атрибутів є такими:

Хаят (життя), **Ільм** (всезнання), **Сем** (слух), **Басар** (зір), **Кудра** (всемогутність), **Калам** (мова, слово), **Ірада** (воля) і **Теквін** (творчість). У мазхабі Аш'арія Теквін і Кудра складають один і той самий атрибут. Машійя та Ірада є синонімами.

Кожен з восьми Атрибутів Аллаха Всевишнього є унікальним і перебуває в єдиному стані. Жодна з них не змінюється. Але кожна з них змінюється у відповідній якості в створіннях. Те, що якийсь Його атрибут змінюється у своєму відношенні до створінь і у своєму впливі на них, не шкодить його унікальності. Так само, незважаючи на те, що Всевишній створив так багато видів створінь і захищає їх усіх від знищення, Він все одно залишається Єдиним. У Ньому ніколи не відбувається жодних змін. Кожне створіння потребує Його щомиті в усіх відношеннях. Він не потребує нікого в жодному відношенні.

2. Другий з шести основних принципів оман - **"вірити в Його ангелів"**. Ангели матеріальні, але безтілесні (латіф), більш безтілесні, ніж газоподібна фаза матерії. Вони є nûrânî (світлими, духовними). Вони живі. Вони мають розум ('акль). В ангелах не існує зла, властивого людям. Вони можуть приймати будь-яку форму. Як гази стають рідкими і твердими і приймають будь-яку форму, коли стають твердими, так само і ангели можуть утворювати прекрасні форми. Ангели не є душами, які розлучилися з тілами великих людей. Християни вважають, що ангели - це такі духи. На відміну від енергії та сили, вони не є нематеріальними. Так вважали деякі античні філософи.

Всі вони називаються **“малаки”**. "Малак" (ангел) означає "посланець, вісник" або "сила". Ангели були створені раніше за всіх інших живих істот. Тому нам було наказано вірити в них, перш ніж вірити в небесні книги, які передують вірі в пророків; і в Корані "Аль-Керім" назви цих догматів віри подані саме в такій послідовності.

Віра в ангелів має бути такою: ангели - це створіння Аллаха Всевишнього. Вони не є Його партнерами і не є Його доньками, як вважають невіруючі та багатобожники. Аллагьу Талал любить усіх ангелів. Вони виконують Його накази, ніколи не чинять гріхів і не порушують заповідей. Вони не є ні чоловіками, ні жінками. Вони не одружуються. Вони не мають дітей. Вони мають життя, тобто вони живі. Хоча, згідно з переказами, що йдуть від Хадрата Абдулли ібн Масуда ібн Мас'уда ібн Радій-Аллаху таляля анх, деякі ангели мали дітей, серед яких були і сатана, і джини; це пояснення докладно описано в книгах. Коли Аллаг'у Тааля оголосив, що збирається створити людей, ангели запитали: "Йа Раббі! Ти збираєшся створити істот, які будуть розбещувати світ і проливати кров?". Такі запитання ангелів, які називаються **"дхелла"**, не змінюють того факту, що вони невинні.

З усіх створінь ангели - найчисленніші. Ніхто, окрім Всевишнього, не знає їхньої кількості. У небі немає порожнього місця, де б ангели не поклонялися. Кожне місце в небі зайняте ангелами в руку (поклоні під час намазу) або в саджді (простягнувшись). У небі, на землі, у траві, на зірках, у кожній живій і неживій істоті, у кожній краплині дощу, листі рослини, атомі, молекулі, у кожній реакції, русі, у всьому, ангели мають свої обов'язки. Вони скрізь виконують накази Аллаха Всевишнього. Вони є посередниками між Всевишнім і створіннями. Деякі з них є командирами інших ангелів. Деякі з них приносять послання пророкам серед людей. Деякі ангели приносять у людські серця добрі думки, які називаються **"ільхам"** (натхнення). Інші не знають про всіх людей і створінь і втрачають свідомість, коли відчувають красу Всевишнього. Кожен з цих ангелів перебуває в певному місці і не може покинути його. Деякі ангели мають два крила, а деякі - чотири і більше[1].

---

[1] Як крила кожного виду птахів і літаків мають свою власну будову і відрізняються від крил інших, так само і крила ангелів мають свою власну будову. Коли ми чуємо назву чогось, чого ми не бачили або не знаємо, ми припускаємо, що це схоже на те, що ми знаємо, що, звичайно, неправильно.

Ангели, що належать до Раю, залишаються в Раю. Їхнім начальником є **Рідван**. Ангели Пекла, **Забани**, виконують у Пеклі те, що їм наказано. Пекельний вогонь не шкодить їм, як море не шкодить рибі. Є дев'ятнадцять головних забанів. Їхній вождь - **Малік**.

У кожної людини є чотири ангели, які записують усі її добрі та погані вчинки. Двоє з них приходять вночі, а двоє - вдень. Вони називаються **"кіраман катібін"** або ангели хафази. Існує ще одне наукове дослідження, яке стверджує, що ангели хафази відрізняються від кіраман катібін. Ангел праворуч від людини є вищим за ангела ліворуч і записує добрі справи. Той, що зліва, записує злі вчинки. Є ангели, які будуть мучити невіруючих і неслухняних мусульман у могилах, і ангели, які будуть ставити питання в могилах. Ангели-розпитувачі називаються **мункар** і **накір**. Ангелів, які будуть допитувати мусульман, також називають **мубашшир** і **башир**.

Ангели мають перевагу один над одним. Найвищими ангелами є чотири архангели. Перший з них - **Джабраїл** (алейхи-с-салам). Його обов'язком було приносити пророкам **вахі**, повідомляти їм заповіді та заборони. Другий - Ісрафіл "алайхі-с-салям", який пролунає останній козир під назвою **"сар"**. Він сурмить двічі. При першому звуці помре кожна жива істота, окрім Аллаха Тааля.[1] При другому звуці всі оживуть. Третій звук - це **Мікаіль**, алайхі-с-салям. Його обов'язок - створити дешевизну, дорожнечу, дефіцит, достаток [економічний порядок, що приносить комфорт і легкість] і перемістити кожен предмет. Четвертий - **Азраіль**, який забирає душі [**"джан"** – перською, арабською - "рух"] людських істот. Після цих чотирьох існують чотири вищі класи ангелів: чотири ангели **Хамалат аль-Арш**, яких у День Воскресіння буде вісім; ангели Божої присутності, які називаються **"мукаррабун"**; лідери ангелів-мучителів, які називаються **"карубійюн"**; і ангели милосердя, які називаються **"руханійюн"**. Усі ці вищі ангели також вищі за всіх людей, окрім пророків "алайхіму-с-салавату ва-т-теслімат". "Сулаха" і Авлії у мусульман вищі за звичайних чи нижчих ангелів.

Ми віримо, що ангели мають крила, але не знаємо, як вони влаштовані. Зображення крилатих жінок у церквах, публікаціях чи фільмах, які сприймаються як ангели, є фальшивими. Мусульмани не малюють таких зображень. Ми не повинні вважати ці нереальні картини, намальовані немусульманами, правдивими, і не повинні вірити нашим ворогам.

[1] Будь ласка, ознайомтеся з брошурою **"Воскресіння і Потойбіччя"**, яку можна отримати у **Хакікат Кітабеві** в Стамбулі, Туреччина.

А звичайні ангели вищі за звичайних мусульман, тобто неслухняних, грішних. Невіруючі ж є нижчими за все створіння.

З першим звуком сурми всі ангели, окрім Хамалат аль-Арша та чотирьох архангелів, будуть знищені. Потім буде знищений Хамалат аль-Арш, а потім чотири архангели. Після другого звуку всі ангели повернуться до життя. Хамалат аль-Арш і чотири архангели воскреснуть перед другим звуком сурми. Тобто ці ангели будуть знищені після всіх живих істот, оскільки вони були створені раніше за всіх.

3. Третя з шести основ оману - це "**вірити книгам, посланим Аллагьу Тааля**". Деяким пророкам Він послав ці Книги, змусивши ангела читати їм. Комусь Він послав Книги, записані на скрижалях, а комусь дав почути їх без ангела, що стояв між ними. Усі ці Книги є Словом Всевишнього (Калам-Аллах). Вони вічні в минулому і вічні в майбутньому. Вони не є твореннями. Це не слова, вигадані ангелами, і не слова пророків. Слово Всевишнього не схоже на мову, яку ми пишемо, тримаємо в голові і якою говоримо. Це те, що існує на письмі, в усному мовленні чи в думках. Воно не має ні літер, ні звуків. Людина не може збагнути, що таке Всевишній та Його Атрибути. Але людина може читати це Слово, тримати його в голові і записувати. Воно стає хадісом, творінням, коли воно з нами. Тобто, Слово Аллаха Всевишнього має два аспекти. Коли воно з людиною, воно є хадісом[1] і творінням. Коли воно мислиться як Слово Всевишнього, воно є вічним (кадім).

Усі Книги, послані Аллаг'у-Та'ллу, є істинними та правильними. У них немає брехні чи помилки. Доповідь науковців про те, що для Нього є джа'із (можливим, ймовірним, дозволеним) пробачити (деяких Своїх рабів), незважаючи на Його заяву про те, що Він буде карати і мучити (їх), слід розглядати в більш широкому контексті того факту, що це прощення залежить від ситуацій, які знаходяться поза межами нашого знання, або від Його власної волі і вибору. Або ж так званий звіт, можливо, мав на меті висловити надію, що Він пробачить муки, на які заслуговує раб. Чому заява, що загрожує покаранням і муками, повинна бути брехнею,

---

[1] "Хадіс" означає "(те), що не існувало до того, як його створив Аллаг'у-Тахрір, і що перестане існувати, коли Аллаг'у-Тахрір побажає його знищити".

адже вона не має на меті інформувати про факт? Хоча не є джихадом для Аллага (с.а.в.) не дарувати обіцяні дари, джихадом для Нього є прощення мук. Мало того, що це пояснення є правдоподібним, так ще й те, що його намагаються довести, вже було сказано в аятах і керімах.

Необхідно пояснювати в'ят-і-керіми та хадіси в їхніх лексичних значеннях, якщо тільки немає ризику або незручності. Неприпустимо давати інші значення, подібні до їхніх лексичних значень[1]. В'ят-і-керіми, що називаються **муташабіхат**, мають незрозуміле, окультне значення. Їхнє значення знає лише Всевишній Аллах, і дуже небагато видатних начальників, яким було даровано аль-'ільм аль-ладунні, розуміють їх, наскільки їм це дозволено. Ніхто інший не може їх зрозуміти. З цієї причини ми повинні вірити, що аяти муташабіхат є Словом Аллаха (с.а.в.), і нам не слід досліджувати їх значення. Вчені з мазхабу Аш'арі сказали, що дозволено роз'яснювати (тавіль) такі аяти коротко або детально. **"Тавіль"** означає "вибирати з кількох значень слова те, яке не є загальновживаним". Наприклад, про аят **"Рука Аллаха вища за їхні руки"**, що є Словом Аллаха (с.а.в.), слід сказати: "Я вірю в те, що Аллах (с.а.в.) має на увазі". Найкраще сказати: "Я не можу зрозуміти його значення. Це знає тільки Аллагьу Тааля". Або ми повинні сказати: "Знання Всевишнього не схожі на наші знання. Його воля не схожа на нашу волю. Так само і Рука Всевишнього не схожа на руки Його людських створінь".

У Книгах, які зіслав Аллаг (с.а.в.), Він змінив (насх) або вимову, або значення деяких аятів, або і те, і інше. Коран аль-Керім замінив усі книги і скасував чинність їхніх правил. У Корані до кінця світу не буде жодних помилок, доповнень, забутих чи пропущених пунктів, і він не буде забутий. Усі знання про минуле й майбутнє містяться в Корані. З цієї причини він вищий і цінніший за всі книги. Найбільша му'джиза Расулюллаха (с.а.с.) - це Коран аль-Керім. Якби всі люди та джини зібралися разом і спробували сказати щось подібне до того, що сказав Расуллуллах (мир йому і благословення), якби вони спробували переказати найкоротшу суру Корану "Аль-Керім", то не змогли б цього зробити.

---

[1] Коран аль-керім і хадіси хадіс-і-шеріфів написані мовою та діалектом курайш. Але цим словам слід надавати значення, яке використовували в хіджазі триста років тому. Неправильно перекладати їх, надаючи їм сучасних значень, які є результатом змін, що відбувалися протягом століть.

Насправді, красномовні, літературні поети Аравії зібралися і дуже старалися, але вони не змогли сказати щось подібне до трьох коротких аятів. Вони не могли протистояти Корану аль-Керім. Вони були одурманені. Аллагьу Тааля робить ворогів Ісламу неспроможними та переможеними перед Кораном аль-Керім. Красномовство Корану понад людські сили. Люди не здатні сказати так, як він говорить. В'ят-і-керими в Корані не схожі на поезію, прозу чи римовані вірші людей. Тим не менш, це було сказано літерами мови, якою розмовляли літературні, красномовні люди Аравії.

Нам було відкрито сто чотири небесні Книги: відомо, що десять сухуф (мн. сахіфа, маленька книга) було відкрито Даму "алайхіс-салам", п'ятдесят сухуф - Шису " алайхіс-салам", тридцять сухуф - Ідрісу "алайхіс-салам" і десять сухуф - Ібрагіму "алайхіс-салам"; **Таврат** (Тора) був явлений Мусу (Мойсею), алайхіс-салам, **Зебур** - Давуду "алайхіс-салам", **Інджіль** (лат. "Євангеліє") - Ісусу "алайхіс-салам", а **Коран** - Мухаммеду "алайхіс-салам".

Коли людина хоче щось наказати чи заборонити, щось попросити чи повідомити якусь новину, вона спочатку обдумує і готує це в думках. Ці значення в голові називаються **"калам нафсі",** про які не можна сказати, що вони арабські, перські чи англійські. Від того, що вони виражаються різними мовами, ці значення не змінюються. Слова, що виражають ці значення, називаються **"калам лафзі".** Калам лафзі може бути виражений різними мовами. Отже, калам нафсі людини - це чиста, незмінна, окрема властивість, яка існує у її власника так само, як і інші властивості, такі як знання, воля, розсудливість тощо, а калам лафзі - це група літер, які виражають калам нафсі і які виходять з вуст людини, що їх вимовляє, і які досягають вуха. Так само і Слово Аллаху тааля - це вічне, безкінечне, безмовне і нестворене Слово, що існує разом зі Своєю Особою. Воно є Атрибутом, відмінним від Сифат ад-Датійя і Сифат ат-Тубутійя Аллаха Всевишнього, таких як Знання і Воля.

Атрибут Калам (Мова, Слово) ніколи не змінюється і є чистим. Він не полягає в буквах чи звуках. Його не можна класифікувати як наказ, заборону, розповідь або як арабську, перську, іврит, турецьку чи сирійську мову. Вона не має таких форм. Вона не може бути написана. Вона не потребує таких апаратів чи носіїв, як інтелект, вухо чи язик. Тим не менше, його можна зрозуміти через них як істоту, відмінну від усіх інших істот, яку ми можемо знати; його можна розповісти будь-якою мовою, якою забажаєте.

Так, якщо він виражений арабською мовою, він називається Коран аль-керім. Якщо на івриті, то це Таврат. Якщо сирійською, то це Інджил. [У книзі під назвою **"Шарх аль-макасід"**[1] написано, що якщо він виражений грецькою мовою, то це Інджил, а якщо сирійською - Забур].

У "Калям аль-іляхія" ("Слово Аллаха Всевишнього") розповідається про різні речі; якщо йдеться про події, які відбулися або відбудуться, то це називається **хабар** (розповідь); якщо ні, то це називається **іншаа** (наказ). Якщо йдеться про те, що слід робити, то це називається **амр** (наказ). Якщо в ньому йдеться про заборону, то це **нахі** (заборона). Але в Калям аль-ілахія не відбувається жодних змін чи збільшень. Кожна книга або кожна відкрита сторінка - це аркуш слова Аллаха Всевишнього, тобто вони належать до Його Калям ан-нафсі. Коли він написаний арабською мовою, то називається Коран аль-керім. Вахі, явлені в поезії, які можна писати, вимовляти, чути і тримати в голові, називаються Калям аль-лафзі або Коран аль-керім. Оскільки Калам аль-лафзі позначає Калам ан-нафсі, дозволено називати його Калам аль-ілахія або Божественний Атрибут. Хоча це Слово перебуває в одному модусі, воно може бути розділене і розбите на частини по відношенню до людей. Як ціле Слово називається Коран аль-керім, так само і його частини називаються Коран аль-керім.

Вчені правильного шляху одностайно стверджують, що Калям ан-нафсі не є створінням і що він є кадімом (вічним). Немає одностайності щодо того, чи є Калям аль-лафзі хадісом або кадімом. Дехто, хто вважав **Калам аль-лафзі** хадисом, попереджав, що краще не казати, що це хадис, щоб це не було неправильно зрозуміло і не означало, що Калам ан-нафсі - це хадис. Це найкраще зауваження з цього приводу. Коли людський розум чує щось, що позначає щось інше, він одночасно згадує позначуване. Коли хтось із вчених правильного шляху сказав, що **Коран аль-Керім** - це хадіс, ми повинні розуміти, що він мав на увазі звуки і слова, які ми вимовляємо своїми устами. Вчені правильного шляху одностайно стверджували, що і Калям ан-нафсі, і Калям аль-лафзі є Словом Аллаха Всевишнього. Хоча деякі вчені вважали це твердження метафоричним, усі вони погодилися, що це Божественне Слово. Те, що "Калям ан-нафсі" є Словом Аллага, означає, що воно є Атрибутом Мови Аллага, а те, що "Калям аль-лафзі" є Словом Аллага, означає, що воно є створено Аллахом Всевишнім.

---

[1] Саад ад-дін ат-Тафтазані, який помер у Самарканді 792 року [1389 р. н.е.].

Питання: "З написаного вище зрозуміло, що вічне Слово Аллаха (с.а.в.т.) не можна почути. Людина, яка каже: "Я чув Слово Аллаха", має на увазі "**я** чув вимовлені звуки і слова" або "я зрозумів вічний Калям ан-нафсі через ці слова". Всі пророки, навіть кожен, можуть чути його в обох цих двох значеннях. Яка ж причина розрізняти Муса "алайхис-салям" як Калим-Аллах (той, до кого говорив Аллах та Аллах)?"

Відповідь: Муса (алейхис-салам) почув Вічне Слово без букв і звуків, у спосіб, відмінний від "дат аль-ілляхія" (закон причинності). Він почув його у спосіб, який неможливо пояснити, як і те, що Аллаг'у Тааля побачить у Раю у незбагненний і нез'ясовний спосіб. Ніхто інший не чув його таким чином. Або ж він чув Слово Аллаха Всевишнього у звуках не лише вухами, а й кожною частинкою свого тіла, з усіх боків. Або ж він почув його лише з боку дерева, але не звуками, не вібрацією повітря чи іншими способами. За те, що він чув його в одному з цих трьох станів, його вшанували ім'ям **"Калим-Аллах"**. Мухаммад "алайхис-салам" також почув Божественне Слово в такий спосіб у ніч Міраджу. Так само почув його Джабраїл (алейхис-салам), коли отримав вахі.

4. Четверта з шести основ оману - **"вірити в пророків Аллаха,** які були послані для того, щоб люди досягли того, що Йому подобається, і щоб наставити їх на правильний шлях". Лексично "**расул**" (мн. від rasûl) означало "послані люди, посланці". В ісламі означає "благородна, поважна людина, чия природа, характер, знання та інтелект вищі, ніж у всіх людей його часу, і яка не має жодної поганої риси в характері та жодної неприємної манери поведінки". Пророки мали якість **"ісма"**, тобто вони не скоювали жодних тяжких чи плотських гріхів ні до, ні після того, як їм було повідомлено про їхнє нубуввa (пророцтво, пророцтво).[1] Після того, як їм було повідомлено про їхнє нубуввa, і до того, як їхнє нубуввa стало відомим і поширилося, вони не мали таких вад, як сліпота, глухота чи щось подібне. Слід вважати, що кожен Пророк

---

[1] Деякі невіруючі, які підступно намагаються скасувати Іслам, кажуть: "Перед тим, як стати Пророком, Мухаммад (саллаллаху алейхи саллям) приносив жертовних тварин ідолам", - і посилаються на книги "ла-мадхабі" як на документи. Наведені вище рядки доводять, що це твердження є брехнею.

мав сім особливостей: **Амана** (надійність), **Сідк** (відданість), **Тебліг** (спілкування), **Адала** (справедливість), **Ісма** (несприйнятливість до гріха), **Фатана** (надрозум) і **Амн аль-'азл** (захищеність від звільнення з нубувви).

Пророк, який приніс нову релігію (тобто релігію з новим устроєм), називається **"Расул"** (Посланець). Пророк, який не приніс нову релігію, а запросив людей до попередньої релігії, називається **"Набі"** (Пророк).[1] У повідомленні (тебліг) настанов і в заклику людей до релігії Аллаха Всевишнього немає ніякої різниці між Расулом і Набі. Ми повинні вірити, що всі без винятку пророки були відданими і правдивими. Той, хто відрікається від одного з них, вважається таким, що відрікся від усіх.

Нубувва не досягається важкою працею, терпінням голоду чи дискомфорту або ревною молитвою. Вона досягається лише прихильністю та обранням Аллага (с.а.в.). Релігії були послані через посередництво пророків, щоб влаштувати людям корисне життя в цьому світі і в наступному, утримати їх від згубних вчинків і допомогти їм досягти спасіння, керівництва, миру і щастя. Незважаючи на те, що у них було багато ворогів, з них насміхалися і з ними жорстоко поводилися, пророки не боялися ворогів і без вагань доносили до людей веління Аллага щодо догматів віри і релігійних практик. Аллаг'у Та'аля підтримував Своїх Пророків му'джизами, щоб показати, що вони були віддані та правдиві. Ніхто не міг оскаржити їхні му'джизи. Люди, які слідують за певним Пророком, називаються його **уммою**. У Судний день Пророкам буде дозволено заступатися за свої умми, особливо за ті, що тяжко грішили, і їхнє заступництво буде прийняте. Аллагьу Тааля дозволить також "уламам", "сулахам" і "авліям" серед їхніх уммам заступатися, і їхнє заступництво буде прийняте. Пророки "алайхіму-с-салавату ва-та-теслімат" живі усвоїх могилах життям, якого ми не можемо знати; земля не дає їхнім благословенним тілам зотліти. З цієї причини в хадисі сказано: "Пророки виконують намаз у могилі: **"Пророки здійснюють намаз і хадж у своїх могилах"**[2].

---

[1] У тексті "Расул" також перекладається як "Пророк".

[2] У сучасній Аравії є люди, яких називають **ваххабітами**. Вони не вірять таким хадисам. Вони називають справжніх мусульман, які вірять цим хадисам, "невіруючими". Вони стають невіруючими не через те, що неправильно тлумачать аяти та хадиси з неясним і двозначним значенням, а через те, що вони

Коли спали благословенні очі Пророка, не спали очі цього серця. Усі пророки "алайхім-ус-салям" були рівними у виконанні своїх обов'язків пророків і у володінні досконалістю нубуввa (пророцтва). Вищезгадані сім особливостей існували у всіх них. Пророків ніколи не звільняли від нубуввa. Однак, авлійа можуть бути позбавлені віляйа. Пророки були людьми, а не джинами чи ангелами, які ніколи не могли бути пророками для людей або досягти ступеня пророка. Пророки мали перевагу і почесті один над одним. Наприклад, умма певного Пророка могла бути чисельнішою, або країна, куди він був посланий, могла бути більшою, ніж у іншого Пророка чи інших Пророків, або він міг бути наділений вищими дарами і благословеннями, або його му'джиза могла бути ряснішою і вічнішою; Пророк останньої доби Мухаммад (алейхи-с-салям) був вищим за всіх інших Пророків. Пророки на ім'я Улу-ль-Азм були вищими за інших. Расули були вищі за Набіїв, які не були Расулами.

Кількість пророків "алайхім-ус-салям" не відома. Широко відомо, що їх було понад 124 000. З них 313 або 315 були Расулами; шість вищих Расулів серед них, які називаються **Улу-ль-Азм**, були: **Адам**, **Нух** (Ной), **Ібрагім** (Авраам), **Муса** (Мойсей), **Іса** (Ісус) і **Мухаммад Мустафа** "алайхім-ус-салату ва-с-салам".

Наступні тридцять три пророки добре відомі: **Адам, Ідріс, Шут (або Шис), Нух, Худ, Саліх, Ібрагім, Лут, Ісмаїл, Ісхак, Якуб, Юсуф, Айюб, Шуаїб, Муса, Харун, Хідір, Юша ібн Нун, Ільяс, Аляса, Ду-ль-Кіфль, Шамун, Ішмуїл, Юнус ібн Мата, Юнус ібн Мата, Давуд, Сулайман, Лукман, Закарійя, Ях'я, Узаїр, Іса ібн Маріам, Ду-ль-Карнайн** і **Мухаммад** "алайхіму-с-саляту ва-с-салям".

стають людьми біди. Вони завдають великої шкоди мусульманам. Ваххабізм був заснований ідіотом на ім'я Мухаммад бін Абд-уль-Ваххаб з міста Наджд. Хемпер, британський шпигун, ввів його в оману, використовуючи єретичні ідеї Ахмада ібн Таймії (пом. 728 р. [1328 р. н.е.], Дамаск). Вона поширилася серед турків і повсюдно через книги єгиптянина Мухаммада Абдуха (пом. 1323 [1905 р. н.е.], Єгипет). Вчені **Ахль ас-Сунна** в сотнях своїх книг доводили, що ваххабіти не є послідовниками п'ятого мазхабу, а є єретиками, що йдуть зовсім хибним шляхом. Детальна інформація подана в книгах **"Нескінченне блаженство"**, **"Сповідь британського шпигуна"** та **"Поради для мусульманина"**. Нехай Аллах захистить молодих віруючих людей від впадання в єресь ваххабізму і не дозволить нам зійти з правильного шляху вчених Сунни, які високо оцінені в багатьох хадисах!

Імена лише двадцяти восьми з них записані в Корані аль-Керім. Імена Шіт, Хідір, Юш'а, Шамун та Ішмуїл не записані. Серед двадцяти восьми не відомо, чи були пророками Ду-ль-Карнайн, Лукман і Узаїр. У тридцять шостому листі другого тому **"Мактубат-і-Матумія"** написано, що існують достовірні повідомлення про те, що Хідір "алайхіс-салам" був пророком. І в сто вісімдесят другому листі написано так: "Хідір алайіс-салам був Пророком: "Те, що Хідір алайхіс-салам з'являється в людській подобі (час від часу) і робить деякі речі, не свідчить про те, що він живий. Аллагьу Тааля дозволив його душі, як і душам багатьох інших пророків і валіїв, з'являтися в людській подобі. Те, що ми бачимо їх, не доводить, що вони живі". Ду-ль-Кіфль "алайхі-с-салям" також називали Харкілем, якого також називали Ільїсом, Ідрісом або Закарієм.

Ібрагім - це Халіл-Аллах, тому що в його серці не було любові до створінь, а була лише любов до Аллага (с.а.с.). Муса (алейхи-с-салям) - Калим-Аллах, тому що він розмовляв з Аллах-та-Аллах. "Ос" - це Каліма-Аллах, тому що він не мав батька і народився лише після аль-Калімат-аль-Ілахія (Божественне Слово) "Будь!". Крім того, він проповідував сповнені Божественної мудрості слова Всевишнього, доносячи їх до людських вух.

Мухаммад (алейхи-с-салам), який є причиною створення всіх створінь і найвищим, найвидатнішим, найпочеснішим з-поміж людей, - це Хабіб-Аллах (Улюблений Аллаха). Існує багато свідчень, що підтверджують його велич і вищість, а також те, що він є Хабіб-Аллах. З цієї причини про нього не можна сказати такі слова, як "був переможений" або "зазнав поразки". У День Воскресіння він встане зі своєї могили раніше за всіх. Він першим піде на місце Суду. Він піде до Раю раніше за всіх. Хоча прекрасні риси його характеру неможливо перелічити, і не вистачило б людської енергії, щоб їх порахувати, ми прикрасимо нашу книгу, написавши про деякі з них:

Одним з його чудес було сходження на **Мірадж**: коли він лежав у ліжку в аль-Меккат аль-Мукаррама, його розбудили, і його благословенне тіло віднесли до мечеті Акса в Єрусалимі (Кудс), звідти - на небеса, а після сьомого неба - в місця, які визначив Аллаг таллах. Ми повинні вірити в Мірадж.

Про те, як стався Мірадж, докладно написано в багатьох цінних книгах, зокрема в "**Шифа'-і Шеріф**"[2]. Він і Джебріл "алайхіс-салам" вирушили з Мекки до **Сідрат аль-мунтаха**, дерева на шостому і сьомому небесах. Ніяке знання, ніяке сходження не могло піти далі, ніж туди. У Сідрі Расулюллах "алайхис-салам" побачив Джебріла "алайхис-салам" у його власній подобі з шістсот крил. Джебріл "алайхіс-салам" залишився в Сідрі. З Мекки до Єрусалиму, або на сьоме небо, Расулюллах "алайхис-салам" був доставлений на **Бураку** - білій, дуже швидкій, безстатевій і неземній тварині Раю, меншій за мула і більшій за вислюка. Він виходив за межі видимості. У мечеті Акса Расулюлла (мир йому і благословення) та інші пророки здійснювали намаз у джамааті, причому Расулюлла проводив намаз як імам; це була нічна молитва або ранкова молитва. Душі пророків були присутні там у своїх людських постатях. З Єрусалиму на сьоме небо він піднявся за одну мить невідомою драбиною на ім'я **Мірадж**. Дорогою ангели вишикувалися праворуч і ліворуч, хвалили і прославляли його. На кожному небі Джебрвіль "алейхис-салам" оголошував добру новину про прибуття Расулюллаха "алейхис-салам". На кожному з небес він бачив Пророка і вітав його. У Сідрі він побачив багато дивовижних речей: благословення в раю і муки в пеклі. Він не подивився на жодне з райських благ через бажання і насолоду бачити Джамал Аллаха (с.а.в.). Після Сідри він пішов далі сам, серед нурів (вогнів). Він чув звуки ангельських ручок. Він пройшов крізь сімдесят тисяч завіс. Відстань між двома завісами була як шлях у п'ятсот років. Після цього на ложі на ім'я **Рафраф**, яке було яскравіше за сонце, він пройшов через Курсі і дійшов до Арша. Він вийшов за межі Арша, за межі світів часу, простору і матерії. Він вийшов на сцену, щоб почути Слово Аллаха Всевишнього.

Він бачив Аллаха Всевишнього таким чином, що його неможливо зрозуміти чи пояснити, так само, як Аллаха Всевишнього бачитимуть у наступному Потойбічному світі без часу і простору. Він розмовляв з Аллагу Тааля без букв і звуків. Він прославляв, хвалив і вихваляв Його.

---

[1] Єретики-ісмаїліти та вороги ісламу, що маскуються під ісламських вчених, намагаються обдурити молодь, кажучи і пишучи, що мірадж - це не фізичне сходження, а духовний стан (халяль). Ми не повинні купувати такі спотворені книги; ми не повинні дозволяти їм обманювати нас.

[2] Каді аль-Малікі, автор "**Шифа**", помер у Марокко в 544 році [1150 р. н.е.].

Йому дарували незліченні подарунки та почесті. Йому та його Уммі (мусульманам) було наказано здійснювати намаз п'ятдесят разів на день. Однак за посередництва Муса "алайхис-салям" кількість щоденних намазів було поступово зменшено до п'яти. До цього намаз здійснювали лише вранці та вдень або вночі. Після такої довгої подорожі, отримавши дари й благословення, побачивши й почувши стільки дивовижних речей, він повернувся до свого ліжка, яке ще не втратило тепла. Те, що ми написали вище, було зрозуміло частково з аятів, частково з хадисів. Вірити всьому - не ваджиб. Проте, оскільки вчені Ахль ас-Сунни стверджували їх, то люди, які заперечують ці факти, будуть відокремлені від Ахль ас-Сунни. А той, хто не вірить аяту чи хадису, стає невіруючим.

Наведемо деякі з незліченних доказів того, що Мухаммад "алайхіс-салям" є Найвищим (Саїд аль-Анбійя) з пророків "алайхіму-с-салявату ва-т-теслімат".

У Судний день усі пророки сховаються в затінку його прапора. Всевишній наказав усім пророкам (алайхиму-с-салам), якщо вони доживуть до часу Мухаммада (алайхис-салам), який був Його найулюбленішим обранцем серед усіх створінь, вірити йому і бути його помічниками. Також усі Пророки у своїх останніх проханнях наказували своїм уммам те саме.

Мухаммад (саллаллаху алейхи саллям) був **Хатам аль-анбійа** (останнім пророком), тобто жоден пророк не прийде йому на зміну. Його блаженна душа була створена раніше за всіх пророків. Статус нубувва був наданий йому першим. Нубувва завершився тим, що він вшанував світ. Ближче до кінця світу, за часів Хадрата аль-Махді, Оса "алейхис-салям" зійде з небес до Дамаску, приєднається до умми Мухаммада "алейхис-салям" і проповідуватиме іслам на землі.

[Єретики під назвою **"кадіани"** або **"ахмади"**, організовані британцями в Індії в 1296 році хіджри [1880 р. н.е.], також поширюють наклепницьку брехню про "алайхис-салям". Хоча вони стверджують, що є мусульманами, вони прагнуть зруйнувати іслам зсередини. Було видано фетву про те, що вони не є мусульманами.

Ще одна єретична група зіндиків, що з'явилася в Індії, - це група під назвою **Джамаат-ут-таблігійя**.[1] Їх секта була вперше заснована в 1345 році [1926 р. н.е.] невігласом на ім'я Ільяс. Він

---

[1] Будь ласка, відскануйте тридцять шостий розділ другої частини **"Нескінченного блаженства".**

стверджував, що мусульмани "відхилилися від істинного шляху ісламу", і що він бачив сон, в якому йому було дано божественний наказ "врятувати їх від відхилення". Він розповів, що дізнався з книг, написаних його вчителями, а саме: Незіром Хусейном, Рашидом Ахмадом Канкухі та Халілом Ахмадом Сехаранпурі, які також були єретиками. Виверт, який вони використовували, щоб ввести мусульман в оману, полягає в тому, що вони "завжди говорили про цінність намазу і джамаату. Однак справа в тому, що жодна з молитов намазу та інших, які виконують єретики, не є прийнятною, оскільки вони не належать до групи **"ахль ас-суннат".** Перше, що ці люди повинні зробити, це прочитати книги, написані (істинними) ісламськими вченими, позбутися єретичних переконань і стати справжніми мусульманами. Людей, які неправильно тлумачать аяти з прихованим змістом у Корані, називають **людьми бід'ату**, або **єретиками**. А ворогів ісламу, які надають таким аятам значення, що відповідає їхнім зрадницьким і єретичним думкам, називають **зіндіками**. Таким чином ці люди намагаються змінити Коран аль-Керім та іслам. Справжнім великим ворогом, який вигадує і підживлює ці єресі, є британці, які витрачають мільярди на цю ганебну мету. Члени **"Табліг-і-джамаат"**, які є лише невігласами і негідними знаряддями, що потрапили в пастки, розставлені британськими невіруючими, намагаються обдурити мусульман, називаючи себе **сунітами**, виконуючи щоденні молитви намазу і кажучи неправду. Ці люди схожі на лелечі гнізда, збудовані на верхівках мінаретів, і будуть піддані вічному вогню в найглибших ровах пекла. Носити величезні тюрбани, відрощувати довгі бороди, одягати довгі шати, що називаються джубба, читати або декламувати аяти, а потім перекручувати їх - це одна з хитрощів, які ці люди використовують у своїх огидних програмах, щоб ввести мусульман в оману. Однак хадіс ішріф читається саме так: **"Інн-Аллах іля янзуру іля суварікум іля сійбікум іля лякін янзуру іля кулюбікум іля ниййатікум"**, що означає: "Аллаг'у-Та'аля судить вас не за вашими постатями та вбранням, а за вашими серцями та намірами". Дистих:

Kad-du buland dâred, dester pâra, pâra.
Chun âshiyâni laklak, ber kalla-i-minâra.

Оскільки ці люди не змогли відповісти на книги, видані **Хакікат Китабеві**, які доводять, що ці неосвічені ідіоти є брехунами, вони кажуть: "Книги, видані Хакікат Китабеві, є помилковими і єретичними. Не читайте ці книги". Найпомітніший симптом, за яким можна діагностувати єретиків і зиндигів, які є ворогами Ісламу, відмовляють людей від читання книг, що популяризують

вчення мудреців Ахль ас-Суннат, тавруючи їх єрессю. Наша (турецька) книга **"Fâideli Bilgiler"** ("Корисна інформація") докладно розповідає про шкоду, яку ці люди завдають ісламу, і цитує відповіді, дані їм вченими Ахль ас-суннат[1]].

Мухаммад (с.а.с.) - найвищий з Пророків і є виразником милосердя Аллага (с.а.с.) до всіх створінь. Вісімнадцять тисяч 'аламів (світів істот) отримують користь від його океану благословень. За одностайною думкою (ісламських вчених), він є Пророком для всіх людей і джинів. Багато (вчених) стверджують, що він є Пророком для ангелів, рослин, тварин і для кожної субстанції. У той час як інші Пророки були послані до певних племен у певних країнах, Расулюллах (алейхис-саллям) був і є Пророком усіх світів, усіх живих і неживих створінь. До інших Пророків Аллагьу Тааля звертався на їхні імена. Що ж до Мухаммада (алейхис-саллям), то Він прихильно ставився до нього, звертаючись до нього: "О, Мій Пророк (Расул)!". Йому було даровано подібне до кожного чуда, яке було дароване кожному пророкові. Аллаг-та-Аллаг обдарував Свого Улюбленого Пророка більшою кількістю дарів і дарував йому більше чудес, ніж будь-якому іншому Своєму Пророкові. Він став вищим за всіх пророків, удостоївшись незліченних почестей і досконалостей: місяць розколовся надвоє, коли він зробив знак своїм благословенним пальцем; каміння в його долоні вимовило ім'я Аллаха; дерева привітали його словами: "О, Расулаллах!"; суха колода на ім'я Ханна заплакала, коли Расулаллах (с.а.с.) пішов і залишив її саму; між його благословенних пальців потекла чиста вода; йому було обіцяно в потойбічному житті високі ступені **аль-Макам аль-Махмуд, аш-Шафаат аль-Кубр, аль-Хавд аль-Кавтар, аль-Васила та аль-Фасила**; він мав честь бачити Джемаль Аллаха Тааля перед входом до Раю; він мав найпрекрасніші моральні якості у світі, найдосконалішу віру, знання, лагідність, терпіння, вдячність, зухд[2], цнотливість, справедливість, героїзм, сором'язливість, хоробрість, скромність, мудрість, прекрасні манери, доброзичливість, милосердя і невичерпні почесті та благородні риси характеру. Ніхто, окрім Всевишнього, не знає їхнього числа

---

[1] Будь ласка, ознайомтеся з іншими нашими публікаціями англійською мовою, зокрема, **"Шлях Сунни"**, **"Нескінченне блаженство"** у шести частинах, **"Всім потрібна віра"** тощо.

[2] Відвертаючись від мирських смаків і насолод.

чудес, дарованих йому. Його релігія скасувала всі інші релігії, що існували до нього.[1] Його релігія є найкращою і найвищою з усіх релігій. Його умма вища за всі інші умма. Авлії його умми є більш почесними, ніж авлії інших умм.

Серед авліїв Умми Мухаммада (алейхи-саллям) тим, хто заслуговував бути його (першим) халіфом (халіфом), був **Абу Бакр ас-Сіддік** (радыйаллаху таляля ан), якого найбільше любили авлії та імами, і який більше за інших підходив для халіфату. Після пророків він є найвищим і найсприятливішим з усіх людей, які прийшли і які прийдуть. Він був першим, хто досяг статусу і честі халіфату. Як милість і благословення від Аллага (с.а.в.т.), він не поклонявся ідолам до виникнення ісламу. Він був захищений від вад невір'я та єресі[2].

Після нього найвищим з людей є другий халіфа **Умар ібн аль-Хаттаб** радий Аллаху таллах анх, якого Аллах таллах обрав другом Свого Улюбленого Пророка.

Після нього найвищим з людей є третій Халіфа Расулюллаха (с.а.с.), Ду-н-Нурайн Усман ібн Аффан (с.а.с.), скарбниця милостей і благословень, джерело скромності, віри і духовного знання.

Після нього найсприятливішим з людей є четвертий халіфа Расулюллаха (с.а.с.), **Алі ібн Абі Таліб** (с.а.с.), володар дивовижних переваг і Лев Аллаха (с.а.с.), який є найщасливішим з людей.

Після нього халіфом став Хадрат **Хасан ібн Алі**, радій-Аллаху-таля-анхум[3]. З ним завершився тридцятирічний халіфат, згаданий у хадисі аш-шерифа. Після нього найвищою людиною став **Хадрат Хусейн ібн Алі**, радій-Аллаху таляля анхум, світло очей Расулюллаха (с.а.в.т.), світло очей Расулюллаха (с.а.в.).

Ці переваги ґрунтувалися на тому, що вони заробили більше "таваба", покинули свою країну і своїх близьких заради Ісламу;

---

[1] (Само собою зрозуміло, що це остаточна релігія).

[2] Тепер можна зрозуміти з цього вислову про Абу Бакра ас-Сіддіка "радій-Аллаху таляля анх", наскільки бідні й неосвічені люди, які думають і пишуть, що Расуллах (с.а.в.т.) поклонявся ідолам перед своєю нубуввою.

[3] Хасан бін Алі був отруєний до смерті в Мединi-і-Мунаввара в [669 р. **н.е.**].

бути мусульманами перед іншими; максимально пристосовуватися до Расулюллаха (с.а.с.); віддаватися його Сунні; боротися за поширення його релігії; запобігати невір'ю, фітні та корупції.

Хадрат Алі радыйаллаху анх прийняв іслам раніше за всіх інших, за винятком Хадрата Абу Бакра радыйаллаху анха. Але він був дитиною, не мав майна, жив у домі Расулюлли (с.а.с.) і прислуговував йому. Тому його прийняття ісламу не змусило невіруючих прийняти іслам, наслідувати його приклад чи зазнати поразки. З іншого боку, прийняття ісламу трьома іншими халіфами зміцнило іслам. Оскільки Хадрат Алі та його сини, радий Аллаху та аллаху анхум, були найближчими родичами Расулюллаха (с.а.с.) і походили від благословенної крові Расулюллаха, можна сказати, що вони були вищі за Хадрата Абу Бакра та Хадрата Умара, але їхня вищість не була вищістю в усіх відношеннях і не допомогла їм перевершити цих великих особистостей у всіх відношеннях. Це було подібно до того, як Хідір "алейхис-салам" навчив чогось Муса "алейхис-салам".[1] Хадрат **Фатіма** була вищою за Хадрата **Хадіджу** і Хадрата **Айшу** "радій-аллаху таляля анхуна", тому що вона була ближчою до Пророка за кров'ю. Але один вид переваги не повинен демонструвати перевагу в усіх відношеннях. Ісламські вчені висловлювали твердження, які розходилися в думках щодо того, яка з цих трьох вищостей була найвищою. Як випливає з "Хадіс аш-Шеріф", ці троє, Хадрат **Маріам** і дружина фараона Хадрат Вісія, були п'ятьма найвищими з усіх світських жінок. Хадіс аш-Шеріф: **"Фатіма вища за жінок Раю, а Хасан і Хусейн - найвищі юнаки Раю"** - стосується вищості лише в одному відношенні.

Наступними найвищими з Сахабат аль-кірам (сподвижників Пророка) були **аль-Ашарат аль-Мубашшара**, десять осіб, благословенних доброю звісткою про те, що вони потраплять до Раю. Після них найвищими мусульманами були 313 мусульман, які брали участь у Священній битві при Бадрі. Наступними були 700 хоробрих мусульман, які брали участь у Священній битві при Ухуді. За ними йшли **Біат ар-Рідван**, 1400 мусульман, які склали присягу на вірність Расулюлла під деревом.

---

[1] Якби кровна спорідненість була єдиним критерієм вищості, то Хадрата Аббаса слід було б вважати вищим за Хадрата Алі. Більше того, Абу Таліб і Абу Лахаб, які були дуже близькі за кровною спорідненістю, не мали навіть тієї честі і вищості, яка існує у найменш віруючого.

Ас-Сахабат аль-Кірам (радій-аллаху таляля анхум аджма'он) пожертвували своїм життям і майном заради Расулюллаха (салляллаху таляля алейхи ва саллям) і надавали йому допомогу. На нас лежить обов'язок (ваджиб) згадувати ім'я будь-кого з них з пошаною та любов'ю. Ніколи не можна вимовляти слова, що не відповідають їхній величі. Згадувати їхні імена нешанобливо - єресь.

Той, хто любить Расулюллаха (с.а.с.), повинен любити всіх своїх саабів (сподвижників). Хадіс і Шеріф, в якому говориться: **"Той, хто любить моїх саабів, любить їх, бо любить мене. Хто не любить їх, той не любить мене. Хто кривдить їх, кривдить мене. А той, хто кривдить мене, кривдить Аллаха Тааля. Той, хто ображає Аллага, неодмінно зазнає мук".** В іншому хадисі він сказав: **"Коли Аллаг Тааля хоче благословити когось із моєї Умми, Він вкладає в його серце любов до моєї Сахаби, і Він дуже любить їх".**

Тому не слід думати, що Сахабат аль-кірам воювали один з одним за те, щоб стати Халіфою або задовольнити свої злі думки чи чуттєві бажання. Говорити про них погано, виходячи з такого припущення, - це лицемірство, що веде до загибелі, бо заздрість, прагнення до становища та залежність від світу повністю очистилися з їхніх сердець, коли вони сиділи в присутності Расулюллаха (с.а.с.) та слухали його благословенні слова. Вони виправилися і звільнилися від жадібності, амбіцій, злоби та злої натури; вони повністю очистилися. Враховуючи той факт, що людина, яка перебуває кілька днів у присутності одного з валіїв Умми Високоповажного Пророка, отримує користь від прекрасної моралі та досконалості валіїв і очищується від мирських амбіцій, як можна припустити, що сахаби Пророка, наші господарі,.., які любили Расулюллаха більше за всіх, жертвували заради нього своїм майном і життям, покидали заради нього свою країну і любили його товариство, яке було поживою для духів, не були вільні від поганої моралі, що їхні нафси не були чистими і що вони боролися за цей тимчасовий, схожий на тушу, світ? Ці великі люди, безумовно, були чистіші за всіх. Несправедливо уподібнювати суперечки і боротьбу між ними до того, що відбувається між нами, недоброзичливими людьми, або говорити, що вони боролися за задоволення своїх злих, чуттєвих і мирських бажань. Неприпустимо носити такі неналежні думки проти Сахабат аль-кірам. Той, хто говорить щось проти них, повинен знати, що вороже ставитися до Сахабат аль-Кірам означає вороже ставитися до Расулюллаха Саллаллаху алейхи ва саллям, і говорити погано про них означає говорити погано про Того, Хто їх виховав і навчив.

Тому великі мужі Ісламу кажуть, що відсутність поваги і високої думки про Сахабат аль-кірам є, по суті, запереченням Посланця Аллаха. Битви "Джамаля" (Верблюда) і "Сіффіна" не можуть бути підставою для наклепів на них. З релігійних міркувань жоден із сахабітів, що виступили проти Хадрата Алі в цих битвах, не був злим; навпаки, всі вони заслуговують на винагороду в Судний день. У хадисі сказано: **"Одну нагороду отримає муджтахід, який помилився, і дві або десять - той, хто знайде те, що правильно. Одна з двох нагород - за застосування іджтіхаду. Інша - за пошук істини"**. Суперечки та битви між цими великими людьми ісламу відбувалися не через упертість чи ворожість, а через їхні [різні] іджтіхади та через бажання виконувати те, що наказує іслам. Кожен з Сахабат аль-кірам був моджахедом[1].

Кожен моджахед повинен був діяти відповідно до висновку, який він зробив на основі власного іджтіхаду, навіть якщо його іджтіхад може не збігатися з іджтіхадом моджахеда, що стоїть набагато вище за нього. Йому не дозволялося слідувати чужому іджтіхаду. Абу Юсуф і Мухаммад аш-Шайбані, учні аль-Імама аль-а'зама Абу Ханіфи Нумана ібн Табіта (пом. у Багдаді в 150 р. х. [767 р.]), а також Абу Савр і Ісмаїл аль-Музані, учні Імама Мухаммада ібн Ідріса аш-Шафії (пом. 204 р. [820 р. н. е.], Єгипет), не погоджувалися з цим. Д.], Єгипет) багато в чому не погоджувалися зі своїми вчителями, і про деякі речі, про які їхні вчителі говорили **"харам"** (заборонено), вони говорили **"халяль"** (дозволено), і про деякі речі, про які їхні вчителі говорили "халяль", вони говорили "харам". Через це не можна сказати, що вони були грішними чи злими. Ніхто цього не говорив, бо вони були муджтахіди, як і їхні вчителі.

Це правда, що Хадрат Алі ібн аль-Аллах був вищий і вченіший за Хадрата Мувію і Хадрата Амра ібн аль-Ас ібн аль-Анхума. Він мав багато вищих якостей, що відрізняли його від них, а його іджтіхад був сильніший і гостріший за їхній іджтіхад. Однак, оскільки всі члени Сахабат аль-кірам були муджтахіди, для них не було дозволено слідувати іджтіхаду цього великого релігійного лідера. Вони повинні були діяти згідно з власним іджтіхадом.

---

[1] Наприклад, у хадісі аш-Шеріф на 298-й сторінці **"Аль-Хадіка"** сказано, що Амр ібн аль-Аль-'Анх був муджтахідом.

Питання: "У битвах при Джамалі та Сіффіні дуже багато мухаджирунів та ансарів з Сахабат аль-кірам брали участь разом з Хадратом Алі, підкорялися йому та йшли за ним. Хоча всі вони були муджтахіди, вони вважали, що слідувати за ним було ваджибом. Це свідчить про те, що йти за Хадратом Алі було ваджибом і для муджтахідів. Вони повинні були слідувати за ним, навіть якщо їхні іджтіхади не збігалися з його, чи не так?"

Відповідь: Мусульмани, які пішли за Хадратом Алі і воювали на його боці, приєдналися до нього не з метою слідувати його іджтіхаду, а тому, що їхній іджтіхад збігався з його іджтіхадом і показував, що слідувати за Імамом Алі є ваджибом. Так само іджтіхади багатьох видатних сподвижників Пророка не збігалися з іджтіхадом Хадрата Алі, і для них стало ваджибом боротися проти нього. Тоді іджтіхади ас-Сахабат аль-кірам висловлювалися трьома різними способами: Одні зрозуміли, що Хадрат Алі мав рацію, і для них стало необхідним слідувати за Хадратом Алі; інша група побачила, що іджтіхад тих, хто воював з Хадратом Алі, був правильним, і для них стало ваджибом слідувати за тими, хто воював з Хадратом Алі, і воювати проти нього; третя група сказала, що необхідно не приєднуватися до жодної зі сторін і не воювати, і їхній іджтіхад вимагав, щоб вони не вступали у війну. Усі ці три групи, безумовно, мали рацію і заслуговують на винагороду в майбутньому житті.

Питання: "Відповідь [вище] показує, що ті, хто воював проти Хадрата Алі-радій-алляху та анх, також були праві. З іншого боку, вчені Ахль ас-Сунна сказали, що Хадрат Алі був правий, а його супротивники помилялися, що їм можна пробачити, бо вони мали удхр, і що вони навіть здобули
таваб. Що про це можна сказати?"

Відповідь: Аль-Імам аш-Шафі'о та Умар ібн Абд аль-Азіз, два великі мужі Ісламу, сказали, що не можна вживати слово "неправильний" щодо жодного з сахабат аль-кірамів. З цієї причини було сказано: "Неправильно говорити "неправильно" про начальство". Нижчим не дозволено говорити про своїх підлеглих такі слова, як: "Він вчинив правильно", "Він вчинив неправильно", "Ми схвалюємо" або "Ми не схвалюємо". Як Аллагьу Тааля не обагрив наші руки кров'ю цих великих людей, так і ми повинні берегти свої язики від вимовляння слів "справедливий" і "несправедливий". Ті глибокі вчені, які вивчали докази і події і говорили, що Імам Алі мав рацію, а його опоненти помилялися, насправді мали на увазі, що якби Хадрат Алі мав можливість поговорити з тими, хто був на тому боці, він би наставив їх на застосування іджтіхаду відповідно до свого іджтіхаду. Власне кажучи, Хадрат Зубайр ібн Аввам

був проти Хадрата Алі у битві при Джамалі, але після більш глибокого вивчення фактів змінив свій іджтіхад і припинив боротьбу. Слова вчених Ахль ас-Сунна, які вважають цю помилку дозволеною, слід сприймати саме так. І не можна говорити, що Хадрат Алі і ті, хто був з ним, були на правильному шляху, а інші сподвижники Пророка, які були в іншій групі з нашою матір'ю Ішат ас-Сіддіка, були на неправильному шляху.

Ці сутички між Сахабат аль-кірам були наслідком різних іджтіхадів у гілках ахкам аш-шарійя (правил ісламу). Вони не мали жодних розбіжностей щодо основ ісламу. Сьогодні деякі люди погано і нешанобливо відгукуються про таких великих людей ісламу, як Хадрат Муавія і Амр ібн аль-Аль-'ас-'радій-Аллаху та'аля-'анхум'. Вони не можуть усвідомити, що фактично паплюжать і принижують Расулюллаха (саллаллаху алейхи ва саллям), паплюжачи Сахабат аль-кірам. У **"Шифа' аш-Шеріф"** сказано, що Імам Малік ібн Енес сказав: "Людина, яка лається та обмовляє Му'вію[1] та Амра ібн аль-Аса[2], заслуговує на ті слова, які вона говорить проти них. Необхідно суворо карати тих, хто говорить і пише проти них і не виявляє до них поваги". Нехай же Аллагъу Тааля наповнить наші серця любов'ю до Сахаби Його Улюбленого! Не мунафіки і не грішні люди, а побожні та богобоязливі мусульмани люблять цих начальників.

[Люди, які усвідомлюють цінність і велич Сахаби Расулюллаха (с.а.с.), люблять і поважають їх усіх і слідують за ними, називаються **ахл-ас-Сунна**. Ті, хто стверджують, що люблять одних і не люблять інших, а тому зводять наклепи на більшість з них, а також ті, хто не слідують за жодним з них, називаються шиїтами. Шиїтів багато в Ірані, Індії та Іраку. У Туреччині їх немає. Деякі з них, щоб ввести в оману чистих мусульман Туреччини, називають себе **"алавітами"**, що означає "мусульманин, який любить Хадрата Алі". Любити когось означає йти його слідами і любити тих, кого він любить; якби вони любили Хадрата Алі (радий йому і благословення Аллаха), то пішли б його слідами. Він любив усю сахабу Пророка. Він був радником халіфа Хадрата Умара, другого халіфа, який довіряв йому свої біди. Він видав за Хадрата Умара свою доньку і доньку Хадрата Фатіми Умм Гултум. У хатбі він сказав про Хадрата Мувію:

---

[1] Хадрат Муавія бін Абу Суф'ян помер у Дамаску в 60 році [680 р. н.е.].

[2] Амр Ібн аль-Вс помер у Єгипті в 43 році [663 р. н.е.].

"Наші брати не згодні з нами. Але вони не є невіруючими чи грішниками. Їхній іджтіхад змушує їх поводитися саме так". Коли Хадрат Тальхад-радій-Аллаху таляля анх, який воював проти нього, прийняв мученицьку смерть, він сам витер пил зі свого обличчя і став імамом у намазі, що його здійснювали після його смерті. Всевишній заявляє: **"Віруючі - брати".** В останньому аяті Сури "Сурат аль-Фатх" Він заявляє: **"Сподвижники Пророка люблять один одного".** Не любити хоча б одного з сподвижників Пророка, або, що найгірше, ставитися до нього вороже, означає заперечувати Коран аль-Керім. Вчені Ахль ас-Сунни правильно зрозуміли перевагу сахабат аль-кірім "радій-алляху таляля анхум аджма'он" і наказали мусульманам любити їх усіх і тим самим врятували мусульман від небезпеки.

Людей, які ненавиділи і вороже ставилися до наших зверхників Хадрата Алі-радій-Аллаху-таля-анна, його синів і нащадків, найулюбленіших мусульман-сунітів, називали **хариджитами** (хав'ярами). Тепер їх називають **язидами.** Їхні віросповідання настільки запеклі, що вони майже не мають нічого спільного з ісламом.

Ваххабіти, стверджуючи, що люблять усіх сахабат-аль-кірам, слідують не за цими благословенними людьми, а за власним єретичним шляхом, який вони приписують сахабітам. Вони не люблять вчених Аль ас-Сунни, великих суфіїв і алавитів і зводять на них наклепи. Вони вважають, що тільки вони є мусульманами. Людей, які не схожі на них, вони вважають "багатобожниками" і кажуть, що забирати життя і майно таких людей - це для них пекло. Тому вони стають **ібахітами.** Вони виводять неправильні, єретичні значення з Корану аль-керім і хадисів аш-шерифів і думають, що іслам складається лише з цих значень. Вони заперечують адилат аш-шарійя і більшість хадисів. Великі вчені чотирьох мазхабів написали багато книг, в яких доводять документально, що ті, хто не згодні з Ахль ас-Сунна, є єретиками і завдають серйозної шкоди Ісламу[1].

---

[1] Для більш детальної інформації, будь ласка, прочитайте наші книги англійською мовою, такі як **"Поради для мусульманина"** і шість частин **"Нескінченного блаженства"**, а також арабські **"Аль-Мінхат аль-Вахбійя фір-радді-ль-Вахбійя"**, **"Ат-Тавассулі бі-н-Набі ва джахалат-ль-Вахбійя"** і **"Себіль-ун-Неджат"** та перську **"Сейф аль-абрар".** Ці праці та цінні книги, написані на спростування аль-бід'а, видані Хакікатом Кітабеві в Стамбулі. Обидві в **Радд аль-мухтар**, написані Мухаммадом Еміном Ібні Бідіном, який помер у Дамаску в 1252 році [1836 р. н.е.].

Ейюб Сабрі Паша "рахіма-Аллаху-таляль" сказав: "Ваххабізм з'явився на Аравійському півострові у 1205 році [1791 р.х.] з кривавим, болісним і жахливим повстанням". Мухаммед Абдух з Єгипту був одним з тих, хто намагався поширювати ваххабізм і антимазхабізм через свої книги по всьому світу. За часів Партії Союзу і Прогресу книги Абду були перекладені турецькою мовою і пропонувалися молоді як "твори великого вченого ісламу, просвітника ідей, видатного реформатора Абду". Однак Абду відкрито писав, що захоплюється Джамалем ад-Діном аль-Афгані (пом. 1314 р. х. [1897 р. н.е.]), який був масоном і головою каїрської масонської ложі. Вороги Ісламу, які сиділи в засідці, щоб знищити (істинний шлях, який називається) "Ахль ас-Сунна" і тим самим знищити Іслам, привласнивши собі першість в Ісламі, підступно підбурювали цю фітну, маскуючись під релігійних людей. "Абдух був піднесений до небес. Великих вчених Ахль ас-Сунни, а'імматів аль-мадхабібів, оголосили невігласами. Їхні імена більше не згадували. Але чисті й благородні нащадки наших предків, які пожертвували своїм життям заради Расулюллаха (с.а.с.) та Ісламу, сини чесних мучеників, не піддадуться пропаганді та рекламі, на яку витрачено мільйони фунтів стерлінгів. Вони навіть не слухатимуть і не визнаватимуть цих фальшивих "героїв ісламу". Аллаггьу Талал захистив дітей мучеників від цих огидних нападів. Сьогодні молодим людям пропонують перекладені книги людей з ламадизму, таких як Мавдуді[1], Саїд Кутб[2], група під назвою "Тебліг-і-Джамаат" і Хамідуллах.

(том **III**, розділ "Багі") і в турецькій **"Ni'met-i Islâm"** (розділ "Ніках") чітко написано, що ваххабіти - це ібхабіти. Ейюб Сабрі Паша [пом. 1308 р.х. (1890 р.)], контр-адмірал часів Султана Абд аль-Хаміда Хана **II**, у своїх турецьких працях **"Мір'ат аль-Харамайн"** і **"Таріх-і Ваххабіюн"**, а також Ахмед Чевдет Паша у сьомому томі своєї **"Історії Турецької Османської імперії"** надають детальну інформацію про ваххабітів. Також Юсуф ан-Небхані у своїй арабській праці **"Шавахід аль-хакк"** (3-тє вид., Каїр, 1385/1965) докладно спростовує ваххабітів та Ібн Таймію. П'ятдесят сторінок його праці були відтворені в арабській книзі **"Ulamâ-al-Muslimîn wa Wahhâbiyyûn"** (Стамбул, 1972).

[1] Мавдуді є засновником асоціації в Індії під назвою Джамаатул-ісламія. Він помер у 1399 році.

[2] Саїда Кутба стратили в Єгипті у 1386 році [1966 р. н.е.].

Вони містять єретичні ідеї, незгідні з твердженнями вчених Ахль ас-суннат, і екстравагантно вихваляються гігантською рекламою. Ми повинні бути завжди напоготові та обережними. Нехай же Аллаг (с.а.в.) розбудить мусульман від невігластва заради милості Свого Улюбленого Пророка Мухаммада (с.а.в.)! Нехай Він захистить нас від обману брехнею та наклепами ворогів! Не обманюймо себе самою лише молитвою! Молитися, не дотримуючись "дат аль-іляхія" (Божественного закону) Аллага, не працюючи і не тримаючись за засоби, - це все одно, що просити в Аллага дива. Мусульманин повинен і працювати, і молитися. Ми повинні спочатку триматися за засоби, а потім молитися. Першим засобом порятунку від невір'я є вивчення та викладання ісламу. Насправді, це обов'язковий (фард) і першочерговий обов'язок кожного, будь то чоловік чи жінка, вивчати основні положення Ахль ас-Сунни, а також заповіді та заборони Ісламу. Сьогодні вивчати ці речі досить легко. Адже існує свобода писати та публікувати правдиві ісламські книги. Кожен мусульманин повинен підтримувати державу, яка дала цю свободу мусульманам.

Люди, які не вивчають догматів і вчення ('ільм аль-хал) Аль ас-Сунни і не навчають їх своїх дітей, наражаються на небезпеку відходу від Ісламу і падіння в безодню невір'я. Молитви таких людей неприйнятні. Як же вони можуть захистити себе від невір'я? Расулюллах (салляллаху алейхи ва саллям) сказав: **"Іслам є там, де є знання. Немає ісламу там, де немає знань".** Як треба їсти і пити, щоб не померти з голоду, так само треба вивчати нашу релігію, щоб не бути обдуреними невіруючими і не стати немусульманами. Наші предки часто збиралися і читали книги "ільм аль-хал" і таким чином залишалися мусульманами і насолоджувалися Ісламом. Вони правильно передали нам це світло блаженства. Отже, щоб залишитися мусульманами і щоб наші діти не потрапили в полон до ворогів всередині або ззовні, найпершим і найнеобхіднішим профілактичним заходом є читання і засвоєння книг "ільм аль-хал", підготовлених вченими Ахль ас-Сунна. Батьки, які хочуть, щоб їхня дитина була мусульманином, повинні віддати її до вчителя і подбати про те, щоб вона навчилася читати Коран аль-Керім. Тож давайте читати, вчитися і навчати наших дітей і тих, за кого ми відповідальні, поки маємо таку можливість. Коли вони підуть до школи, їм буде важко і навіть неможливо. Марно буде нарікати після того, як відбудеться вироджения. Ми не повинні вірити ворогам Ісламу, їхнім оманливим і брехливим книгам, газетам, журналам, телебаченню і радіопрограмам, кінофільмам та веб-сайтам.

Ібн 'Убідін 'рахіма - аллаху таляля' у третьому томі [книги **"Радд аль-мухтар"**] написав, що підступні невіруючі, які, хоч і не вірять у жодну релігію, видають себе за мусульман і навчають речам, що викликають невір'я, як ісламським, і які прагнуть ввести мусульман в оману і вивести їх з Ісламу, називаються **зіндіками**].

Питання: "Людина, яка читала переклади їхніх корумпованих книжок, каже:

> "Ми повинні читати пояснення (тафсир) Корану аль-Керім. Довіряти роботу з вивчення нашої релігії та Корану Аль-Керім релігійним вченим - це небезпечна і скам'яніла думка. У Корані аль-Керім не сказано: "О релігійні вчені". Він каже: "О мусульмани" і "О людство". З цієї причини кожен мусульманин повинен сам розуміти Коран аль-Керім і не повинен очікувати цієї роботи від когось іншого". "

"Ця людина хоче, щоб усі читали книги тафсір і хадис. Він не рекомендує читати книги з каламу, фікху та ільм аль-халя, написані ісламськими вченими та великими дослідниками Ахль ас-Сунни. Видання Головним управлінням у справах релігії книги Рашида Ріда[1] **"Islâmda Birlik ve Fikh Mezhebleri"** (публікація № 157; 1394/1974) ще більше заплутало читачів. На багатьох своїх сторінках, зокрема в "Шостому діалозі", книга стверджує:

> Вони [мукаліди, послідовники одного з чотирьох мазхабів] звеличували імамів-муджтахідів до ступеня пророцтва. Вони навіть надавали перевагу словам муджтахідів, які не збігалися з хадисом Пророка, перед самим хадисом. Вони говорили, що хадис міг бути анульований (насх) або міг існувати інший хадис, на думку їхнього імама. Спираючись на слова людей, які могли помилятися у своїх судженнях і які могли не знати цього питання, і залишаючи осторонь хадис Пророка, який був вільний від помилок, ці мукаліди також суперечать муджтахідам. Цим вони суперечать навіть Корану. Вони кажуть, що ніхто, крім імама-муджтахіда, не може зрозуміти Коран. Такі слова факіхів та інших мукалідів свідчать про те, що вони взяли їх на озброєння від іудеїв і християн.

---

[1] Рашид Ріда - учень Мухаммада Абдуха. Помер у 1354 році [1935 р. н.е.].

Навпаки, зрозуміти Коран і хадиси легше, ніж книги, написані людьми фікху. Люди, які засвоїли арабські слова та граматику, не матимуть труднощів у розумінні Корану та хадисів. Хто на землі може заперечити той факт, що Аллах здатен пояснити Свою релігію ясно і зрозуміло? Хто може заперечити той факт, що Расулуллах краще за інших розумів, що мав на увазі Аллах, і міг пояснити це краще за інших? Сказати, що пояснення Пророка були недостатніми для мусульман, означає стверджувати, що він не зміг точно виконати свій обов'язок спілкування (табліг). Якби більшість людей не були здатні зрозуміти Коран і Сунну, Аллах не поклав би на всіх людей правила, що містяться в Книзі та Сунні. Треба знати те, у що ти віриш, разом з документальними доказами. Аллах не схвалює таклід (пристосування до мазхабу) і каже, що їхнє [мукалідів] наслідування своїх батьків і дідів не буде вважатися виправданням. В'язи показують, що таклід ніколи не схвалюється Аллахом. Легше зрозуміти ту частину релігії, що стосується фуру'а, з її даліля (документа, джерела), ніж ту частину, що стосується віри (усуль, оман). Звинувачуючи у складному, чи не звинуватить Він і в простому? Буде важко вивести правила з якихось рідкісних питань, але тоді це буде вважатися виправданням для того, щоб їх не знати і не практикувати. Мудреці фікху самі вигадали низку мас'алів (проблем, питань). Вони створили для них правила. Вони намагалися запровадити такі речі, як ра'й, кияс джалі та кияс хафі, як документи для них. Вони намагалися перенести ці речі у сферу ібадату, в якій неможливо здобути знання шляхом міркувань. Таким чином вони розширили релігію в кілька разів. Вони загнали мусульман у халепу. Я не заперечую кияс, я кажу, що у сфері ібадату немає киясу. Оман і ібадат були завершені за часів Пророка. Ніхто не може нічого до них додати. Муджтахідські імами заборонили людям наслідувати (таклід) і зробили таклід забороною".

"Цей уривок з книги, виданої Головним управлінням у справах релігії, як і всі книги "ля-мазхабів", забороняє слідувати імамам чотирьох мазхабів. Він наказує всім вивчати тафсир і хадис. Що б ви сказали про це?"

Відповідь: Якщо уважно прочитати уривки, написані людьми мазхабу, то легко помітити, що вони намагаються обдурити мусульман, прикрашаючи свої єретичні думки і сепаратистські погляди нерозумною низкою міркувань і неправдивих тверджень. Невігласи, думаючи, що писання ґрунтується на знаннях у рамках логіки і розуму, можуть потрапити на це, але освічені, гострозорих людей ніколи не спіймають у їхні пастки.

Щоб застерегти молодь від небезпеки не мазхабізму або антисунізму, який веде мусульман до вічної загибелі, вчені ісламу "рахімахум аллаху таляля" протягом чотирнадцяти століть написали тисячі цінних книг. Нижче ми наводимо переклад деяких уривків з книги **"Худжжат-Аллахі ала-ль-'іламін"** Юсуфа ан-Набхані (Бейрут, 1350 р. х. (1932 р.)) як відповідь на поставлене вище запитання:

"Не кожен може зробити ахкам (правила, висновки) з Корану аль-Керім. Оскільки навіть імами-муджтахіди не змогли б вивести всі правила з Корану, Расулюллах (салляллаху алейхи ва саллям) пояснив правила з Корану у своїх хадисах-і-шерифах. Як Коран аль-Керім пояснював лише він, так само хадиси могли розуміти й пояснювати лише ас-Сахабат аль-Кірам та імами-муджтахіди. Для того, щоб вони могли їх зрозуміти, Аллаг (с.а.в.) наділив Своїх імамів-муджтахідів науковими та релігійними знаннями, потужним розумінням, гострим зором, надзвичайно гострим розумом та багатьма іншими чудовими здібностями. Попереду всіх цих чеснот була таква. Далі йшло Божественне Світло в їхніх серцях. За допомогою цих чеснот наші муджтахіди-імами розуміли, що мали на увазі Аллаг'у Та'лль і Расулюллах у своїх словах, а що вони не могли зрозуміти, то показували [рішення для них] за допомогою кійасу. Кожен з чотирьох а'імматів повідомив, що він не висловлював власної думки, і сказав своїм учням: "Якщо ви знайдете сахіх, то це не є його думкою: "Якщо ви знайдете хадис сахіха, залиште моє слово осторонь і дотримуйтесь хадису Расулюллаха!". Люди, яким наш а'іммат аль-мадгахіб давав цей наказ, були глибокими вченими, такими ж муджтахідами, як і вони. Ці вчені були муджтахіди тарджо, які знали доказові тексти, на яких (лідери) чотирьох мазхабів засновували свої іджтіхади. Вони вивчали доказові тексти і передавачі хадисів, на яких засновував свій іджтіхад лідер мазхабу, а також нові хадиси сахіхів, досліджували, що було сказано пізніше, і багато інших змінних, і таким чином розуміли, якому з них слід віддати перевагу.

(тарджіх). Або ж імам-муджтахід [імам аль-мазхабу] вирішив проблему (мас'ала) через кіяс, бо не знав хадису, який би її задокументував [або вирішив], а його учні, знайшовши цей хадис-і-шериф, вирішили по-іншому. Проте, застосовуючи такий іджтіхад, учні не вийшли за межі правил, прийнятих імамом. Муфтії-муджтахіди, що прийшли їм на зміну, також давали фетви в такий спосіб. Як можна зрозуміти з усього написаного тут, мусульмани, які слідували чотирьом а'імматам аль-мадхабі, і муджтахіди, які отримали освіту в їхніх мазхабах, слідували правилам Аллаха Всевишнього і Його Посланця. Ці муджтахіди розуміли правила в Корані аль-керім і хадисах аш-шерифів, які ніхто інший не міг зрозуміти, і передавали те, що вони розуміли. Мусульмани живуть згідно з тим, що муджтахіди розуміли і передавали з Насса, тобто Книги і Сунни. Адже Всевишній Аллах заявляє в 43-му аяті сури "Сурат ан-Нахль": **"Якщо ви не знаєте, запитайте у тих, хто знає"**[1].

"Лише Уммі Свого Улюбленого Пророка (саллаллаху алейхи ва саллям) Аллаг (с.а.с.) дарував щастя, що а'іммат аль-мазхаб буде здійснювати іджтіхад і заснує свої мазхаби, і що всі мусульмани об'єднаються в цих мазхабах". З одного боку, Аллаг'у Тааля створив імамів іджтіхаду[2] і захистив людей від осквернення знання і'тікаду, а з іншого - захистив Свою релігію від осквернення шляхом створення імамів мазхабів.

---

[1] Цей аят показує, що не всі можуть правильно розуміти Книгу і Сунну. Він наказує тим, хто не може їх зрозуміти, не намагатися особисто зрозуміти Коран аль-Керім або хадиси аш-Шерифа, а вивчати їх, запитуючи тих, хто їх зрозумів. Якби всі правильно розуміли значення Корану аль-Керім і хадисів аш-Шерифа, то не виникло б сімдесяти двох єретичних груп. Усі люди, що спричинили появу цих груп, були глибоко вченими, але жоден з них не зміг правильно зрозуміти значення Корану аль-Керім і хадисів аш-Шерифа. Неправильно розуміючи їх, вони відхилялися від правильного шляху і привели мільйони мусульман до загибелі. Деякі з них були дуже надмірні в наданні неправильного значення аятам і хадисам, аж до того, що стали єретиками, називаючи мусульман правильного шляху "невіруючими" і "багатобожниками". У книзі під назвою **"Кашф аш-шубухат"**, яка була перекладена турецькою мовою і таємно потрапила до Туреччини, говориться, що вбивати і конфісковувати майно мусульман, які дотримуються віри в Аль ас-Сунну, є мубахом (дозволеним).

[2] Догмати віри; віросповідні догмати.

Оскільки цього благословення не було в християнстві та іудаїзмі, їхні релігії були осквернені і перетворені на іграшки.

"За одностайною думкою ісламських вчених, за чотириста років, що минули після смерті Расулюлли (саллаллаху алейхи ва саллям), не з'явилося жодного глибокого вченого, здатного застосовувати іджтіхад. Людина, яка каже, що зараз необхідно застосовувати іджтіхад, повинна бути божевільною або зовсім не вивченою в Ісламі. Коли великий вчений Джаляль ад-Дін ас-Суйуті 'Абд ар-Рахман 'рахімахуллаху таляля (пом. 911 р.) [1505 р.н.е.], Єгипет) сказав, що він досяг рівня іджтіхаду, інші сучасні йому вчені поставили йому запитання, на яке було дано дві різні відповіді, і попросили його сказати, яка відповідь є більш достовірною. Він не зміг їм відповісти. Він сказав, що був надто зайнятий, щоб приділити цьому час. Однак його попросили застосувати іджтіхад до фетви, що є найнижчим ступенем іджтіхаду. Бачачи, що такий глибокий вчений, як ас-Суюті, ухилився від застосування іджтіхаду на фетві, як назвати тих, хто примушує людей застосовувати абсолютний (мутлак) іджтіхад, якщо не божевільними або духовно неосвіченими? Аль-Імам аль-Газалі[1] у своїй книзі **"Іхйа 'Улум ад-Дін"** стверджує, що за його часів не було муджтахідів.

"Якщо мусульманин, який не є муджтахідом, дізнається сахіх хадіс і після цього починає відчувати незручність у виконанні чогось так, як вчить омам його мазхабу, тому що те, як вчить імам його мазхабу, суперечить хадісу, він повинен шукати і знайти в межах чотирьох мазхабів іншого муджтахіда, чий іджтіхад ґрунтується на цьому хадісі, і робити цю справу згідно з мазхабом, до якого належить цей муджтахід. Великий вчений аль-Імам Ях'я ан-Навааві "рахіма-Аллаху таляля" (помер у 676 р.х. [1277 р.н.е.], Дамаск) детально пояснив це у своїй праці **"Равдат ат-талібін".** Адже людям, які не досягли ступеня іджтіхаду, не дозволено черпати правила з Насса, тобто з Книги і Сунни. Зараз деякі невігласи стверджують, що вони досягли ступеня абсолютного іджтіхаду, що вони можуть черпати правила з Насса і що їм більше не потрібно слідувати одному з чотирьох мазхабів, і вони відмовляються від мазхабу якого вони дотримуються роками.

---

[1] Імам-' Мухаммед Газалі помер у місті Тус 505 року [1111 р. н.е.].

Вони намагаються спростувати мазхаби своїми необґрунтованими міркуваннями. Вони роблять такі невіглаські, ідіотські заяви, як: "Ми не будемо слідувати думці релігійної людини, яка була такою ж неосвіченою, як і ми". Введені в оману сатаною і спровоковані своїм нафсом, вони претендують на вищість. Вони не можуть усвідомити, що своїми словами виявляють не свою вищість, а ідіотизм і безчестя. Серед них ми бачимо також неосвічених єретиків, які говорять і пишуть, що кожен повинен читати і виводити правила з книг тафсиру і [**Сахіх**] аль-Бухарі. О, мій брате-мусульманине! Ні в якому разі не товаришуй з такими ідіотами і не вважай їх релігійними людьми! Тримайся мазхабу свого імаму! Ти вільний обирати будь-який з чотирьох мазхабів, який тобі до вподоби. Але не дозволяється збирати об'єкти (рухси) мазхабів, тобто об'єднувати мазхаби, що називається "**талфік**"[1].

"Мусульманин, який вміє добре читати і розуміти хадиси, повинен вивчати хадиси, що є доказовими текстами його мазхабу, а потім здійснювати дії, що схвалюються, і уникати тих, що заборонені хадисами, і пізнавати велич і цінність ісламської релігії", досконалість Імен та Атрибутів Расулюллаха (с.а.с.), життя Расулюллаха (с.а.с.), його чесноти та чудеса, його доброчинності та чудеса, його чесноти й чудеса, устрій цього й наступного світу, Воскресіння, Суду, раю й пекла, ангелів, джинів, стародавніх умм, пророків і їхні небесні книги, переваги, властиві Расулюллі й Корану аль-Керім, життя його улемів (найближчих родичів) і сахабів, провісників останнього дня та багато іншої інформації, що стосується цього й наступного світу. Уся інформація, що стосується цього і наступного світу, зібрана в хадисах Расулюлли.

"Коли те, що ми тут написали, буде зрозуміло, стане очевидним, наскільки невігласами є ті, хто каже, що правила ісламу, що не випливають з хадисів, марні.

---

[1] "**Талфік**" означає "виконання дії шляхом об'єднання або змішування простих способів (чотирьох) мазхабів і способом, несумісним з жодним з них". Після того, як людина виконує ісламську практику згідно з одним із чотирьох мазхабів, тобто після того, як її діяння є сахіх (дійсним, придатним) у цьому мазхабі, дотримання нею додатково якомога більшої кількості умов, що ставляться в інших трьох мазхабах, щоб діяння було сахіх і прийнятне також і в цих мазхабах, називається "**таква**", що приносить багато тавабу (тобто винагороди в майбутньому житті).

Серед незліченної кількості інформації, що міститься в хадисах, хадисів, що навчають ібаду та муамалю, дуже мало. На думку деяких учених, їх близько п'ятисот; [разом з тими, що повторюються, їх не більше трьох тисяч]. Неможливо припустити, що хтось із чотирьох а'імматів аль-мадгабітів міг не чути жодного сахіх-хадису з-поміж такої кількості хадисів. Кожен сахіх хадіс використовувався як доказовий текст принаймні одним з чотирьох а'імматів аль-мадхабітів. Мусульманин, який бачить, що певне питання у його власному мазхабі не узгоджується з сахіх-хадисом, повинен дотримуватися іншого мазхабу, який засновує свій іджтіхад на цьому хадисі щодо цього питання. Можливо, імам його власного мазхабу також чув про цей хадис, але слідував іншому хадису, який, на його думку, був ближчим до сахіху, або був [виголошений Пророком] пізніше і скасував перший, або, з якихось інших причин, відомих муджтахидам, він не прийняв перший хадис як доказовий текст. Для мусульманина, який розуміє, що колишній хадіс є сахіх, добре відмовитися від іджтіхаду свого мазхабу, який не відповідає хадісу, і слідувати хадісу, але в цьому випадку він повинен наслідувати інший мазхаб, який використовував цей хадіс у своєму іджтіхаді в даному питанні. Адже омам цього другого мазхабу, знаючи ті документи правил (ахкам), яких ця людина не знала, з'ясував, що немає нічого, що могло б утримати її від дотримання цього хадису. Тим не менш, йому також дозволено виконати цю справу згідно з його власним мазхабом, оскільки безсумнівно, що імам його власного мазхабу у своєму іджтіхаді покладався на обґрунтований документ. Іслам вважає виправданим для мукалліда незнання цього документа. Адже жоден з імамів чотирьох мазхабів не переповнив Книгу і Сунну в іджтіхаді. Їхні мазхаби - це пояснення Книги і Сунни. Вони пояснили мусульманам значення і правила, що містяться в Книзі і Сунні. Вони пояснили їх так, щоб мусульмани могли їх зрозуміти, і записали їх у книгах. Ця праця а'іммат аль-мадхагіб "рахімахум - аллаху таляля" була такою величезною послугою для ісламу, що людської сили не вистачило б для цього, якби аллаху таляля не допоміг їм. [Існування цих мазхабів є одним з найдосконаліших доказів того, що Расулюллах (с.а.с.) є істинним Пророком, а Іслам - істинною релігією, і що Аллаг Тааля (с.а.с.) є істинною релігією.

"Щодо різниці в іджтіхадах нашого а'іммат аль-мадгабібу, розбіжності між ними були лише в питаннях, що стосувалися фуру'ад-дін, тобто в питаннях фікху.

Між ними не було розбіжностей щодо усуль ад-дон, тобто щодо знання і'тікаду чи оману. Також вони не відрізнялися один від одного в тих вченнях про фуру, які, як відомо, є основними в релігії і які були взяті з тих хадисів, документи яких передавалися за допомогою таватуру. Вони відрізнялися лише в деяких аспектах знань, що стосуються фуру'ад-дін. Це виникло через різницю в їхньому розумінні обґрунтованості документів з цих питань. І ця невелика відмінність між ними - це милосердя [Аллаха Тааля] до Умми; мусульманам дозволено (джа'із) слідувати будь-якому мазхабу, який їм подобається і який вони вважають легким. Расулюллах (с.а.с.) передбачив цю різницю як радісну звістку, і це сталося так, як він і передбачав.

"Неприпустимо використовувати іджтіхад у пізнанні **іджтіхаду**, тобто у фактах, яким слід вірити. Це веде до відхилення та єресі. Це тяжкий гріх. Існує лише один правильний шлях у питаннях, що стосуються і'тікаду: **аль ас-Суннат ва-ль-Джамаа**. Різниця, яка була оголошена милосердям [Аллаха Всевишнього] в хадисі аш-шерифа, була різницею у фуру'і або ахкамі.

"У справі, щодо якої судження чотирьох мазхабів відрізняються одне від одного, лише одне з них є правильним. Той, хто чинить правильно, отримає два таваби, а той, хто чинить згідно з одним із неправильних суджень, отримає один таваб. Те, що мазхаби є співчутливими, показує той факт, що дозволено залишати один мазхаб і слідувати іншому. Але не дозволено слідувати жодному мазхабу, окрім чотирьох, що належать до Ахль ас-Сунна, і навіть до Сахабат аль-кірам, оскільки їхні мазхаби не були оформлені письмово і були забуті. Зараз немає можливості слідувати жодному мазхабу, окрім відомих чотирьох. Імам Абу Бакр Ахмад ар-Разі [рахімаху аллаху таляля,пом. 370 р.х. (980 р.)] також повідомив, що вчені Ісламу одностайно заявили, що не можна слідувати [безпосередньо] за ас-Сахабат аль-кірамом. Я рекомендую тим, хто хоче добре зрозуміти перевагу мазхабів, муджтахідів, особливо чотирьох а'імматів аль-мазхабів, той факт, що їхні мазхаби не виходили за межі Книги і Сунни, і що правила, які вони передавали через іджма і кіяс, не були їхніми власними думками, а були взяті з Книги і Сунни, рекомендую прочитати книги **"Аль-мізан аль-кубр"** і **"Аль-мізан аль-хідрійя"**

Імама Абд аль-Ваххаба аш-Шаріні (рахіма-Аллаху таляля)"[1].

Неправильно казати: "Коран не говорить "релігійні вчені". Існують різні аяти, що вихваляють вчених ("улам") і знання ("ільм"). Хадрат Абд аль-Гані ан-Наблусі [пом. 1143 А.Х. (1731 р.х.)] писав у своїй "**Аль-Хадіка**": "У 7-му аяті Сурат аль-Анбія говориться: **"Запитуйте у людей дікра те, чого ви не знаєте".** "Дікр" означає "знання". Цей аят-і-керіма наказує людям, які не знають, знайти вчених і вчитися в них". Про це йдеться у сьомому аяті з Сурат аль-'Імран: **"Лише володарі знань розуміють значення неясних аятів"**; у 18-му аяті тієї ж сури**: "Те, що Аллах Тааля існує і єдиний, розуміють і повідомляють володарі знання"**; у 81-му аяті сури "Сурат аль-Касас": "Володарі знання сказали їм: **"Як вам не соромно!". Нагороди, які дарує Аллаг (с.а.с.) тим, хто увірував і творив добрі справи, кращі за земні блага"**; у 56-му аяті сури "Сурат Рум": **"Нагороди, які дарує Аллаг (с.а.с.) тим, хто увірував і творив добрі справи, кращі за земні блага"**; "Володарі знання та віри скажуть: **"Ось він - День Воскресіння, який ви заперечували у світі""**; у 108-му аяті сури "Сурат Ісра": **"Це - День Воскресіння, який ви заперечували у світі"**: "Володарі знання, почувши "Аль-Кур'ан аль-Керім", поклоняться і скажуть: "**Немає вади у нашого Володаря, який не порушує Свого Слова**""; у 54-му аяті сури "Хадж": **"Володарі знання розуміють, що "Аль-Кур'ан аль-Керім"** - це Слово Аллаха"; у 50-му аяті сури "Анкабут": "Аль-Кур'ан аль-Керім - це Слово Аллаха": **"Аль-Кур'ан аль-Керім оселився в серцях володарів знання"**; у шостому аяті суботи Сурат Саба': **"Володарі знання знають, що аль-Кур'ан аль-Керім є Словом Аллаха і робить (людину) такою, що досягає любові Аллаха"**; в одинадцятому аяті сури "Муджадала": "Знавці знають, що аль-Кур'ан аль-Керім є Словом Аллаха і робить (людину) такою, що досягає любові Аллаха": **"Володарям знання будуть надані високі звання в Раю";** у 27-му аяті сури "Сурат аль-Фатір": "Тільки володарі знання бояться Аллаха і Його любові": **"Лише володарі знань бояться Аллаха (с.а.в.)"**; у 14-му аяті сури "Сурат аль-Худжурат": "Найціннішим є той, хто має знання: **"Найціннішим серед вас є той, хто сильно боїться Аллаха (с.а.в.)**". Про це сказано в хадисах, наведених на 365-й сторінці тієї ж книги: **"Аллаг'у Та'аля, і ангели, і всі створіння молиться за того, хто навчає людей добру"**;

---

[1] Юсуф ан-Набхані, **Худжат-Аллахі 'ала'л-'алямін**, с. 771. Наведена вище цитата, перекладена з арабського оригіналу, не містить жодних слів, доданих перекладачем, який, як це робиться у всіх наших книгах, взяв у дужки додатки з інших книг і тут, щоб запобігти плутанині з перекладеним текстом. Арабський оригінал наведеного вище уривка з **Худжат-Аллахі 'ала-ль-аламін** був відтворений офсетним способом у Стамбулі в 1394 році [1974].

"У Судний день заступатимуться спочатку пророки, потім учені, а потім мученики"; "О люди! Знайте, що знання можна набути, слухаючи вченого"; "Вчіться знань! Навчання знанням - це ібада. Учитель і той, хто навчається, отримають нагороду у вигляді джихаду. Викладання знань подібне до милостині. Навчатися знань у вченого - це як виконувати опівнічний салят". Тахір Бухарі,[1] автор книги фетв під назвою **"Хуласа"**, стверджує: "Читання книг з фікху дає більше тавабу, ніж виконання намазу вночі. Адже фардом є вивчення фардів і харамів з книг ['алімів або їхніх книг]. Читати книги з фікху для того, щоб виконувати вивчене або навчати інших, краще, ніж виконувати салят ат-тасбі. Про це сказано в хадисі "Аш-Шериф": **"Здобуття знань приносить більше тавабу, ніж усі зверхні поклоніння, бо це корисно як для себе, так і для тих, кого ти будеш навчати"; "Той, хто вчиться для того, щоб навчати інших, буде винагороджений, як сидділки".** Ісламські знання можна отримати тільки від учителя і з книг. Люди, які кажуть, що ісламські книги та посібники не потрібні, є брехунами або зіндіками. Вони обманюють мусульман і ведуть їх до загибелі. Знання, що містяться в релігійних книгах, походять з Корану аль-керім і хадисів". На цьому переклад з **Хадики**[2] закінчується.

Аллаггьу Тааля послав Свого Посланця "алайхи саллям", щоб він передавав і навчав Корану аль-кірим. Ас-Сахабат аль-Кірам отримав знання з Корану аль-Керім від Расулюлли. Ісламські вчені дізналися про це від ас-Сахабата аль-кірама, а всі мусульмани дізналися про це від ісламських вчених та їхніх книг. Про це сказано в хадисах аш-шерифів: **"Знання - це скарб. Ключ до нього - запитувати і вчитися"**; **"Учіться і навчайте знань!" "У всього є джерело. Джерелом такви є серця "аріфів". "Викладання знань - це спокута гріхів".**

Аль-Імам ар-Раббані "рахматуллахі та'алайх" писав у 193-му листі першого тому своєї праці **"Мактубат":**

"Мукаллаф (людина у віці статевої зрілості та розсудливості) спершу має виправити свій оман, свою віру. Тобто вивчити знання про і'тікад (догмати віри), написані вченими Ахль ас-Суннат ва-ль-Джамаа, і привести свою віру у відповідність до їхнього вчення. Нехай же Аллаг (с.а.в.т.) щедро винагородить цих великих людей за їхню працю.

---

[1] Тахір Бухарі помер у 542 році [1147 р. н.е.].

[2] Автор книги Хадика помер у 1143 році [1731 р. н.е.].

Порятунок від мук у Потойбічному світі залежить тільки від вивчення і віри в знання, які ці великі люди правильно вивели. [Люди, які йдуть їхнім шляхом, називаються **сунітами**.] У хадисі Шерифа сказано, що одна група людей буде врятована від пекла, і це мусульмани, які йдуть слідами цих вчених. Справжніми мусульманами, які йдуть шляхом Расулюллаха (с.а.с.) та його сподвижників (с.а.с.), є тільки ці мусульмани. Правильне і цінне знання, отримане з Корану аль-Керім і хадисів аш-Шерифа, - це знання, яке вчені Ахль ас-Сунни вивели з Корану аль-Керім і хадисів аш-Шерифа. Адже кожен єретик, що носить мусульманське ім'я, стверджує, що його власні єретичні переконання були взяті з Корану аль-Керім та Хадисів. Кожна людина з хибними ідеями та єресями каже, що вона пристосовує себе до Книги та Сунни. Як бачимо, не те, що всі розуміють і виводять з Корану аль-Карім і хадисів аш-шерифів, є правильним.

Для вивчення точного кредо Ахль ас-Сунни дуже цінною є перська книга "**Аль-Му'тамад**", написана Хадратом Тур Пушті,[1] великим ісламським вченим, яка пояснює істинне кредо, передане вченими Ахль ас-Сунни, і яка є дуже цінною. Значення, передане в книзі, дуже чітке. Його легко зрозуміти. Книга була надрукована Хакікат Китабеві (Книгарня) у 1410 році [1989 р. н.е.].

Пристосувавши свою віру до правовірного вчення, ми повинні вивчати і виконувати **халяли, харами, фарди, ваджиби, сунни, мандуби** і **макрухи** з книг фікху, написаних вченими Аль ас-Сунни. Ми не повинні читати єретичні книги, видані неосвіченими людьми, які не могли зрозуміти цих великих вчених. Мусульмани, які мають віру, незгідну з вірою Сунни, не уникнуть пекла в майбутньому житті - нехай захистить нас Аллах! Якщо мусульманин, чия віра правильна, недбалий у поклонінні, він може бути прощений, навіть якщо не робить тавбу. Навіть якщо він не буде прощений, він буде врятований від пекла після мук. Головне - виправити свою віру. Хваджа 'Убайд-Аллах аль-Ахрар [каддас-Аллаху та'аля сірраху-ль-азіз], м. Самарканд, 895 р.

А.Х. (1490 р.)] сказав: "Якби **мені** дали всі кашфи і всі карамати, але при цьому позбавили б мене віри в Ахль ас-Сунну, я вважав би себе занапащеним. Якби я не мав жодного кашфу чи карамату, але мав би багато вад, і якби (тільки) віра в Ахль ас-Сунну була б для мене спасінням.

[1] Фадлулла бін Хасан Тур Пушті, вчений ханафітського фікху, помер у 661 р. х. (1263 р.).

"Сьогодні мусульмани в Індії перебувають у досить скрутному становищі. Вороги ісламу нападають з усіх боків. Одна монета, віддана на служіння Ісламу сьогодні, приносить більше тавабу, ніж тисячі монет, відданих колись. Найбільша послуга, яку можна зробити для ісламу, - це дістати книги "Аль ас-Сунна", що вчать оману та ісламу, і розповсюдити їх серед селян та молоді. Людина, якій випала така удача, повинна радіти їй і щиро дякувати Аллахові: їй так пощастило, так пощастило. Служити ісламу - це завжди добра справа. Але в такий час, як зараз, коли іслам ослаблений, коли докладається багато зусиль, щоб знищити іслам за допомогою брехні та наклепів, набагато кращою справою є прагнення поширювати віру Аль-Ас-Сунна. Расулюллах (с.а.с.) сказав своєму Сахабі: **"Ти живеш у такий час, що якби ти виконував дев'ять десятих наказів і заборон Аллаха (с.а.с.), але не послухався хоча б однієї, то загинув би. Ви будете мучитися! Після вас настане такий час, що врятуються люди, які виконують лише десяту частину заповідей і заборон"**. [Ці факти написані в Мішкат-уль-месабі, т. 1, 179-й розділ і в **Тірмізі, Кітаб-аль-Фітан,** 79-й розділ]. Саме на теперішній час вказує хадіс аш-Шеріф. Необхідно боротися з невіруючими, знати тих, хто нападає на Іслам, і не любити їх.[1] Для поширення книг і слів учених Ахль ас-Сунни не обов'язково бути людиною карама або вченим. Кожен мусульманин повинен боротися за це. Не можна втрачати можливості. У Судний день кожного мусульманина запитають про це і запитають, чому він не служив Ісламу. Ті, хто не прагне поширювати книги, що навчають Ісламу, і ті, хто не допомагає людям і установам, що поширюють ісламські знання, будуть дуже гірко мучитися. Жодні виправдання чи приводи не будуть прийняті. Хоча пророки (алейхиму-с-салам) були найвищими і найдосконалішими людьми, вони ніколи не дбали про власний комфорт. Вони працювали вдень і вночі, поширюючи релігію Аллага, шлях до нескінченного блаженства. Тим, хто просив про чудеса, вони відповідали, що **чудеса творить Аллаг'у-Та'лль**, а їхній обов'язок - **поширювати релігію Аллаг'у-Та'лля**.

---

[1] Джихад силою (джихад катлі) здійснюється державою, її армією. Здійснення джихаду мусульманами - це виконання ними як солдатами обов'язку, покладеного на них державою. Про те, що джихад кавлі, який здійснюється за допомогою слова і письма, кращий за джихад катлі, також написано в 65-му листі.

І коли вони працювали для цього, Аллаг'у Та'аля допомагав їм і творив чудеса. Ми теж повинні поширювати книги та висловлювання вчених "Аль ас-Сунна", розказувати молоді та нашим друзям про підлість невіруючих, викривати брехню ворогів і тих, хто зводить наклепи та переслідує мусульман[1]. Люди, які не працюють заради цієї мети за допомогою багатства, влади чи професії, не уникнуть мук. Працюючи заради цієї мети, страждання і переслідування слід вважати великим щастям і великим прибутком. Пророки (алейхиму-с-саллям), доносячи до людей заповіді Аллаха (с.а.с.), зазнавали нападів невігласів і негідників. Вони дуже страждали. Мухаммад (с.а.с.), Улюблений Аллаха (с.а.с.), який був обраний найбільшим з тих великих людей, сказав: "Жоден пророк не страждав від нападів невігласів і нечестивців: **"Жоден пророк не зазнав такого жорстокого поводження, як я"**.

Вчені Ахль ас-Сунна, які вказали правильний шлях усім мусульманам на землі і направили нас до вивчення релігії Мухаммада "алайхис-салям" без жодних змін чи інтерполяцій, - це вчені чотирьох мазхабів, які досягли ступеня іджтіхаду. Четверо з них є найвидатнішими. Перший з них - аль-Імам аль-аззам **Абу Ханіфа Нуман ібн Тхабіт** 'рахіма-аль-Аллаху-та-ляля'. Він був одним з найвидатніших ісламських вчених. Став лідером Ахль ас-Сунна. Його біографія описана в турецьких книгах **"Seadet-i Ebediyye"** і **"Faideli Bilgiler"**[2]. Він народився в Куфі у 80 році нашої ери [699] і прийняв мученицьку смерть у Багдаді в 150 році [767].

Другий - великий вчений імам **Малік ібн Енес** (рахімаху аллаху таляля). У книзі Ібні Біддіна сказано, що він прожив вісімдесят дев'ять років. Його дідом був Малік ібн Ебі'мір.

Третій - **Імам Мухаммад ібн Ідріс аш-Шафі'** "рахіма-Аллаху таляля", якого обожнювали всі ісламські вчені.

---

[1] Розповісти їм - це не плітки, а аль-амру бі-ль-маруф. Кожен мусульманин повинен вивчити кредо "Аль-Ас-Сунна" і навчати його людей, на яких він може впливати. Потрібно купувати книги, журнали та статті, що роз'яснюють слова вчених Ахль ас-Сунни, і розсилати їх молодим братам і знайомим. Треба докласти всіх зусиль, щоб вони їх прочитали. Також слід поширювати книги, що викривають справжні цілі ворогів Ісламу.

[2] Також у першому розділі **"Сунітського шляху"** і в п'ятому та шостому розділах першої частини **"Нескінченного блаженства".**

Він народився в 150 [767] році в Газзі, Палестина, і помер в Єгипті в 204 [820] році.

Четвертий - Імам **Ахмад ібн Ханбал** "рахіма-Аллаху таляля", який народився в Багдаді в 164 році [780] і помер там же в 241 році [855]. Він є наріжним каменем ісламської будівлі.

Сьогодні людина, яка не дотримується одного з цих чотирьох великих імамів, перебуває у великій небезпеці. Вона перебуває в єресі. Крім них, було багато інших вчених Ахль ас-Сунна, які також мали праведні мазхаби. Але з плином часу їхні мазхаби були забуті і не могли бути зафіксовані в книгах. Наприклад, сім великих мединських вчених, яких називали **аль-Фукаха ас-саб'а** та **Умар ібн Абд аль-Азіз, Суф'ян ібн Уйайна,**[1] **Іс'хак ібн Рахава, Давуд ат-Та'о, 'Умір ібн Шарахіл аш-Ша'бі, Лайт ібн Са'д, А'маш, Мухаммад ібн Джерір ат-Табарі, Суф'ян ат-Таврі** (пом. Басра, 161 р. х. [778]) **та Абд ар-Рахман Авзаі'**, 'рахімахум - Аллаху таляля.

Усі Сахабат аль-кірам 'радій-Аллаху таляля 'анхум аджма'он по праву були "зірками" для орієнтації. Будь-якої з них вистачило б, щоб направити весь світ на правильний шлях. Вони були муджтахіди, кожен з яких належав до свого мазхабу. Більшість їхніх мазхабів були схожі між собою. Але оскільки їхні мазхаби не були записані в книгах, ми не можемо їх наслідувати. **Мазхаби** чотирьох імамів, тобто те, що вони вчили про те, у що треба вірити і що треба робити, були зібрані разом і пояснені їхніми учнями. Вони були віддані книгам. Сьогодні кожен мусульманин повинен належати до мазхабу одного з чотирьох вищезгаданих імамів і жити та виконувати ібадат відповідно до цього мазхабу[2].

Серед учнів цих чотирьох імамів двоє вчених досягли дуже високого рівня в поширенні вчення іману. Таким чином, з'явилося два **мазхаби** в **і'тікаді** та **імані.** Правильною вірою, згідно з Кораном і хадисами аш-шерифів, є тільки та віра, яку сповідували ці два імами, що поширювали на землі віру Аль ас-Сунни, яка є Групою порятунку. Одним з них був **Абу-ль-Хасан Алі аль-Аш'арі**, рахімаху аллаху таляля, який народився в Басрі в 226 р.х. [879] і помер у Багдаді в 330 р.х. [941].

---

[1] Суф'ян бін Уйайна помер у місті Мекка в 198 році [813 р. н.е.].

[2] Людина, яка не бажає слідувати одному з цих чотирьох мазхабів, не є людиною з числа Ахль ас-Сунна.

Іншим був **Абу Мансур аль-Маттуріді** (рахімаху аллаху таляля), який помер у Самарканді в 333 році [944]. В омані кожен мусульманин повинен наслідувати одного з цих двох великих імамів.

Шляхи (турук) авліїв правильні. Вони ні на йоту не відхилилися від Ісламу.[1] Авлії мають карамат. Усі їхні карамати правильні та істинні. Аль-Імам Абдулла аль-Яфї (помер у Мекці, 768 р. х. [1367 р.]) сказав: "Карамати Гаута ат-Такалейна Мавлана 'Абд аль-Кадіра аль-Джілані "каддас-Аллаху та'аля сірраху-ль-азіз"[2] були настільки широко відомі, що в них не можна сумніватися чи заперечувати, оскільки **таватур** (стан поширення) є санадом (документальним доказом) достовірності".

Не можна називати, наслідуючи інших, людину, яка виконує салят, "невіруючим", якщо тільки її невір'я не зрозуміле з того, що вона відкрито і без даруру (сильної необхідності або примусу) вимовила якесь слово або використала щось, що змусило її стати невіруючим. Ми не можемо накладати на нього прокляття, якщо достеменно не відомо, що він помер невіруючим. Не можна проклинати навіть невіруючого. Якщо вже на те пішло, то краще не проклинати Язида.

П'ятою з шести основ іману є **"віра в Останній день (аль-Явм аль-ахір)".** Вона починається в день, коли людина помирає, і триває до кінця Судного дня. Причина, чому він називається "останнім днем", полягає в тому, що після нього не буде ночі, або тому, що він настане після світу. "День", згаданий у цьому хадисі, не схожий на день чи ніч, які ми знаємо. Він позначає певний час. Не було відомо, коли настане Судний день. Ніхто не міг визначити його час.

---

[1] У кожному столітті були брехуни і єретики, які використовували релігію як засіб для досягнення своїх мирських переваг і виступали під виглядом валіїв, муршидів або людей з релігійним авторитетом. Злі люди і сьогодні є в кожній професії, в кожній галузі ремесла і на кожній посаді. Бачачи людей, які шукають свою вигоду і задоволення в чужій біді, було б несправедливістю або невіглаством заплямувати всі ремесла і людей, з якими вони пов'язані. Це допомогло б сепаратистам. З цієї причини існування єретиків у релігії та невігласів, фальшивих людей туруку (орденів, шляхів) не повинно спонукати нас говорити погано про ісламських вчених чи великих людей Тасаввуфу, чиї почесні заслуги заповнили аннали історії. Ми повинні усвідомлювати, що люди, які обмовляють їх, несправедливі.

[2] Абдулкадір Гейлані помер у Багдаді в 561 році [1161 р. н.е.].

Проте наш Пророк (саллаллаху алейкум) вказав на багато його провісників і прецедентів: Прийде Хадрат аль-Махді[1]; до Дамаску зійде з небес Осаллаху алейхи ва саллям; з'явиться ад-Даджаль[2]; люди на ім'я Яджудж і Маджудж[3] потрясуть увесь світ; сонце зійде на заході; відбудуться сильні землетруси; релігійні знання будуть забуті; побільшає пороку і зла; безбожні, аморальні, нечесні люди стануть лідерами; накази Аллага будуть заборонені; скрізь чинитимуться харами; вогонь вийде з Ємену; моря і гори розколються на шматки; сонце і місяць потемніють; моря змішаються між собою, закиплять і висохнуть.

Мусульманин, який чинить гріховні вчинки, називається **фасік**. Фасіки і всі невіруючі будуть мучитися ("адхаб") в могилах. Цим фактам неодмінно треба вірити. Після поховання померлий повернеться до невідомого життя і буде або насолоджуватися благословеннями, або зазнає мук. Як сказано в хадисах аш-шерифів, два ангели на ім'я **Мункар** і **Накір**, у вигляді двох

---

[1] Хадрат аль-Махді буде нащадком нашого благословенного Пророка Мухаммада (мир йому і благословення). Його звatимуть Мухаммад, а ім'я його батька - Абдулла. Він буде головувати над мусульманами, зміцнювати іслам і поширювати його повсюди. Він зустрінеться з Усамом,і вони разом будуть боротися і вб'ють ад-Даджала. За його правління мусульмани розселяться повсюди і житимуть у комфорті та легкості.

[2] Ад-Даджал (якого християни називають Антихристом, а також Масіхом, бо його слава розійдеться по всьому світу) буде сином єврея з Хурасану, що на півночі Ірану, і ворогом ісламу, який командуватиме незліченною кількістю воїнів. Він вбиватиме мусульман і принесе на Близький Схід дискомфорт і безлад. Проливши багато крові, він буде вбитий Хадратом аль-Махді. У **"Мухтасару Тадхкірат аль-Куртубі"** Абд аль-Ваххаба аш-Шаріні (2-е вид., Стамбул, 1302 р.) з посиланням на джерела написано, що ім'я ад-Даджала буде Ібн ас-Сайяд.

[3] У Корані написано, що Яджудж і Маджудж (Гог і Магог) - це два злі народи, які в дуже давні часи були залишені за стіною, і що вони поширяться по землі під кінець світу. Враховуючи, що археологічні дослідження знаходять міста, поховані під землею, і морські скам'янілості на вершинах гір, той мур не обов'язково повинен бути знайдений, як і ті народи не обов'язково повинні бути настільки численними, щоб ми їх бачили або знали сьогодні; можна думати, що, як тисячі мільйонів сьогоднішніх людей походять від двох людей, так і ці два народи будуть поширюватися на землі, розмножуючись від кількох людей, місце яких сьогодні може бути невідомим.

жахливих людей, прийдуть до його могили і будуть його розпитувати. Питання в могилі стосуватимуться деяких суттєвих аспектів омана, як вважають деякі вчені, або всього омана, як вважають інші. З цієї причини ми повинні навчити наших дітей відповідей на наступні питання: Хто твій Раббі (Аллах)? Яка твоя релігія? До чиєї умми (громади якого Пророка) ти належиш? Як називається твоя Священна книга? Яка ваша кибла? Які ваші мазхаби в омані та ібадаті (або амалі)? У **Тадкірат аль-Куртубі**[1] написано, що ті, хто не є сунітами, не зможуть відповісти правильно. Могили тих, хто дасть точну відповідь, розширяться, і в них відкриється вікно до Раю. Щоранку і щовечора вони будуть бачити свої місця в Раю, а ангели будуть робити їм ласку і повідомляти їм добрі новини. Того, хто не зможе відповісти точно, будуть бити залізними молотами так сильно, що кожне створіння, окрім людей і джинів, почує його крик. Його могила стане такою тісною, що йому здаватиметься, ніби його кістки переплетуться. У пеклі буде відкрита діра. Вранці і ввечері він буде бачити своє місце в пеклі. Він буде гірко мучитися в могилі до самого Воскресіння.

Потрібно вірити в життя після смерті. Після того, як плоть і кістки згниють і перетворяться на землю і газ, вони знову зійдуться разом; душі увійдуть у тіла, які їм належать, і всі повстануть зі своїх могил. Тому цей час називається днем **Кіяма** (Воскресіння)[2].

Всі живі істоти зберуться на місці **Махшара**. Книги з записами полетять до своїх власників. Всемогутній Аллаг, Творець землі, небес, зірок і всіх частинок, зробить так, щоб це сталося. Посланець Аллаха (с.а.с.), салляллаху алейхи ва саллям

---

[1] Мухаммад Куртубі Малікі, автор книги **"Тадхкірат аль-Куртубі"**, помер у 671 році [1272 р. н.е.**]**. Будь ласка, дивіться попередню сторінку.

[2] Рослини поглинають вуглекислий газ з повітря, воду і солі (мінеральні речовини) з ґрунту, з'єднують їх між собою і утворюють органічні речовини - живу матерію наших органів. Сьогодні відомо, що хімічна реакція, яка триває роками, відбувається менш ніж за секунду, коли використовується каталізатор. Так само Аллаг та'аля об'єднає воду, вуглекислий газ і мінеральні речовини в могилах і створить органічні речовини та живі органи за одну мить. Мухбір-і-Садик (Вісник істини, Пророк) повідомляв, що саме так ми прийдемо до іншого життя. І наука показує, що це відбувається у світі.

повідомив, що це станеться. Можна з упевненістю сказати, що те, що він сказав - правда. Все неодмінно станеться.

Книги діянь побожних (саліх) і добрих людей будуть даватися праворуч від них, а книги грішних (фасік) і поганих людей будуть даватися ззаду або зліва від них. Кожен вчинок, добрий чи злий, великий чи малий, зроблений таємно чи відкрито, буде записаний у цій книзі. Навіть ті вчинки, про які не знають ангели кірам катібін, будуть виявлені за свідченнями людських органів, а також за свідченнями Аллаха, який знає все, і за кожний вчинок буде допит і зведення рахунків. У Судний день кожна таємна дія стане явною, якщо на те буде воля Всевишнього Аллаха. Ангелів запитають про те, що вони робили на землі й на небесах, пророків - про те, як вони сповіщали людям веління Аллага та Його релігію, а людей - про те, як вони пристосовувалися до пророків, як виконували обов'язки, що були їм відкриті, і як дбали про права один одного. У Судний день люди, які мають оман і чиї вчинки та мораль прекрасні, будуть винагороджені та благословенні, а люди з поганою поведінкою та неправильними вчинками будуть жорстоко покарані.

Аллаг (с.а.в.т.) зі Своєю Справедливістю буде мучити одних мусульман за їхні марнославні гріхи, а іншим мусульманам, яких Він вибере, зі Своєї Милості, пробачить тяжкі та марнославні гріхи, якщо захоче. За винятком невір'я (куфр) і багатобожжя (ширк), Він пробачить будь-який гріх, якщо побажає, і якщо побажає, то буде мучити за дрібні гріхи. Він заявляє, що ніколи не пробачить невір'я і багатобожжя. Невіруючі з небесною Книгою або без неї, тобто люди, які не вірять, що Мухаммад (алейхиссаллям) є Пророком для всіх людей, і які не схвалюють хоча б одне з правил [заповідей і заборон], які він повідомляв, неодмінно потраплять у Пекло і будуть вічно мучитися.

У Судний день для зважування вчинків і поведінки буде **мізан** ("терези"), відмінний від тих, які ми знаємо, для зважування вчинків і поведінки. Вони будуть настільки великими, що на одній шальці терезів можна буде тримати землю і небо. Шальки терезів для добрих справ будуть світлими і знаходитимуться праворуч від шальки, де знаходиться рай, а шальки терезів для гріхів будуть темними і знаходитимуться ліворуч від шальки, де знаходиться пекло. Вчинки, слова, думки і погляди, які робляться у світі, набудуть там форми, і на цих терезах, які не схожі на земні терези, будуть зважуватися добрі справи у світлих фігурах, а злі - у темних і потворних фігурах; сказано, що шальки терезів, на яких важчий вантаж, піднімуться вгору, а легший - опускатимуться вниз. На думку деяких вчених, будуть різні баланси.

І багато інших говорили: "В Ісламі не було чітко показано, як і скільки буде залишків, тому краще про це не думати"[1].

Над пеклом буде міст під назвою **Сірат**, який буде збудований за наказом Аллаха Талала. Усім буде наказано перейти цим мостом. Того дня всі пророки благатимуть: "О Аллах! Дай безпеку!" Люди, які мають потрапити до Раю, легко перейдуть міст і потраплять до Раю. Хтось із них пройде зі швидкістю блискавки, хтось - зі швидкістю вітру, а хтось - як кінь, що мчить галопом. Міст Сірат буде тонший за волосину і гостріший за меч. Пристосування до ісламу в цьому світі має схожий аспект; пристосування саме до ісламу подібне до переходу через Сірат. Той, хто витримує труднощі боротьби зі своїми чуттєвими бажаннями (нафсом) тут, легко перетне Сірат там. Ті ж, хто не слідує Ісламу через нафс, перетнуть Сірат з труднощами. З цієї причини Всевишній назвав правильний шлях, на який вказує іслам, "**Сірат аль-Мустакем"**. Ця схожість у назвах показує, що залишатися на шляху ісламу - це все одно, що перетинати Сірат. Ті, хто заслуговує на пекло, впадуть з Сірату в пекло.

Там буде водойма під назвою **Хавд аль-Кавтар**, призначена для нашого господаря Мухаммада Мустафи (саллаллаху алейхи ва саллям). Вона буде величезна, як місячна подорож. Вода в ньому буде біліша за молоко, а аромат приємніший за мускус. Склянки навколо нього будуть рясніші за зорі. Той, хто вип'є його води, ніколи більше не відчує спраги, навіть якщо потрапить у пекло.

Треба вірити, що буде **шафаа** (заступництво). Пророки, валі, благочестиві мусульмани, ангели і ті, кому дозволено Аллахом, будуть клопотатися про прощення дрібних і тяжких гріхів мусульман, які помруть, не покаявшись, і їхнє клопотання буде прийняте. [Наш Пророк (саллаллаху алейхи ва саллям) сказав: "**Я зроблю шафаа** (заступництво) **за тих, хто скоїв тяжкі гріхи моєї умми"**]. У потойбічному світі шафа'а буде п'яти видів:

По-перше, грішні, втомившись від натовпу і довгого очікування на місці Суду, будуть плакати і просити, щоб Суд розпочався якнайшвидше. За це буде шафаа.

---

[1] Іншими словами, було б марно намагатися скласти картину балансу або балансів у своїй уяві.

По-друге, буде шафаа, щоб допит проходив легко і швидко.

По-третє, буде шафа для грішних мусульман, щоб вони не впали з Сірату в Пекло і щоб вони були врятовані від пекельних мук.

По-четверте, буде шафаа за те, що мусульмани, які тяжко грішать, будуть виведені з пекла.

По-п'яте, буде шафа для піднесення мусульман до вищого ступеня в Райському саду, де, хоча там будуть незліченні милості та вічне перебування, буде вісім ступенів, і ступінь кожної людини буде пропорційний ступеню її оману та вчинків.

Рай і пекло існують вже зараз. Рай знаходиться вище семи небес. Пекло - під усім. Існує вісім райських садів і сім пекл. Рай більший за землю, сонце і небо, а пекло набагато більше за сонце.

Остання з шести засад оману - **"вірити в кадар, що добро (хаїр) і зло (шарр) походять від Аллаха Всевишнього".** Добро і зло, користь і шкода, прибуток і збитки, що приходять на людину, - все це з волі Аллаха Всевишнього. **"Кадар"** означає "вимір кількості; рішення, наказ; багато і масштабно". Вічна воля Аллаха Всевишнього на існування чогось називається кадар (приречення). (Випадок) виникнення кадару, тобто того, що було задумано, називається **кадом**. Слова "када" і "кадар" також вживаються як взаємозамінні. Відповідно, **"када"** означає наперед визначеність Всевишнім Аллахом у вічності речей, які були створені і будуть створені від вічності в минулому до вічного майбутнього, а "кадар" означає (випадок) створення чогось, співмірного з **"када",** ні менше, ні більше. У вічному минулому Всевишній знав усе, що станеться. Це Його знання називається "када" і "кадар". Давньогрецькі філософи називали його аль-'інаят аль-азалійя (вічна милість). Усі створіння походять від када. Також створення речей згідно з Його знанням у минулій вічності називається **"када"** і **"кадар"**. Вірячи в кадар, ми повинні знати напевно і вірити в те, що якщо Всевишній у вічності захотів щось створити, то воно неодмінно має існувати саме так, як Він захотів, ні менше, ні більше; неіснування того, що Він вирішив створити, або існування того, що Він вирішив не створювати, є неможливим.

Всі тварини, рослини, неживі істоти [тверді тіла, рідини, гази, зірки, молекули, атоми, електрони, електромагнітні хвилі, кожен рух кожної істоти, фізичні явища, хімічні та ядерні реакції, співвідношення енергій, фізіологічні явища в живих істотах],

існування чи неіснування всього, добрі та злі вчинки людей, їхнє покарання в цьому світі та в потойбічному - все це існувало у вічності у Знанні Всевишнього Аллаха та Всемогутнього. Він знав усе у вічності. Речі, які відбуваються від вічності в минулому до вічного майбутнього, їхні особливості, рухи і кожна подія створені Ним відповідно до того, що Він знав у вічності. Усі добрі й злі вчинки людей, їхня віра чи невіра в іслам, усі їхні дії, вільні чи невільні, - усе це творить Аллаг'у Тааля. Він єдиний, хто творить і робить все, що відбувається, через сабаб (причину, засіб, посередника). Він створює все за допомогою якихось засобів.

Наприклад, вогонь горить. Насправді ж, Аллаг'у Тааля - Той, хто створює горіння. Вогонь не має нічого спільного з горінням. Але Його звичай ('дат) такий, що якщо вогонь не торкається чогось, Він не створює горіння.[1] Лише Аллаг'у Тааля - Той, Хто творить горіння. Він може горіти і без вогню, але це Його звичай спалювати у вогні.

---

[1] Вогонь не робить нічого, окрім нагрівання до температури займання. Не вогонь з'єднує вуглець і водень з киснем в органічних речовинах, не він забезпечує рух електронів. Ті, хто не може усвідомити істину, вважають, що це робить вогонь. Ні вогонь, ні кисень, ні тепло, ні рух електронів не спалюють і не спричиняють реакцію горіння. Лише Аллах Всевишній є тим, хто спалює. Він створив усе це як засоби для горіння. Людина, якій бракує знань, думає, що горить вогонь. Хлопчик, який закінчує початкову школу, не схвалює твердження "вогонь горить". Він каже: "Повітря горить". Людина, яка закінчує середню школу, не сприймає цього. Вона каже: "Кисень у повітрі горить". Людина, яка закінчує середню школу, каже, що горіння властиве не кисню, а будь-якому елементу, що притягує електрон, горить. Студент університету бере до уваги не лише матерію, а й енергію. Видно, що чим більше людина знає, тим ближче вона проникає в суть справи і розуміє, що за речами, які вважаються причинами, стоїть багато причин. Пророки, які перебували на найвищому ступені знання і науки і могли бачити реальність усього, та ісламські вчені, які, йдучи їхніми слідами, здобули краплі з їхніх океанів знань, вказували на те, що кожна з речей, які сьогодні вважаються горючими чи конструктивними, є нездатним і поганим причинним засобом, поставленим як посередник Справжнім Творцем.

Якщо Він не хоче спалювати, Він не допускає спалення навіть у вогні. Він не спалив Ібрагіма "алайхіс-салам" у вогні; оскільки Він дуже любив його, Він призупинив Свій звичай.[1] [Насправді, Він створив також речовини, які перешкоджають горінню вогню. Хіміки знайшли ці речовини].

Якби Всевишній захотів, Він міг би створити все без засобів, без вогню, нагодувати нас без їжі, змусити літати без літака і чути на великій відстані без радіоприймача. Але Він зробив людям послугу, створивши все через посередників. Він хотів створити певні речі через певних посередників. Він творив Свої справи через посередників. Він ховав Свою Силу за посередниками. Той, хто хоче, щоб Він щось створив, тримається за його засоби і таким чином отримує це[2].

Якби Аллаг-Тахрір не творив Свої Твори через посередників, ніхто не потребував би нікого іншого; всі просили б про все безпосередньо в Аллаг-Тахрір і ні до кого не зверталися б; не було б соціальних відносин між людьми, таких як начальник і підлеглий, майстер і робітник, учень і вчитель і т. д., а отже, цей світ і потойбічний були б у безладі, і не було б ніякої різниці між прекрасним і огидним, добром і злом, слухняним і непокірним.

Якби Аллаг-Та'лал захотів, Він створив би все іншим способом, і Він створив би все, що завгодно.

---

[1] Насправді, Аллаг'у Та'ля створив речовини, щоб запобігти горінню вогню. Хіміки відкривають ці речовини.

[2] Той, хто хоче запалити лампу, користується сірниками; той, хто хоче видобути олію з оливи, використовує знаряддя для подрібнення та розтирання; той, у кого болить голова, приймає аспірин; той, хто хоче потрапити до раю та отримати нескінченні блага, приймає іслам; той, хто застрелиться з пістолета або вип'є отруту, помре; той, хто п'є воду в поті чола, втратить здоров'я; той, хто чинить гріхи та втрачає оман, потрапить до пекла. До якого б посередника не звернулася людина, вона отримає те, заради чого цей посередник був створений. Хто читає ісламські книги, той вивчає іслам, любить його і стає мусульманином. Той, хто живе серед нерелігійних і слухає, що вони говорять, стає невігласом в Ісламі. Більшість тих, хто не знає ісламу, стають невіруючими. Коли людина сідає в транспортний засіб, вона їде туди, куди їй призначено їхати.

Наприклад, якби Він захотів, то помістив би невіруючих, залежних від земних задоволень, кривдників і брехунів до Раю, а віруючих, побожних і доброзичливих - до Пекла. Але аяти і хадиси показують, що Він не побажав цього.

Він - Той, хто творить усі добровільні, добровільні й недобровільні дії та рухи людських істот. Він створив **іхтіяр** (можливість) та **ірада** (волю) у Своїх народжених рабів для того, щоб творити їхні необов'язкові, добровільні дії, і зробив цю можливість і волю засобом для творення їхніх дій. Коли людина хоче щось зробити, то Аллаг (с.а.в.т.) також створює цю дію, якщо Він бажає. Якщо людина не хоче і не бажає, і якщо Аллах також не бажає, Він не творить. Аллагьу Тааля творить не тільки за бажанням людини, Він творить і тоді, коли бажає. Творення Всевишнім необов'язкових дій людини подібне до того, як коли вогонь торкається чогось, Він створює горіння цієї речі, а якщо вогонь не торкається, то Він не створює горіння. Коли ніж торкається чогось, Він творить різання. Не ніж ріже, а Він ріже. Він зробив ніж засобом для різання. Іншими словами, Він створює необов'язкові дії людини з тієї причини (сабаб), що вона обирає, віддає перевагу і бажає цих дій. Однак рухи в природі не залежать від вибору людини, а творяться з інших причин, коли цього бажає лише Аллаг (с.а.в.). Немає іншого творця, окрім Нього, і Він один творить кожен рух усього: сонця, частинок, крапель, клітин, мікробів і атомів, їхніх речовин і властивостей. Але є різниця між рухами неживих субстанцій і необов'язковими, добровільними діями людини і тварини: коли людина чи тварина обирає, воліє і бажає діяти, і якщо Він також бажає, Він змушує її діяти, і Він творить її дію. Діяння людини не є в її владі. Насправді, вона навіть не знає, як вона діє.[1] У рухах неживого немає вибору. Коли вогонь торкається чогось, Аллаг'у Та'аля створює горіння, і це не через те, що вогонь бажає чи вирішує горіти[2].

---

[1] Кожна його дія є результатом безлічі фізичних і хімічних подій.

[2] Аллаг'у-Та'лал бажає і творить добрі, корисні бажання тих Своїх рабів, яких Він любить і жаліє, і не бажає і не творить їх здійснення. Він не бажає і не творить здійснення їхніх злих і шкідливих бажань. Завжди добрі, корисні вчинки роблять ті улюблені раби. Є багато такого, про що вони шкодують, що не встигли зробити, але якби вони подумали і знали, що ті вчинки не були створені, бо інакше вони були б

Добровільні дії людини відбуваються за двох обставин. По-перше, це вибір серця, воля та сила. У зв'язку з цим дії людини називаються **кесб** (набуття), що є атрибутом людини. По-друге, відбувається творіння Всевишнього. Накази, заборони, винагороди та муки, які дає Аллах, є наслідком того, що людині даровано кесб. У дев'яносто шостому аяті **сури "Ас-Саффут"** Він говорить: **"Аллаг створив вас і створив ваші вчинки".** Цей аят не тільки показує існування кесб, або вибору серця і **ірадат джуз'ійя** (часткової свободи волі) у діях людини і відсутність будь-якого примусу - з цієї причини [дії можуть бути приписані людині і] можна сказати "дії людини", як ми говоримо: "Алі вдарив і зламав", - але також вказує на те, що все створено за допомогою када і кадара.

Для творення вчинків людини, спочатку її серце повинно вибрати і захотіти їх. Людина бажає дій, які знаходяться в її владі. Ця воля або бажання називається **кесб** (набуття). Покійний Вміді говорив, що кесб спричиняє і має вплив на створення дій. Однак не буде помилкою сказати, що кесб не має жодного впливу на створення необов'язкової дії, оскільки дія, яку бажає людина, і дія, яку вона створила, не відрізняються одна від одної. Крім того, людина не може робити все, що їй заманеться; може статися і те, чого вона не бажає. Якби людина робила все, що хоче, і якби не відбувалося нічого з того, чого вона не бажає, то вона була б не людиною, а тим, хто претендує на божественність. Аллаг (с.а.в.т.) жаліє і благоволить до Своїх людських створінь і дає їм силу та енергію рівно стільки, скільки їм потрібно для дотримання Його заповідей і заборон. Наприклад, здорова і достатньо багата людина може здійснити хадж один раз у житті; вона може постити (протягом днів) одного місяця на рік, коли бачить на небі молодик Рамадану; вона може здійснювати п'ятиразовий фард-намаз; той, хто має стільки грошей або майна, скільки становить сума нісабу, може віддати сорокову частину золотом або сріблом мусульманам

Якби вони вчинили щось шкідливе, то зовсім не шкодували б про це. Навпаки, вони були б задоволені цим і дякували б Аллахові, який у вічності забажав, щоб Він творив добровільні, добровільні вчинки людей за їхнім бажанням і бажанням їхніх сердець; так Він забажав. Якби Він не побажав цього у вічності, Він завжди створював би навіть наші добровільні вчинки силою, мимоволі, без нашого бажання. Він творить наші добровільні дії після того, як ми їх бажаємо, тому що Він так захотів у вічності. Отже, єдиним домінуючим фактором є Його Воля.

як закят одного хіджри, або через рік після того, як його гроші або майно перевищать нісаб.[1] Отже, людина робить свої необов'язкові вчинки, якщо хоче, і не робить, якщо не хоче. І в цьому також проявляється велич Аллаха (с.а.в.). Оскільки невігласи та ідіоти не можуть осягнути знання про када і кадар, вони не вірять тому, що говорили вчені Ахль ас-Сунни, і сумніваються в силі і можливості людини. Вони думають, що людина не здатна і вимушена у своїх необов'язкових діях. Бачачи, що в деяких випадках людина не може діяти за власним вибором, вони погано відгукуються про (так мусульмани називають) Ахль ас-Сунну. Ця їхня хибна позиція свідчить про те, що у людини є воля і вибір.

Здатність робити чи не робити якусь дію - це питання **кудра** (сили). Надання переваги, вибір робити чи не робити якусь дію називається **іхтіяр** (вибір). Бажання зробити те, що вибрано, називається **ірада** (воля). (Схильність приймати щось або не схвалювати це називається **ріда'** (згода). Коли сила і воля об'єднуються разом, де "воля" є ефективною у виникненні чогось, відбувається **халк** (творення). Якщо ж вони об'єднуються, не будучи ефективними, це називається **кесб** (набуття). Той, хто обирає, не обов'язково є творцем. Так само все, що бажане, не обов'язково є чимось, на що дається згода. Аллаг'у Тааля називається Халік (Творець) і Мухтар (Той, що має вибір), а людина називається касиб (володар кесб) і мухтар (Той, що має вибір).

Аллаг (с.а.в.т.) бажає і творить "ібад" (поклоніння) і гріхи Своїх рабів. Але Він любить 'ібад і не любить гріхи. Усе з'являється на світ з Його Волі та Творіння. У 102-му аяті Сури "Сурат аль-Анам" Він заявляє: **"Немає бога, крім Нього. Він один - Творець усього"**.

(Група під назвою) Мутазіла, не бачачи різниці між волею і згодою, збентежилися і сказали: "Сама людина творить те, що вона хоче": "Людина сама творить дію, яку бажає". Вони заперечували када і кадар. Джабрійці були в повній розгубленості, вони не могли зрозуміти, що може бути вибір без творіння. Вважаючи, що в людині немає вибору, вони порівнювали її з каменем і деревом. Вони говорили: "Нехай Аллах захистить нас від цієї єресі!": "Люди не є грішниками. Всі гріхи скоює Аллах". Якби у людей не було волі і вибору, і якби Аллаггьо Аллагьо змушував людей чинити зло і гріхи силою, як говорили члени Джабрії, то не було б ніякої різниці між рухами людини, яку скидають з гори зі зв'язаними руками і ногами, і людини, яка спускається вниз, озираючись навколо.

---

[1] Будь ласка, дивіться четверту і п'яту частини **"Нескінченного блаженства"**, а також книгу **"Міфтах-уль-Джанна"** ("Шлях до раю"), де детально описані ці акти поклоніння.

Насправді, перший змушений котитися вниз силою, а другий спускається за власним бажанням і вибором. Люди, які не бачать різниці між ними, - це короткозорі люди, які також заперечують аяти. Вони вважають накази і заборони Аллаха (с.а.в.) непотрібними і недоречними. Вважати, що людина сама творить те, що бажає, як вважає ця група, яку називають мутазилітами або кадарійя (фаталізм), означає заперечувати аят-і-керіма: **"Лише Аллаг'у Тааля - Творець усього",** а також приписувати людині роль партнера Аллаг'у Тааля.

Шиїти, як і мутазиліти, кажуть, що людина сама творить те, що хоче. На підтвердження цього вони кажуть, що вівслюк не переходить через рівчак, хоч його й б'ють. Вони ніколи не замислюються над тим, що якщо людина хоче щось зробити, а Аллах не хоче, щоб це було зроблено, то ці дві волі не можуть здійснитися одночасно: якщо станеться те, чого хоче Аллах, то аргумент мутазилітів невірний, тобто людина не може ані створити, ані зробити все, що вона хоче; якби сталося те, чого хоче людина, як вони кажуть, то Аллах був би нездатним і невдалим. Але Аллаг'у-Та'аля далеко не безсилий. Відбувається лише те, що Він бажає. Він єдиний, хто створює все. І таким є Всевишній. Дуже неприємно говорити і писати такі слова, як: "Людина створила це", "Ми створили це" або "Вони створили це".[1]

---

[1] Як пояснювалося вище, необов'язкові дії людини відбуваються через безліч фізичних, хімічних і фізіологічних подій, які не залежать від її волі і які вона навіть не усвідомлює. Розумний вчений, який усвідомив цю тонкість, посоромився б сказати "я зробив", не кажучи вже про "я створив", про свої необов'язкові дії. Він почуватиметься скромним перед Всевишнім. Однак людина, яка має мало знань, розуміння і скромність, не соромиться говорити будь-що і будь-де. Аллаг'у-Та'аля милостивий до всіх людей на землі. Він створює все, що їм потрібно, і посилає кожному. Він чітко вказує їм, що вони повинні робити, щоб жити на цьому світі в мирі й щасті та досягти нескінченного блаженства в наступному світі. Він виводить на правильний шлях тих, кого побажає, серед тих, хто зійшов з істинного шляху і пішов шляхом куфру (невір'я) і єресі внаслідок обману власними нафсами (людськими бажаннями), поганими друзями, шкідливими книгами і засобами масової інформації. Він виводить їх на правильний шлях.

Він не дарує цього Аллаг'у Та'л'аля. Це викликає невіру[1].

[1] Тут завершено переклад книги **"Ітікад-нама".** Хаджі Файзулла Ефенді, який зробив цей переклад, був родом з Кама, міста Ерзінджан. Він багато років читав лекції як професор у місті Соке (Туреччина) і помер у 1323 році [1905 р. н.е.]. Мавлана Халід-і Багдаді "Усмані "куддіса сіррух", автор книги, народився в 1192 році за хіджрою в місті Шахразур, на північ від Багдада, і помер у Дамаску в 1242 році [1826 р. н.е.]. Його називають Усмані, тому що він походив з родоводу Хадрата Усмані-і Зіннурайна 'радій-Аллаху 'анха. Коли він навчав свого брата Мавлана Махмуда Сібіба другого хадису з книги Імама-і Навааві **Хадис-і Арбаїн,** відомого хадисознавця **Хадис-і Джибриля**, Мавлана Махмуд-і Сібіб попросив старшого брата написати пояснення цього хадису-і шерифа. Мавлана Халід, рахматуллахі алайа, прийняв це прохання, щоб догодити світлому серцю свого брата, і пояснив цей хадис перською мовою.

ДВА ЛИСТА ШЕРІФА УД-ДІНА МУНІРІ, ХАЙ ПОМИЛУЄ ЙОГО АЛЛАХ ВСЕВИШНІЙ!

Шеріф уд-дін Ахмад ібн Ях'я Мунірі (помер у 782 р.х./1380 р.), один з великих ісламських вчених, що здобув освіту в Індії, писав у 18-му листі своєї перської книги **"Мактубат"**:[1].

"Більшість людей помиляються, керуючись сумнівами та ілюзіями. Деякі з таких нерозумних людей кажуть: "Аллахові не потрібен наш ібад (поклоніння). Наш ібдат не приносить Йому ніякої користі. Його Величності байдуже, поклоняються люди Йому чи не слухаються. Люди, які здійснюють "ібадат", потрапляють у халепу і даремно турбують себе. Це хибне міркування; люди, які не знають ісламу, кажуть так, бо думають, що "ібад" наказано, бо він корисний для Аллага (с.а.в.). Це дуже хибне припущення, і воно змушує людину плутати неможливе з можливим. Будь-яка ібада, яку робить людина, корисна лише для неї самої. У вісімнадцятому аяті сури "Сурат Фатір" Всевишній ясно заявляє, що це саме так. Людина, яка має таку хибну думку, подібна до інваліда, якому лікар рекомендує дотримуватися дієти, але який не дотримується її, кажучи: "Лікар не зашкодить, якщо я не буду дотримуватися дієти". Він має рацію, кажучи, що це не зашкодить лікареві. Але це зашкодить йому. Лікар рекомендує йому дотримуватися дієти не тому, що це буде корисно для нього самого, а для того, щоб вилікувати хворобу пацієнта. Якщо він буде дотримуватися порад лікаря, то одужає. Якщо не послухається, то помре, і це зовсім не зашкодить лікарю.

---

[1] У цій збірці листів (**"Мактубат"**) 100 листів. Її було укладено у 741 році [1339 р. н.е.] і надруковано в Індії у 1329 році [1911 р.]. Рукописний примірник зберігається в бібліотеці Сулейманіє в Стамбулі. **Іршад ас-Салікін** та **Мадін аль-Мані** - дві інші його цінні праці. Гулям Алі Абдаллах ад-Дахлаві раxіма Аллаху таляль, великий дослідник Ахль ас-Сунни, який помер у 1240 р.х. [1824], у своєму дев'яносто дев'ятому (99) листі рекомендував **"Мактубат"** Ахмада ібн Ях'я Муніра і писав, що він є дуже корисним для очищення нафсу. Шереф ад-дон Ахмад ібн Ях'я Мунір (рахімаху аллаху таляля) жив у Біхарі, Індія, де й знаходиться його могила. Мунір - село в штаті Біхар. Його детальна біографія написана в перській праці Шах Абд аль-Хакк ад-Дахлаві "Рахіма-Аллаху та'алаві", що вийшла друком у Деобанді, Індія, 1332 року [1914 р.н.е.], а згодом була перевидана в Лахорі, Пакистан.

"Деякі інші невірні люди ніколи не виконують жодної ібади, і не припиняють порушувати заборони (харам). Тобто вони не підкоряються Ісламу. Вони кажуть: "Аллаг - Керім і Милосердний. Він дуже жаліє Своїх рабів-людей. Його прощення безмежне. Він нікого не буде мучити". Так, вони мають рацію у своєму першому твердженні, але помиляються в останньому. Диявол обманює і вводить їх в оману до непослуху. Розумну людину диявол не обдурить. Аллагьу Тааля не тільки Милосердний, але й Милосердний, і все ж Він буде мучити дуже сильно, дуже гірко. Ми є свідками того, що Він змушує багатьох людей жити в бідності і нещасті на цьому світі. Він без вагань змушує багатьох своїх рабів жити в муках. Хоча Він дуже Милосердний і Раззак (Годувальник), Він не дасть жодного шматка хліба, якщо не будуть взяті на себе клопоти з землеробства і фермерства. Хоча Він - Той, Хто підтримує життя кожного, Він не дозволить людині вижити без їжі та пиття. Він не вилікує немічного, який не приймає ліків. Він створив засоби для всіх земних благ, таких як життя, здоров'я, володіння майном, і не виявив милосердя, позбавляючи земних благ тих, хто не дотримується цих засобів. Є два види медицини: Матеріальна медицина і духовна медицина. Духовні ліки для лікування будь-якої хвороби - це милостиня і молитва. У двох широко відомих хадисах сказано наступне: **"Виліковуйте своїх інвалідів милостинею!"** і **"Ліки, які вилікують будь-яку хворобу,** - це промовляння (певної молитви, яка називається) **істігфар"**[1] дуже часто. Існує досить багато матеріальних ліків. Щоб їх знати, потрібен досвід. Часте використання духовних ліків допоможе знайти і матеріальні ліки. Так само і у випадку з отриманням благ потойбічного світу. Він зробив невіру і невігластво отрутами, смертельними для душі. А лінощі роблять душу хворою. Якщо не вживати ліків, душа захворіє і помре. Єдині ліки від невір'я і невігластва - це знання і маріфа. А ліки від лінощів - це намаз і всілякі "ібадати". У цьому світі, якщо людина вип'є отруту, а потім скаже: "Аллах Милосердний, і Він захистить мене від шкоди отрути", - вона захворіє і помре. Якщо людина з діареєю вип'є рицини [або якщо діабетик з'їсть цукор або крохмалисту їжу], йому стане гірше.

---

[1] (Молитва, що називається) істігфар вимовляється так: "Естагфіруллах аль-адхім аль-ледхі ілля ілляху ілля Ху-у-аль-Хайі-аль-Кайюма ва атубу іляйіх". Її слід вимовляти дуже часто. У невідкладних випадках можна вимовляти його скорочену форму, тобто "Естагфіруллах".

Оскільки людське тіло тонке, воно потребує найрізноманітніших речей [таких як їжа, одяг, житло], і досить важко знайти їх і приготувати так, щоб їх можна було використати. Окрема сила, яка називається нафс, була створена в людській природі для того, щоб ця праця (пошук і приготування цих життєво необхідних речей) була легкою і комфортною. Тваринам не потрібно, щоб ця сила була створена в них. Нафс прагне задоволення фізичних потреб. Вона насолоджується цим у надлишку. Такі бажання **нафса** називаються шахва (хіть). Задоволення шавви більше, ніж потрібно, і всупереч контролю розуму завдасть шкоди своєму серцю і тілу, а також іншим людям, що, в свою чергу, є гріхом. Прочитайте, будь ласка, заключну частину тринадцятого розділу першої частини **"Нескінченного блаженства"**!

"Інша група невірних проходить ріяду, страждаючи від голоду, з метою викорінення хтивості (шахва), гніву (гадаб) і чуттєвих бажань, які не схвалюються Ісламом. Вони думають, що іслам наказує їх викорінити. Після тривалого голодування вони бачать, що ці їхні злі бажання не зникли, і роблять висновок, що Іслам наказує те, чого не можна робити. Вони кажуть: "Цю заповідь ісламу неможливо виконати. Людина не може позбутися звичок, закладених у її природі. Намагатися їх позбутися - це все одно, що намагатися зробити кольорову людину білою. Намагатися зробити щось неможливе - значить змарнувати своє життя". Вони думають і діють у хибному напрямку. Однак їхнє твердження про те, що Іслам так наказує, є чистим невіглаством та ідіотизмом, бо Іслам не наказує викорінювати такі людські якості, як гнів і хіть. Таке твердження є наклепом на іслам. Якби Іслам так наказував, то Мухаммад (саллаллаху алейхи саллям), повелитель Ісламу, не мав би цих якостей. Насправді, він сказав: **"Я теж людина. Як і будь-яка людина, я теж можу розсердитися".** Час від часу його можна було побачити розгніваним. Його гнів завжди був заради Аллаха Всевишнього. У Корані "Аль-Керім" Аллаг прославляє людей, **"які можуть подолати свій гнів"**. Він не хвалить тих, хто не гнівається. Твердження невірних про те, що треба викорінювати свою хіть, цілком безпідставне. Той факт, що Расулюллах (с.а.с.) одружився з дев'ятьма жінками (с.а.с.), ясно свідчить про те, що твердження цієї людини є хибним. Якщо людина втрачає хтивість, їй доведеться повернути її, приймаючи ліки. Так само і з гнівом: чоловік може захистити свою дружину і дітей за допомогою свого атрибуту гніву. За допомогою цього атрибуту він воює (джихад) проти ворогів ісламу. Саме завдяки похоті людина народжує дітей, і про неї говорять з честю і славою після смерті. Це те, що любить і вихваляє іслам.

"Іслам наказує не викорінювати похіть і гнів, а контролювати їх і використовувати так, як наказує Іслам. Це подібно до того, як вершникові чи мисливцеві необхідно не позбутися свого коня чи собаки, а приручити його так, щоб використовувати його. Іншими словами, пожадливість і гнів подібні до собаки мисливця і коня вершника. Без цих двох не можна полювати на блага потойбічного світу. Але для того, щоб ними скористатися, потрібно їх тренувати і використовувати відповідно до ісламу. Якщо їх не тренувати, вони стануть надмірними і переповнять межі ісламу, що призведе до загибелі. Ріяда має на меті не викорінити ці дві риси, а навчити їх і змусити підкорятися Ісламу. І це можливо для кожного.[1] Цивілізація - це не використання атомної енергії чи створення таких речей, як реактивні літаки. Цивілізація полягає в тому, щоб використовувати їх для служіння людству. А це, в свою чергу, досягається шляхом слідування ісламу.

Щодо четвертої групи невірно мислячих, то вони обманюють себе, кажучи: "Усе було визначено у вічному минулому. Ще до народження дитини визначено, чи буде вона **саїдом** (тим, хто заслуговує на рай), чи **шакидом** (тим, хто заслуговує на пекло). Це не зміниться після народження. Тому поклонятися йому не має сенсу". Так сказав ас-Сахабат аль-кірам, коли Расулюллах (саллаллаху алейхи ва саллям) заявив, що кад і кадар не зміняться і що все було визначено у вічності: "Покладаймося на вічне визначення і не здійснюймо ібад". Але Расулулла відповів: **"Виконуйте поклоніння! Кожному легко робити те, що визначено йому у вічності!".** Тобто той, кому було визначено бути саадом у вічності, буде змушений робити те, що роблять саади. Звідси зрозуміло, що те, що люди, яким судилося бути саадами у вічності, виконують ібад, а ті, кому судилося бути шакіями, не слухаються Його, подібно до того, як люди, яким судилося жити здоровими у вічності, приймають їжу і ліки, а ті, кому судилося захворіти і померти, не приймають ні їжі, ні ліків. Люди, яким судилося померти від голоду чи хвороби, не можуть скористатися їжею чи ліками. Для людини, якій судилося розбагатіти, відкриті шляхи заробітку. Для людини, якій судилося померти на сході, шляхи, що ведуть на захід, закриті.

---

[1] Див. двадцять шостий розділ шостої частини **"Нескінченного блаженства"**.

Як повідомлялося, коли Азраель (алейхис-салам) відвідав [Пророка] Сулеймана (алейхис-салам), він пильно подивився на одного з людей, що сиділи там. Чоловік злякався суворого погляду ангела. Коли Азраель алайхіс-салам пішов, він попросив Сулеймана алайхіс-салама, щоб той наказав вітру віднести його в західну країну, щоб він міг втекти від Азраеля алайхіс-салама. Коли Азраель "алайхіс-салам" повернувся, Сулейман "алайхіс-салам" запитав, чому він так пильно вдивлявся в обличчя чоловіка. Азраель Алайхіс-салам відповів: "Мені було наказано забрати його душу в західному місті за годину. Але коли я побачив його у вашому товаристві, я не міг не дивитися на нього з подивом. Пізніше я пішов на захід, щоб виконати наказ, побачив його там і позбавив його життя"[1]. Як бачимо, чоловік боявся "Азра'оль алайхис-салям", щоб вічне приречення відбулося, і Сулайман алайхис-салям виконав його; приречення у вічності було здійснене через ланцюжок засобів. Так само людина, якій було визначено бути саадом у вічності, отримає жереб мати оман і виправити свої погані звички, пройшовши ряду. **У 125-му аяті сури "аль-Анам" говориться "Аллаг (с.а.в.) вкладає іслам у серце Свого раба, якого Він бажає наставити на шлях істинний"**. Людині, яка у вічності була шакіфом, тобто приреченою на пекло, дається думка: "Немає потреби здійснювати ібадат. У вічності було визначено, чи буде людина са'одом, чи шакібом". Він не робить ібадат через цю думку. Те, що він не робить ібад через цю думку, свідчить про те, що він був визначений бути шакібом у вічності. Так само людина, чиє невігласство було визначене у вічності, має думку: "Усе було визначене у вічності". Читання чи навчання не принесуть ніякої користі людині, якщо вона наперед визначена бути невігласом". Тому вона нічого не вивчає і нічого не пізнає. Вона залишається невігласом. Якщо людині судилося займатися землеробством і отримувати рясні врожаї, їй дається жереб орати своє поле і сіяти насіння. Так само і з тими, кому було визначено у вічності як са'ід мати оман і поклонятися, і з тими, кому було визначено як шакі - заперечувати і не слухатися. Ідіоти, не розуміючи цього, кажуть: "Яке відношення мають оман та ібад до того, щоб бути саадом у вічності, а невір'я та непокора - до того, щоб бути шакібом?". Своїм коротким розумом вони намагаються осягнути цей зв'язок і вирішити все за допомогою власного інтелекту. Але в них не виходить.

---

[1] Цю історію детально описав у **"Метневі"** Джалал ад-дін Румі, який помер у Коньї 672 р. х. [1273 р. н.е.].

Людський розум обмежений, і намагатися зрозуміти за допомогою розуму те, що не піддається розумінню, є дурістю або ідіотизмом. Тих, хто так думає, слід вважати ідіотами. Оса "алайхіс-салам" сказав: "Мені не було важко зробити сліпим вроджену сліпоту, і навіть оживити мертвого. Але я не зміг пояснити істину жодному ідіотові". Аллаг (с.а.в.т.) зі Своїм Безмежним Знанням і Мудрістю (Хікма) одних Своїх рабів підносить до рівня ангелів, ба більше - до вищого рівня. А інших Він понижує до рівня собак або свиней".

Хадрат Шереф ад-дон Ахмад ібн Ях'я Мунірі стверджує у своєму 76-му листі:

"Саада" означає "гідний раю". А **"шакава"** означає "заслуговувати на пекло". Саада і шаква - це як два склади Аллаха Всевишнього. Ключем до першого сховища є послух та ібада. Ключем до другого складу є гріховність. У вічності Аллагу Тааля визначив, чи буде людина садом, чи шакалом. [Людині, яку у вічності називали садом, у цьому світі дається ключ до сада, і вона підкоряється Аллаху Всевишньому. А людині, яка у вічності була шакіфом, у цьому світі дається ключ до шакуа, і вона завжди чинить гріхи. У цьому світі кожен може зрозуміти, чи є він саїдом, чи шакібом, дивлячись на ключ у своїй руці. Релігієзнавці, які думають про потойбічний світ, розуміють з цього, чи є людина саадом, чи шакібом. Але людина на релігійному посту, яка залежна від цього світу, не знає цього. Будь-яка честь чи благословення - у покорі та поклонінні Аллахові (с.в.т.). А будь-яке зло чи біда походить від гріха. Біда і нещастя приходять до кожного через гріх. А розрада і легкість приходять через послух.[1] Був чоловік, який провів своє життя, багато років молячись і виконуючи ібадат у мечеті Акса в Єрусалимі; коли він знехтував однією садждою (прострацією) через те, що не вивчив умов поклоніння та іхласу, він втратив так багато, що був повністю знищений. Однак через те, що собака Асхаба аль-Кахфа йшов на кілька кроків позаду сиддиків, його підвищили так високо, що його не понизили назад, хоча він був брудний. Цей факт дуже дивовижний; вчені люди не змогли розгадати його загадкою протягом століть.

---

[1] Це Божественний Закон Аллаха Всевишнього. Ніхто не може його змінити. Ми не повинні вважати те, що здається легким і солодким для наших нафсів, саадою. Ми також не повинні вважати те, що здається важким і гірким для нафсу, шакавою або загибеллю.

Людський розум не може осягнути приховану в ній Божественну Мудрість. Аллаг'у-Та'л'аллах казав Адамові не їсти пшеницю, але Він дозволив йому їсти її, бо знав у вічності, що він їстиме її; Він наказав сатані впасти ниць перед Адамом, але не захотів, щоб він падав ниць; Він сказав, що ми повинні шукати Його, але не забажав цього для людей, які не мають їхніх ісламів. [Подорожні на Божественному Шляху змушені були визнати свою неспроможність зрозуміти цю тонкість, і вони більше нічого не говорили. Тоді як ми можемо щось сказати? Йому не потрібна віра чи поклоніння людей, і невіра чи гріх з їхнього боку не завдадуть Йому шкоди. Він ніколи не потребує Своїх створінь. Він зробив знання засобом для очищення від невір'я і створив незнання як засіб для гріха. Віра і послух походять від знання, а невіра і гріх - від незнання. Послух не можна упускати, навіть якщо він може здаватися досить лакейським! А гріха слід уникати, навіть якщо він здається досить легковажним! Ісламські вчені стверджували, що три речі спричиняють три інші речі: послух викликає у Всевишнього Аллаха Рід (Милість); гріх викликає Його Гнів (Гадаб); оман - заслужену честь і гідність. З цієї причини ми повинні суворо уникати вчинення навіть марнославного гріха, адже в ньому може бути гнів Аллага. Ми повинні вважати кожного віруючого кращим за себе. Він може бути рабом, якого дуже любить Всевишній. Доля кожної людини, визначена у вічності, ніколи не може бути змінена. Якщо Аллаг-Тахрір захоче, Він може пробачити людину, яка постійно грішить і не виконує Його наказів. Коли ангели запитали: **"О, Раббі! Чи збираєшся Ти створити тих істот, які будуть чинити злі злодіяння над світом і проливати кров?"**, Він не сказав, що вони не будуть чинити злі злодіяння, але сказав**: "Я знаю те, чого ви не знаєте".** Він мав на увазі: "Я роблю (щось) гідне з (чогось) негідного. Я наближаю тих, хто далеко, до себе. Я роблю (щось) почесним з (чогось) низького. Ти судиш про них за їхніми вчинками, а Я дивлюся на їхні серця. Ти береш до уваги свою безгрішність, а вони довіряють себе Моєму Милосердю. Як Мені подобається ваша невинність, так само Мені подобається прощати гріхи мусульман. Ви не можете знати того, що знаю Я. Я дарую їм Свої вічні благословення і пещу їх усіх Своєю вічною прихильністю". "На цьому ми закінчуємо наш переклад сімдесят шостого листа.

Шеріф уд-дін Ахмад ібн Ях'я Мунірі 'рахматуллахі та'аляйх помер у 732 році [1380 р. н.е.]. Він жив у місті Біхар, Індія. Там же знаходиться його могила. Мунір - одне з імен села в регіоні міста Біхар.

Його біографія детально описана в книзі **"Ахбар-уль-ахйар"**, автором якої є Шах Абдулхак Далаві 'рахматуллахі та'алайх. Ця книга перською мовою була надрукована в місті Діобенд, Індія, у 1332 році [1914 р. н. е.], а пізніше в Лахорі, Пакистан. Ці книги, "**Іршад-ус-салікін", "Ма'дін-уль-ма'ні"** та "**Мактубат"** є надзвичайно цінними.

Гулам Алі Абдулла-і Далаві рахматуллахі тааляляйі[1], один з великих вчених Ахль ас-Сунни, рекомендує читати книгу Ахмада бін Ях'я Мунірі **"Мактубат**" і стверджує у своєму 99-му листі, що вона є дуже ефективною для очищення серця.

[Імам-і-Раббані рахматуллахі алайя в різних своїх листах стверджує наступне: "Заповіді Аллаха (с.а.в.т.) називаються **фард**, а Його заборони - **харам**. (Дії, висловлювання, поведінка), які не є ні фардами, ні харамами, і які були оголошені вільними (в ісламі), називаються **мубахами**. Виконувати фарзи, уникати харамів і здійснювати муби з метою догодити Аллахові (с.а.в.), тобто заради Його милості, називається поклонінням. Акт поклоніння має бути сахіх і макбул, тобто правильним і таким, що подобається Аллахові, залежить від **'ільм** (знання), тобто від вивчення умов його правильного виконання, від **'амаль**, тобто від виконання його відповідно до встановлених умов, а також від виконання його з і**хлясом**. А робити щось з іхласом означає робити це лише з метою здобуття милості та любові Аллага й тільки тому, що Він так наказав, не зважаючи на земні вигоди, як-от гроші, посада, слава. Ільм (знання) отримують, читаючи книги з фікху під наглядом компетентного релігійного вчителя, а іхлас досягається шляхом спостереження за словами і манерами валі і читання його книг з науки тасаввуф. Ісламське знання складається з двох компонентів: Релігійне знання та наукове знання. Фарз (тобто обов'язковий) - вивчати їх настільки, наскільки це необхідно. Наприклад, фарз - вивчити способи вживання ліків і дозування, які потрібно приймати, або для людини, якій потрібно користуватися електроприладами, - отримати необхідну інформацію про електрику. В іншому випадку, це може призвести до насильницької смерті.

"Якщо мусульманин, який нехтує своїми обов'язками щодо поклоніння через лінощі або погане товариство, помре, не зробивши тавби, хоча й вірить у фард і харам, то його чекають муки в пекельному вогню стільки, скільки він заслуговує на те через свої гріхи.

---

[1] Абдулла-і Далаві помер у Делі в 1240 році хіджри (1824).

Людина, яка не вивчає фарзів або не надає їм значення, хоча й знає їх, і нехтує ними, не відчуваючи жодних докорів сумління чи страху перед Всевишнім, вийде з ісламу і стане невіруючою. Він буде підданий вічному вогню Пекла. Це правило стосується і вчинення харамів.

"Якщо людина не отримує інформації, що стосується певного акту поклоніння, і тому не знає умов, необхідних для того, щоб він був правильним, то поклоніння, яке вона здійснила, не буде сахіх (дійсним), хоча вона, можливо, зробила його з іхласом. Він буде підданий пекельному вогню так, ніби він взагалі не здійснював цього поклоніння. Поклоніння, здійснене людиною, яка знає умови і виконує їх, буде сахіх, і це врятує її від Пекла. Але якщо він не зробив цього з іхласом, його поклоніння не буде прийняте, як і жодні інші його добрі справи. Він не отримає за них тавабу (винагороди в Наступному житті). Аллаг'у Тааля заявляє, що Він не буде задоволений таким поклонінням йому чи іншим добрим і благодійним вчинкам. Поклоніння, здійснене без ільму та іхла, не буде добрим. Воно не захистить того, хто поклоняється, від невір'я, гріховності та мук. Ми були свідками того, як чимало лицемірних прихильників поклоніння протягом усього життя помирали невіруючими. Поклоніння, здійснене з ільмом та іхласом, захистить віруючого від невір'я та гріха і зробить його азізом (високошанованим) у світі. Що ж до його життя в потойбічному світі, то Аллаг (с.а.с.) обіцяє в дев'ятому аяті "Маїда Сура", а також у "Ва-ль-Аср Сура", що Він врятує його від мук у пеклі. Аллаг'у Тааля вірний Своїм обіцянкам. Він завжди виконує Свої обіцянки"].

Аллаг'у-Та'аля мститься також за Свого раба. За тих, хто не має "ільм-і-ладунни", це робить раб. Все, що належить Творцеві, зроблене через раба. Жодна соломинка не ворухнеться без божественного поштовху.

АЛЛАХ ВСЕВИШНІЙ Є І ВІН ЄДИНИЙ. КРІМ НЬОГО НЕ БУЛО НІЧОГО, І БЕЗ НЬОГО НІЧОГО НЕ БУДЕ

Ми розпізнаємо речі навколо нас за допомогою наших органів чуття. Речі, які впливають на наші органи чуття, називаються **істотами** або **створіннями**. Вплив істот на наші п'ять органів чуття називається **властивостями** або **атрибутами**, за якими вони відрізняються одна від одної. Світло, звук, вода, повітря і скляний матеріал - все це істоти; всі вони існують. Істоти, які мають розмір, вагу і об'єм, тобто займають певне місце в просторі, називаються речовинами або матерією. Речовини відрізняються одна від одної своїми **властивостями** або **якостями**. Повітря, вода, камінь і скло є речовинами. Світло і звук не є речовинами, тому що вони не займають місця в просторі і не мають ваги. Кожна істота несе в собі **енергію** або **силу**, тобто може виконувати роботу. Кожна речовина може перебувати в трьох станах: твердому, рідкому і газоподібному. Тверді речовини мають форму. Рідкі та газоподібні речовини приймають форму посудини, в якій вони знаходяться, і не мають певної форми. Речовина, що має форму, називається **об'єктом**. Речовини здебільшого є предметами. Наприклад, ключ, шпилька, щипці, лопата і цвях - це різні предмети, які мають різну форму. Але всі вони можуть бути виготовлені з однієї речовини, тобто заліза. Речовини бувають двох видів: елементи та сполуки.

З кожним об'єктом завжди відбуваються зміни. Наприклад, він може пересуватися і змінювати своє місце, ставати більшим або меншим. Його колір може змінитися. Він може захворіти або померти, якщо це жива істота. Ці зміни називаються **подіями**. Без зовнішнього впливу в матерії не відбувається жодних змін. Подія, яка не вносить жодних змін у сутність матерії, називається фізичною подією. Розрив аркуша паперу - це **фізична подія**. Певна сила повинна впливати на речовину, щоб з нею відбулася фізична подія. Події, які змінюють склад або сутність речовин, називаються **хімічними подіями**. Коли папірець згорає і перетворюється на попіл, відбувається хімічна подія. Щоб з речовиною відбулася хімічна подія, на неї має вплинути інша речовина. Коли дві або більше речовин взаємодіють і в кожній з них відбувається хімічна подія, це називається хімічною реакцією.

Хімічна реакція між речовинами, тобто їхній вплив одна на одну, відбувається між їхніми найдрібнішими одиницями (які можуть брати участь у хімічних змінах і беруть), які називаються **атомами**. Кожен об'єкт складається з маси атомів.

Хоча структура атомів схожа, їхні розміри та маса різні. Тому сьогодні ми знаємо про сто п'ять видів атомів. Навіть найбільший атом настільки крихітний, що його неможливо побачити у найпотужніший мікроскоп. Коли подібні атоми об'єднуються разом, вони утворюють **елемент**. Оскільки існує сто п'ять видів атомів, існує сто п'ять елементів. Залізо, сірка, ртуть, кисень і вуглець є елементами. Коли різні атоми з'єднуються разом, вони утворюють **сполуки**. Існують сотні тисяч сполук. Вода, алкоголь, сіль і вапно - це сполуки. Сполуки утворюються шляхом ущільнення двох або більше елементів чи атомів.

Всі об'єкти, наприклад, гори, моря, всі види рослин і тварин складаються зі ста п'яти елементів. Сто п'ять елементів є будівельним матеріалом для всіх живих і неживих субстанцій. Всі речовини утворені поєднанням атомів одного або декількох з цих ста п'яти елементів. Повітря, ґрунт, вода, тепло, світло, електрика та мікроби роз'єднують ці сполуки або змушують речовини поєднуватися одна з одною. **"Жодна зміна не відбувається без причини".** У цих змінах атоми, одиниці елементів, мігрують з однієї речовини в іншу або залишають одну речовину і стають вільними. Ми бачимо, як зникають предмети, але, судячи з їхньої зовнішності, ми помиляємося, бо це зовнішнє "зникнення" чи "поява" є нічим іншим, як перетворенням в інші субстанції; зникнення предмета, наприклад, трупа в могилі, є перетворенням в нові субстанції, такі як вода, гази та земляні речовини. Якщо нові субстанції, які виникають внаслідок змін, не впливають на наші органи чуття, ми не можемо усвідомити, що вони виникають. З цієї причини ми говоримо, що колишній об'єкт зник, тоді як він лише зазнав змін. Ми також бачимо, що природа кожного зі ста п'яти елементів змінюється і що в кожному елементі відбуваються фізичні та хімічні події. Коли елемент з'єднується з іншим (або іншими) у сполуку, він іонізується, тобто його атоми втрачають або набувають електрон(и), і таким чином змінюються різні фізичні та хімічні властивості елемента. Атом кожного елемента складається з ядра і різної кількості маленьких частинок, які називаються **електронами**. Ядро знаходиться в центрі атома. Ядра атомів усіх елементів, крім водню, складаються з частинок, які називаються **протонами** і заряджаються позитивною електрикою, та нейтронів, які не несуть електричного заряду. Електрон - це заряджена негативним електричним зарядом частинка, яка рухається навколо ядра. Електрони не обертаються однаково; вони змінюють свої орбіти.

На прикладі **радіоактивних** елементів видно, що в ядрах атомів також відбуваються зміни, які називаються поділами. Крім того, в цих ядерних поділах один елемент перетворюється на інший, а деяка маса матерії перестає існувати і перетворюється на енергію, і ця зміна була навіть сформульована єврейським фізиком Ейнштейном (пом. 1375 р. [1955]). Отже, як і сполуки, елементи змінюються і можуть перетворюватися з одних в інші.

Кожна субстанція, жива чи нежива, змінюється, тобто зникає старе і з'являється нове. Кожна жива істота, рослина чи тварина, яка існує сьогодні, раніше не існувала, а були інші живі істоти. І в майбутньому не залишиться жодної з теперішніх живих істот, а з'являться якісь інші живі істоти. Так відбувається з усіма неживими істотами. Всі живі і неживі істоти, наприклад, елемент залізо і сполуки камінь і кістка, і всі частинки завжди змінюються, тобто старі зникають, а інші з'являються. Коли властивості речовини, яка з'являється, і речовини, яка зникає, подібні, людина, не помічаючи цієї зміни, вважає, що речовина існує завжди. Прикладом цього є кіно, де через певні короткі проміжки часу перед очима з'являється різне зображення, але, не помічаючи цього, глядачі вважають, що на екрані рухається одна й та сама картинка. Коли шматок паперу згорає і перетворюється на попіл, ми говоримо, що папір зник, а попіл з'явився, тому що ми помічаємо цю зміну. Коли лід тане, ми говоримо, що лід зник і з'явилася вода.

Це написано на початку книги **"Шарх аль-Ак'ід"**: "Оскільки всі істоти вказують на існування Аллаха Всевишнього, всі створіння називаються **"алам"**. Крім того, кожен клас істот одного виду називається "алам", наприклад, "алам" людей, "алам" ангелів, "алам" тварин, "алам" неживих. Або кожен об'єкт називається "лам".

Це написано на 441-й сторінці книги **"Шарх аль-Мавакіф"**:[1].

---

[1] Саїд Шериф Алі Джурджані, автор книги **"Шарх-і Мавакіф"**, помер у Ширазі у 816 році [1413 р. н.е.]. Сама книга є шархом (коментарем) до **"Мавакіфа"**, який, своєю чергою, написав Каді Адуд Абд-ур-Рахман бін Ахмад Алауддін Оджо рахматуллахі алайх (700 р. н.е., Одж, Шираз – 756 р. [1354 р. н.е]). Він написав скорочену версію для власної книги і назвав її **"Джевахір"**, а пізніше Шемс-ад-дін Фенарі рахматуллахі алайх (751 р. х. – 834 р. [1431 р. н.е.]) написав коментар до цієї скороченої версії.

"Халам - це **хадіс**, тобто все є створіння. Іншими словами, вони з'явилися пізніше, коли їх ще не було. (А ми вже пояснювали вище, що створіння завжди виникають одне з одного). І матерія, і особливості речовин - це хадіс. З цього приводу існувало чотири різні переконання:

1) На думку мусульман, іудеїв, християн і вогнепоклонників (магів), як матерія, так і особливості речовин є хадісом.

2) Згідно з Арістотелем і філософами, які слідували за ним, і матерія, і властивості речовин є вічними. Вони стверджували, що вони не виникли з нічого, а існували завжди. Сучасна хімія переконливо доводить, що це твердження є хибним. Людина, яка вірить або говорить так, виходить з Ісламу і стає невіруючим. Також про це говорили Ібн Сіна[1] (Авіценна) і Мухаммад Фарабі (пом. у Дамаску, 339 р. н. е. [950]).

3) На думку філософів, що передували Арістотелеві, матерія вічна, а її особливості - це хадіс. Сьогодні більшість науковців дотримуються цієї хибної думки.

4) Ніхто не сказав, що справа в хадисі і що особливості вічні. Калінос не зміг визначитися з жодним із цих чотирьох типів".

Мусульмани доводять, що матерія та її особливості є хадисом, кількома способами. Перший спосіб ґрунтується на тому, що матерія та всі її частинки постійно змінюються. Те, що змінюється, не може бути вічним, воно повинно бути хадісом, оскільки процес виникнення кожної речовини з тієї, що їй передує, не може йти так далеко у вічне минуле. Ці зміни повинні мати початок, тобто якісь початкові субстанції повинні були виникнути з нічого. Якби не було початкової речовини, створеної з нічого, тобто якби процес спадкоємності, в якому одна речовина походить від іншої, що їй передує, сягав далеко в нескінченне минуле, то не було б початку для виникнення речовин одна з одної, і сьогодні не існувало б жодної речовини. Теперішнє існування речовин і їхнє походження одна від одної свідчить про те, що вони розмножилися з первинних речовин, які були створені з нічого.

Крім того, про камінь, який падає з неба, не можна сказати, що він прийшов з нескінченності, нескінченного простору (безмежності) або часу (вічності), оскільки ці слова означають "не має початку або межі". Отже, прихід з нескінченності означає

---

[1] Ібні Сіна Хусейн помер у 428 році [1037 р. н.е.].

прихід з небуття, а те, про що кажуть, що воно прийшло з безмежності, не повинно було б прийти взагалі. Було б невіглаством і абсурдом сказати: "Це походить з нескінченності". Так само і люди, які розмножуються одне від одного, не можуть походити з вічності. Вони повинні були розмножуватися, починаючи з першої людини, яка була створена з нічого. Якби не було першої людини, створеної з нічого, і якби люди розмножувалися один від одного з вічності, то сьогодні не існувало б жодної людини. Те саме стосується кожної істоти. Було б невіглаством і несумісним з розумом і наукою сказати: "Так було і так буде". Не було ніякої початкової субстанції, створеної з нічого", про те, що субстанції чи істоти походять одна від одної. Зміна не вказує на вічність буття, але показує, що воно створене з нічого, тобто показує не якість буття **"ваджиб аль-вуджуд"**, а буття **"мумкін аль-вуджуд"**.

Питання: "Сам Творець Аллаха і Його Атрибути вічні. Оскільки Його Атрибут "Творчість" є вічним, то чи не повинен бути вічним і Іслам?"

Відповідь: Ми завжди є свідками того, що Творець, який є вічним, різними способами чи причинами змінює речовини і частинки, тобто знищує їх і творить на їхньому місці інші. Вічний Творець творить, коли забажає, тобто Він завжди творить субстанції одна з одної. Так само, як Він творить кожне слово, кожну речовину і кожну частинку за допомогою певних засобів чи причин, так само Він може творити їх без жодних причин чи засобів, коли забажає.

Людина, яка вірить, що істоти - це хадіс, також вірить, що вони будуть знищені знову. Очевидно, що істоти, які колись були створені, але не існували, можуть знову стати неіснуючими. Зараз ми бачимо, що багато істот перестають існувати або переходять у стан, який робить їх нездатними впливати на наші органи чуття.

Бути мусульманином означає вірити в те, що речовини, предмети і всі істоти були створені з нічого, і що вони знову припинять своє існування. Ми бачили, що речовини з'являються, коли їх не було, і знову зникають, тобто зникають їхні форми та властивості. Коли об'єкти перестають існувати, їхня субстанція залишається. Однак, як ми вже пояснювали вище, ці субстанції також не вічні; вони були створені дуже давно Всевишнім Аллахом, і Він знищить їх знову, коли настане кінець світу. Сучасні наукові знання не заважають нам вірити в цей факт.

Не вірити в це означає принижувати науку і означає ворожість до ісламу. Іслам не відкидає наукові знання. Він відкидає ухиляння від вивчення релігійних знань і обов'язків поклоніння. Наукові знання також не заперечують іслам. Навпаки, вони підтверджують і перевіряють його.

Оскільки хадіс - це хадіс, він повинен мати творця, який створив його з нічого, оскільки, як ми вже пояснювали вище, жодна подія не може відбутися сама по собі. Сьогодні на заводах виготовляють тисячі ліків, побутових приладів, промислових і комерційних товарів, електронне обладнання та зброю. Більшість з них виробляється шляхом складних розрахунків і після сотень випробувань. Чи можна сказати, що хоч один з них з'явився на світ сам по собі? Ні, вони кажуть, що це зроблено свідомо і розсудливо, і кожна з них вимагає творця, але вони стверджують, що мільйони речовин, пов'язаних з живим і неживим, а також нововіднайдені речі і події, структура яких досі невідома, самозароджуються випадково. Що це може бути, як не лицемірство, мультяшна впертість чи просто ідіотизм? Очевидно, що існує лише один Творець, який робить можливим існування будь-якої речовини і руху. Цей Творець - **Ваджиб аль-вуджуд**, тобто Він не з'явився з небуття; Він обов'язково повинен бути вічно існуючим. Він не потребує нічого для Свого існування. Якби Він не обов'язково існував вічно, Він був би мумкін аль-вуджуд, або хадіс, створінням, яким є Аллах; як створіння, Він був би створений з нічого або, через зміни, з іншого створіння, яке теж мало бути створене іншим творцем, і таким чином була б необхідна нескінченна кількість творців; якщо ми будемо думати так само, як ми пояснили вище, що зміни в створіннях не можуть бути нескінченними, то стане зрозуміло, що не може бути нескінченної кількості творців і що творення було розпочато першим і єдиним творцем. Адже, якби творці створювали один одного один за одним у вічності, то не було б ніякого творця, і не існувало б жодного творця. Тому перший нестворений творець є Єдиним Творцем усіх створінь. Ні до Нього, ні після Нього немає ніякого творця. Творець не є створений. Він існує завжди. Якби Він перестав існувати хоча б на мить, усі створіння також перестали б існувати. Ваджиб аль-вуджуд ні в чому не має потреби в жодному відношенні. Той, хто створив землю, небеса, атоми і живих істот у такому регулярному і розрахованому порядку, повинен бути всемогутнім, всезнаючим, здатним створити відразу все, що забажає, і має бути єдиним, але в Ньому не повинно бути жодних змін.

Якби Його сила не була безмежною, якби Він не був всезнаючим, Він не зміг би творити творіння в такому регулярному і розрахованому порядку. Якби було більше одного творця, і коли їхні бажання створити щось не збігалися б, то ті, чиї бажання залишилися б нездійсненими, не були б творцями, і все, що було б створено, було б переплутано. Для отримання додаткової інформації, будь ласка, прочитайте арабські та турецькі коментарі до **"Касидат аль-Амалі"** Алі Юші (пом. 575 р.х. [1180 р.]).

У Творцеві не відбувається жодних змін. Перед тим, як створити всесвіт, Він був таким самим, як і зараз. Як Він створив усе з нічого, так само Він завжди і все творить; інакше будь-яка зміна вказувала б на те, що Він є створінням і був створений з нічого. Ми вже пояснювали вище, що Він завжди існує і ніколи не перестане існувати. Тому в Ньому не відбувається жодних змін. Як Він був потрібен створінню на початку його створення, так Він потрібен йому щомиті. Він один творить все, робить кожну зміну. Він творить все за допомогою засобів, щоб люди могли вижити і бути цивілізованими, і щоб все було в порядку. Як Він творить причини, так само Він творить силу, наслідок у причинах. Людина не може нічого створити. Її робота полягає лише в тому, щоб бути засобом впливу причин на субстанції, що впливають на них.

Їсти, коли голодний, приймати ліки, коли хворий, чиркнути сірником, щоб запалити свічку, лити кислоту на цинк, щоб отримати водень, змішувати вапно з глиною і нагрівати суміш, щоб зробити цемент, годувати корову, щоб отримати молоко, будувати гідроелектростанцію, щоб виробляти електроенергію, і будувати будь-яку фабрику - все це приклади того, як ми діємо як посередники, використовуючи причини, щоб Аллаг-Та-Лах творив нові речі. Воля і сила людини також є засобами, створеними Ним. А люди - це засоби для того, щоб Аллаг Талал творив. Саме так хоче творити Всевишній. Як бачимо, було б невіглаством, абсурдом, несумісним з розумом і наукою, сказати: "Так і так створив" або "Ми створили".

Люди повинні любити свого єдиного Творця, який створив їх, дає їм можливість вижити, створює і посилає те, що їм потрібно. Вони повинні бути Його слугами і рабами. Тобто кожне створіння повинно поклонятися, слухатися і поважати Його. Про це докладно написано в листі у вступі до цієї книги. Він сам заявив, що ім'я цього Ваджиб аль-вуджуд, цього Божества, цього Бога, який є Єдиний, - **Аллаг**. Люди не мають права змінювати Його Ім'я, яке Він Сам сповістив. Діяння, яке буде здійснене не маючи на це права, було б дуже неправильним, огидним вчинком.

Християни та їхні священики вірять, що існує три творці. Аргументи, які ми представили вище, розкривають той факт, що існує лише один творець, і що аргументи, запропоновані християнством і священиками, є фальшивими і єретичними.

Коли зникне знання, зникне й іслам;
тоді з цього одіуму, який ми називаємо невіглаством,

Ми повинні спробувати звільнити себе,
в масштабах всієї країни.
Чи після нещодавньої катастрофи все ще бракує порад?

Якби ви тільки подумали, чого коштував цей авгур!
Твій мозок розплавився б, сльози замінила б його сироватка!

Про що свідчать останні події, якби ви знали!
Нація загине, якщо не одужає!

Адже новий землетрус навряд чи буде відчутним.
Бо сон цього разу означав би смерть, без жодної винагороди!

"САЛАФІЯ"

Відразу скажемо, що в книгах, написаних вченими Ахль ас-Сунна "рахматуллахі таляля алайхім аджма'он", не згадується нічого під назвою "салафітський" або "салафітський мазхаб". Ці назви, сфабриковані пізніше ламадитами, поширилися серед турків через книги ламадитів, перекладені з арабської на турецьку мову неосвіченими релігійними діячами. За їхніми словами:

"Салафія - це назва мазхабу, якого дотримувалися всі суніти до того, як були засновані мазхаби аш'арії та матуридії. Вони були послідовниками Сахаби і Табіана. Салафітський мазхаб - це мазхаб Сахаби, Табіана і Таба ат-Табіана. Чотири великі імами належали до цього мазхабу. Першою книгою на захист салафітського мазхабу був **"Фікх аль-акбар",** написаний аль-Імамом аль-азамом. Аль-Імам аль-Газалі у своїй книзі **"Ільджам аль-авам 'ані-ль-калам"** писав, що салафітський мазхаб має сім основних принципів. Ільм аль-калам мутаахірінів (тих, хто прийшов пізніше) починався з аль-Імама аль-Газалі. Вивчивши мазхаби ранніх "уламів" каламу та ідеї ісламських філософів, аль-Імам аль-Газалі вніс зміни в методику "ільм аль-каламу". Він вставляв філософські сюжети в 'ілм аль-калам з метою їх спростування. Ар-Раді та аль-Вміді поєднали калам і філософію та зробили їх галуззю знань. А аль-Бейдаві зробив калам і філософію нероздільними. Ільм аль-калам мутаахірінів запобіг поширенню салафітського мазхабу. Ібн Таймійя та його учень Ібн аль-Кайїм аль-Джавзійя намагалися збагатити салафітський мазхаб, який згодом розпався на дві частини; ранні салафіти не вдавалися в подробиці щодо атрибутів Аллаха тааля та нассу муташабіха. Пізніші салафіти були зацікавлені в їх деталізації. Цей випадок стає досить помітним у пізніх салафітів, таких як Ібн Таймійя та Ібн аль-Кайїм аль-Джавзійя. Ранні та пізні салафіти разом називаються **Ахль ас-Суннат аль-хасса**. Калями, які належать до Ахль ас-Сунна, тлумачили деякі з нассa, але салафіти були проти цього. Кажучи, що обличчя Аллаха і Його прихід не схожі на обличчя людей і їхній прихід, салафіти відрізняються від мушаббіхів".

Неправильно говорити, що мазхаби **аль-Аш'арі** та **аль-Матуріді** були засновані пізніше. Ці два великі імами пояснили знання про і'тікад та оман, що їх передавав Салаф ас-Саліхін, упорядкували їх у класах та опублікували, зробивши їх зрозумілими для молоді. Аль-Імам аль-Аш'арі був у ланцюгу учнів аль-Імама аш-Шафі'а. А аль-Імам аль-Маттуріді був великою ланкою в ланцюзі учнів аль-Імама аль-азама Абу Ханіфи. Аль-Аш'арі та аль-Матуріді не вийшли зі спільного мазхабу своїх вчителів; вони не заснували нових мазхабів. Ці двоє, їхні вчителі та імами чотирьох мазхабів мали один спільний мазхаб: мазхаб віри, добре відомий під назвою **"Ахль ас-Суннат ва-ль-Джамаа".** Догмати віри, яких дотримуються люди цієї групи, такі ж самі, як і догмати віри Сахабат аль-кірам, Табіїн і Таба ат-Табіїн. Книга "Фікх аль-акбар", написана аль-Імамом аль-а'замом Абу Ханофою, захищає мазхаб Ахль ас-Сунна. Слово "салафіт" не зустрічається ні в цій книзі, ні в "Ільджам аль-авам ані-ль-калам" аль-Імама аль-Газалі. Ці дві книги та Кавл аль-фасль,[1] один з коментарів до книги **Фікх аль-акбар**, викладають мазхаб Ахль ас-Сунни та відповідають єретичним групам і філософам. Аль-Імам аль-Газалі пише у своїй книзі **"Ільджам аль-авам"**: "У цій книзі я повідомлю, що мазхаб салафу є правильним і вірним. Я поясню, що ті, хто ухиляється від цього мазхабу, є носіями бід'а. Під мазхабом салафу мається на увазі мазхаб, якого дотримуються Сахабат аль-кірам і тівіни. Основ цього мазхабу сім". Як бачимо, у книзі **"Ільджам"** написано про сім основних принципів мазхабу "Саляф". Стверджувати, що вони є основами "салафії", означає спотворювати написане в книзі і зводити наклеп на аль-Імама аль-Газалі. Як і в усіх книгах Ахль ас-Сунни, під записами "Салаф" і "Халаф" у розділі "Свідчення" в книзі **"Дурр аль-мухтар",** дуже цінній книзі фікху, написано: "Салаф" і "Халаф" - це епітети, що позначають поняття, пов'язані зі свідченнями: "Саляф - це епітет для сахаби і табіону. Їх також називають **"Саляф ас-Саліхін".** А ті "улами" Ахль ас-Сунни, що приходять на зміну Салаф ас-Саліхін, називаються **"Халаф"".** Аль-Імам аль-Газалі, аль-Імам ар-Раді та аль-Імам аль-Бейдаві, яких понад усе любили і шанували в "уламі" Тафсіра, належали до мазхабу Салаф ас-Саліхін. Групи бід'а, що з'явилися свого часу, змішали 'ільм аль-калам з філософією.

---

[1] Книги **"Фікх аль-акбар", "Ільджам"** і **"Кавл аль-фасль"** були відтворені Хакікат Китабеві в Стамбулі.

Фактично, вони заснували свій оман на філософії. Книга **"Аль-Мілаль ва-н-ніхаль"** дає детальну інформацію про кредо цих єретичних груп. Захищаючи мазхаб Ахль ас-Сунна від цих корумпованих груп і спростовуючи їхні єретичні ідеї, ці три імами дали вичерпні відповіді на їхню філософію.

Надання цих відповідей не означає змішування філософії з мазхабом Ахль ас-Сунна. Навпаки, вони очистили знання каламу від філософських думок, що були в ньому інтерпольовані. У праці аль-Бейдаві, як і в тафсірі **Шайх-Зада,** найціннішому з його коментарів, немає жодної філософської думки чи філософського методу. Стверджувати, що ці екзальтовані імами займалися філософією, - дуже підлий наклеп. Вперше це тавро прикріпив до "уламу" Ахль ас-Сунни Ібн Таймійя у своїй книзі **"Аль-Васіта".** Крім того, стверджувати, що Ібн Таймія та його учень Ібн аль-Кайїм аль-Джавзія намагалися збагатити салафітський мазхаб, означає розкрити дуже важливу суть, чим відрізняються люди, які перебувають на правильному шляху, від тих, хто відхилився від нього і впав в оману. До цих двох людей не було мазхабу під назвою "Салафія", не було навіть слова "Салафія"; як можна сказати, що вони намагалися збагатити його?

До цих двох існував лише один правильний мазхаб - мазхаб Салаф ас-Саліхін, який називався **"Ахль ас-Сунна ва-ль-Джамаа".** Ібн Теймійя намагався спотворити цей правильний мазхаб і вигадав багато бід'асів. Джерелом книг, слів і єретичних, зіпсованих думок сьогоднішніх лжемазхабітів і реформаторів релігії є лише бід'ас, вигаданий Ібн Таймійєю. Щоб обдурити мусульман і переконати молодь у тому, що їхній єретичний шлях є правильним, ці єретики вигадали жахливу хитрість: вони підробили назву "Салафія" з терміну "Салаф ас-Саліхін", щоб ратифікувати бід'ас Ібн Таймії та його розбещені ідеї і заманити молодь на свій шлях; вони наклали клеймо філософії та біди на ісламських вчених, які є продовжувачами Салаф ас-Саліхін, і звинуватили їх у відхиленні від вигаданої ними назви "Салафія"; вони висунули Ібн Таймійю як муджтахід, як героя, який відродив Салафію. Насправді, вчені Ахль ас-Сунна "рахматуллахі таляля алайхім аджма'он", які є наступниками вчених Салаф ас-Саліхін, захищають вчення і'тікад Ахль ас-Сунна, який був мазхабом Салаф ас-Саліхін, і в книгах, які вони написали, стверджують до нашого

часу, вони повідомляють, що Ібн Таймійя, Аш-Шавкані та їм подібні відхилилися від шляху Саляф ас-Саліхін і ведуть мусульман до загибелі та Пекла.

Люди, які прочитають книги "**Ат-Тавассулі бі-н-Набі ва бі-с-Саліхін**", "**Улам аль-муслімін ва-ль-мухаліфун**", "**Шиф ас-сікам**" і передмову до неї "**Татір аль-фуад мін данасі-ль-тіад**", зрозуміють, що винахідники розбещеного віровчення під назвою "Нова салафія" ведуть мусульман до загибелі і руйнують іслам зсередини.

У наш час у деяких устах часто лунає назва "салафітський". Кожен мусульманин повинен добре знати, що в Ісламі немає жодного мазхабу Салафії, а є лише мазхаб **Салаф ас-Саліхін**, тобто мусульмани перших двох століть Ісламу, яких прославляли в хадисах. Ісламські вчені, які жили в третьому і четвертому століттях (ісламу), називаються **Халаф ас-садікін.** І'тікад цих шанованих людей називається мазхаб **Ахль ас-Суннат ва-ль-Джамаа.** Це мазхаб іману, догматів віри. Оман, якого дотримувалися Сахабат аль-Кірам і Табіїн, був однаковим. Не було ніякої різниці між їхніми віруваннями. Сьогодні більшість мусульман на землі перебувають у мазхабі Ахль ас-Сунна. Усі сімдесят дві єретичні групи бід'а з'явилися після другого століття ісламу. Засновники деяких з них жили раніше, але саме після Тавбіну були написані їхні книги, вони об'єдналися в групи і кинули виклик Ахл ас-Сунні.

Расулюллах (салляллаху алейхи ва саллям) приніс вірування Аль ас-Сунни. Сахабат аль-кірам почерпнув ці вчення про іман з цього джерела. Табіїн Ізам, у свою чергу, навчився цьому вченню від Сахабат аль-кіраму. А від них вчилися їхні наступники; таким чином, вчення Ахль ас-Сунни дійшло до нас шляхом передання і таватуру. Ці вчення не можна дослідити за допомогою міркувань. Інтелект не може їх змінити, а лише допоможе зрозуміти. Тобто інтелект необхідний для того, щоб зрозуміти їх, усвідомити їхню правильність і пізнати їхню цінність. Усі вчені Хадису дотримувалися переконань Ахль ас-Сунни. Імами чотирьох мазхабів на ділі теж були в цьому мазхабі. Крім того, аль-Матуріді та аль-Аш'арі, два імами нашого мазхабу за переконаннями, належали до мазхабу Ахль ас-Сунни.

Обидва ці імами проголосили цей мазхаб. Вони завжди захищали цей мазхаб від єретиків і матеріалістів, що загрузли в болоті давньогрецької філософії. Хоча вони були сучасниками, але жили в різних місцях, і способи мислення та поводження з кривдниками, з якими їм доводилося зустрічатися, були різними, тому і методи захисту та відповіді, які давали ці два великі вчені Ахль ас-Сунни, були різними. Але це не означає, що вони належали до різних мазхабів. Сотні тисяч глибоко вчених вчених і авлііів, що прийшли після цих двох високоосвічених імамів, вивчили їхні книги і одностайно заявили, що вони обидва належали до мазхабу Ахль ас-Сунна. Вчені Ахль ас-Сунни сприйняли насс у його зовнішньому значенні. Тобто вони надавали аятам і хадісам їхні зовнішні значення і не пояснювали (тавіль) нассу і не змінювали ці значення, якщо на це не було даруру. І тоді вони ніколи не вносили ніяких змін за допомогою своїх особистих знань або думок. Але люди, що належали до єретичних груп і ламадитів, без вагань змінювали вчення про оман та ібадат так, як вони навчилися від грецьких філософів і від фальшивих учених, які були ворогами Ісламу.

Коли держава Османів, які були охоронцями Ісламу і слугами вчених Ахль ас-Сунни, розпалася, піддавшись багатовіковим вигадкам масонів, місіонерів і мерзенній політиці Британської імперії, яка мобілізувала всі свої матеріальні сили, ламадхабіти скористалися цією можливістю. За допомогою диявольської брехні та хитрощів вони почали атакувати Ахль ас-Сунну і руйнувати іслам зсередини, особливо в таких країнах, як Саудівська Аравія, де вченим Ахль ас-Сунни не дозволяють вільно говорити. Незліченна кількість золота, яку роздають ваххабіти, допомогла цій агресії поширитися по всьому світу. Як можна зрозуміти з повідомлень з Пакистану, Індії та африканських країн, деякі віруючі люди, які не мають релігійних знань і не мають страху перед Аллахом, отримали посади і житлові будинки в обмін на те, що вони підтримували цих агресорів. Особливо їхня підступність, яка полягала в тому, що вони обманювали молодь і відволікали її від мазхабу Ахль ас-Сунна, принесла їм ці огидні переваги. В одній з книг, яку вони написали, щоб ввести в оману студентів медресе і дітей мусульман, автор говорить: "Я написав цю книгу з метою викорінення фанатизму мазхабів і допомагати всім мирно жити в своїх мазхабах".

Ця людина має на увазі, що рішення для усунення фанатизму мазхабів полягає в нападі на Ахль ас-Сунну і приниженні вчених Ахль ас-Сунни. Він встромляє кинджал в іслам, а потім каже, що робить це для того, щоб мусульмани жили в мирі. В іншому місці книги він говорить: "Якщо мисляча людина потрапить в точку у своїх роздумах, вона буде винагороджена вдесятеро. Якщо ж промахнеться, то отримає винагороду в один раз". Відповідно, кожна людина, незалежно від того, християнин вона чи політеїст, отримає винагороду за кожну свою думку; а за правильні думки вона отримає десять тавабів! Подивіться, як він змінює хадіс аш-шерифа нашого Пророка (саллаллаху алейхи ва саллям) і як він хитрує! У хадісі аш-Шеріфа сказано: **"Якщо муджтахід потрапляє в точку, коли він виводить правила з аят керіми або з хадіс аш-шерифа, йому дадуть десять тавабів. Якщо він помиляється, йому дадуть один таваб".** Хадіс аш-шеріф показує, що ці таваби будуть даватися не кожному, хто думає, а ісламському вченому, який досяг рівня іджтіхада, і що вони будуть даватися йому не за кожну його думку, а за його роботу по вилученню правил з Насса. Адже його праця - це ібада. Як і будь-яка інша ібада, він отримає таваб.

За часів Салафа ас-Саліхіна та вчених-муджтахідів, які були їхніми наступниками, тобто до кінця четвертого століття ісламу, коли виникало нове питання внаслідок зміни життєвих стандартів та умов, вчені-муджтахіди працювали вдень і вночі і виводили з чотирьох джерел, що називаються **аль-аділлят аш-Шар'ія**, як слід вирішувати це питання, і всі мусульмани виконували свої дії, що стосуються цього, слідуючи виведенню імаму свого мазхабу. І ті великі вчені, що робили це, отримували десять тавабів або один. Після четвертого століття люди продовжували слідувати дедукціям цих муджтахідів. За весь цей довгий час жоден мусульманин не розгубився і не опинився перед дилемою, як діяти. З плином часу жоден вчений чи муфтій не здобув освіти навіть до сьомого ступеня іджтіхаду, тому сьогодні ми повинні вчитися у мусульманина, який може читати і розуміти книги одного з учених одного з чотирьох мазхабів, а також його переклади і пристосовувати до них наш ібад і наше повсякденне життя. Правила всього, що відбувається, Аллаг-таляль виклав у Корані аль-Керім. Його піднесений Пророк Мухаммад (аллаллаху алейхи саллям) пояснив їх усі. А вчені Ахль ас-Сунни, вивчаючи їх від Сахабат аль-кірам, записали їх у своїх книгах.

Ці книги зараз існують по всьому світу. Кожна нова практика, що з'явиться в будь-якій частині світу до Судного дня, може бути проілюстрована одним із вчень, що містяться в цих книгах. Ця можливість - **му'джиза** Корану аль-керім і **карама** ісламських вчених. Але дуже важливо вчитися, запитуючи істинного мусульманина-суніта. Якщо ви запитаєте людину, що сповідує мазхаб, вона введе вас в оману, давши відповідь, що не відповідає книгам фікху.

Ми вже розповідали про те, як обманюють молодь ті невігласи-хадиси, що прожили кілька років в арабських країнах, навчилися розмовляти арабською, змарнували час, ведучи життя в розвагах, задоволеннях і гріхах, а потім, отримавши папірець із печаткою від ворога Ахль ас-Сунни-хадиса, повернулися до Пакистану чи Індії. Молоді люди, які бачать їхні фальшиві дипломи і чують, як вони розмовляють арабською, думають, що вони - вчені-релігієзнавці. Однак вони не можуть зрозуміти навіть книги з фікху. І вони нічого не знають про вчення фікху в книгах. Насправді вони не вірять у ці релігійні вчення, вони називають їх фанатизмом. У давнину ісламські вчені шукали відповіді на запитання, які їм ставили, в книгах фікху і давали запитувачам відповіді, які знаходили. Але невіруюча людина, не здатна прочитати чи зрозуміти книгу Фікху, вводить запитувача в оману, кажучи те, що спадає на думку його неосвіченій голові та ущербному розуму, і через це він потрапляє до пекла. Саме з цього приводу наш Пророк (саллаллаху алейхи ва саллям) сказав: **"Добрий вчений - найкращий з усіх: "Хороший учень - найкращий з людей. Поганий учень - найгірший з людей".** Цей хадис свідчить про те, що вчені, які сповідують Аль-Сунну, - найкращі з людей, а мазхабіти - найгірші з людей, бо перші ведуть людей до слідування за Расулюллою, тобто до Раю, а другі - до своїх єретичних думок, тобто до Пекла.

Устад Ібн Халіфа Аліві, випускник Ісламського університету Джамі' аль-Азхар, пише у своїй книзі **"Акидат ас-Салафі ва-ль-халаф":** "Як пише Аллама Абу Зухра у своїй книзі **"Таріх аль-мадхахібі-ль-Ісламійя"**, деякі люди, які розійшлися з ханбалітським мазхабом у четвертому столітті після Гегіри, називали себе **салафітами.** Абу-ль-Фарадж ібн аль-Джаузі та інші вчені ханбалітського мазхабу також, проголошуючи, що ці салафіти не були послідовниками Салаф ас-Саліхін і що вони були прихильниками бід'а, належали

до групи муджасімів, запобігли поширенню цієї фітни. У сьомому столітті Ібн Таймійя знову розпочав цю фітну"[1].

Мазхабіти прийняли назву "салафіти" і називають Ібн Теймійю "великим імамом салафітів". Це слово вірне в одному відношенні, оскільки до нього не існувало терміну "салафіт". Існував Салаф ас-Саліхін, мазхаб якого був Ахль ас-Сунна. Єретичні переконання Ібн Теймійї стали джерелом для ваххабітів та інших людей, що сповідують мазхаб. Ібн Таймія був вихований у ханбалітському мазхабі, тобто був сунітом. Однак, поглиблюючи свої знання і досягаючи рівня фетв, він став самостійним і почав вважати себе вищим за вчених Ахль ас-Сунни. Зростання його знань призвело до його єресі. Він більше не належав до ханбалітського мазхабу, оскільки перебування в одному з чотирьох мазхабів вимагає дотримання догматів Ахль ас-Сунни. Не можна сказати, що людина, яка не дотримується догматів Ахль ас-Сунни, перебуває в ханбалітському мазхабі.

Ламадхабіти використовують будь-яку можливість, щоб очорнити сунітів, які виконують релігійний обов'язок у своїй країні. Вони вдаються до всіляких хитрощів, щоб перешкоджати читанню сунітських книг і вивченню вчення Аль ас-Сунни. Наприклад, один із ламадитів, згадуючи ім'я істинного вченого, сказав: "Яке відношення має аптекар чи хімік до релігійних знань? Він повинен працювати у своїй галузі і не втручатися в наші справи". Яке невігластво та ідіотизм! Він думає, що науковець не буде мати релігійних знань. Він не знає, що мусульманські вчені щомиті спостерігають Божественне Творіння, усвідомлюють Досконалі Атрибути Творця, відображені в Книзі Творіння, і, бачачи нікчемність створінь у порівнянні з Безмежною Могутністю Аллаха Всевишнього, постійно переконуються в тому, що Аллах Всевишній не схожий ні на що і далекий від усіх недоліків. Макс Планк, відомий німецький фізик-ядерник, дуже добре висловив це у своїй праці **"Der Storm".** Однак цей невіглас з ламадитів, покладаючись на документ, який він отримав від такого ж єретика, як і він сам, і на крісло, надане єретиками, і, можливо,

---

[1] У цій книзі обсягом 340 сторінок детально описано кілька бід'атів салафітів і ваххабітів, їхні наклепи на Аль ас-Сунну та відповіді на них. Вона була надрукована в Дамаску в 1398 році хіджри[1978 р. н.е.].

захопившись золотом, що постачається з-за кордону, він вважає, що релігійні знання перебувають у його власній монополії. Нехай Аллаг тааля веде цю нещасну людину і всіх нас. Нехай Він також захистить невинних молодих людей від пасток цих сертифікованих крадіїв релігії. Нехай Він також захистить невинну молодь від пасток цих дипломованих злодіїв релігії. Вмон.

Насправді, згаданий вчений понад тридцять років смиренно служив своєму народові в галузі фармації та хімічної інженерії. Але водночас, здобувши релігійну освіту і працюючи вдень і вночі протягом семи років, він був удостоєний "іджази", яку дав йому великий ісламський вчений. Розчавлений величчю наукових і релігійних знань, він повністю усвідомив свою неспроможність. Усвідомлюючи це, він намагався бути слугою у власному розумінні цього слова. Найбільшим його страхом і тривогою було припустити, піддавшись чарам своїх дипломів та іджази, що він є авторитетом у цих питаннях. Велич його страху була помітна в усіх його книгах. У нього не вистачало відваги написати свої власні ідеї чи думки в жодній з його книг. Він завжди намагався запропонувати своїм молодим братам цінні праці вчених Ахль ас-Сунни, якими захоплювалися люди, що їх розуміли, перекладаючи їх з арабської або перської мови. Його страх був дуже великий, і він не думав про написання книг протягом багатьох років. Коли ж він побачив на першій сторінці "Саваїк-уль-Мухріка" хадіс аш-Шеріфа: **"Коли фітна поширюється, той, хто знає істину, повинен повідомити про неї іншим. Якщо він цього не зробить, нехай буде він проклятий Аллахом і всіса людьми!"** Він почав роздумувати. З одного боку, коли він дізнався про перевагу розуміння і розумових здібностей вчених Ахль ас-Сунни в релігійних знаннях і наукових знаннях свого часу, а також про їхню наполегливість в ібадаті і такві, він побачив свою смиренність: на тлі океану знань, якими володіли ці великі вчені, він вважав свої власні знання просто краплею. З іншого боку, бачачи, що дедалі менше побожних людей можуть читати й розуміти книги, написані вченими Ахль ас-Сунни, і що невігласи-єретики змішалися з людьми релігійного обов'язку й пишуть розбещені та єретичні книги, він засмутився; загроза прокляття, проголошена в хадисі аш-шерифа, жахала його. Крім того, милосердя і співчуття, які він відчував до своїх дорогих молодих братів, змушували його служити їм, і він почав перекладати і публікувати свої уривки з книг вчених Ахль ас-Сунни. Поряд з незліченними листами з привітаннями та подяками, які він отримував, зараз і в минулому.

Тоді він наштовхнувся на критику та очорнення з боку ламадхабітів. Але він не сумнівався у своєму іхлісі та вірності своєму рабинові й совісті, довірившись Аллахові й зробивши тавассул благословенній душі Його Посланця (салляллаху алейхи ва саллям) і душам Його відданих рабів, він продовжував своє служіння. Нехай же Аллаг'у т'аллаг'у збереже всіх нас на істинному шляху, яким Він вдоволений! Амін.

Великий ханафітський вчений Мухаммад Бахіт аль-Мутіо, професор університету Джамі аль-Азхар в Єгипті, у своїй книзі "**Татхір аль-фуд мін данісі-ль-ітікад**" писав про це:

"З усіх людей пророки (алейхиму-с-саллям) мали найвищі та найзріліші душі. Вони були несприйнятливі до таких речей, як хибність, помилка, невігластво, підступність, фанатизм, упертість, слідування нафсу, образа і ненависть. Пророки передавали і пояснювали те, що їм відкрив Аллагьу Тааля. Вчення, заповіді та заборони ісламу, передані ними, є істинними. Жодне з них не є хибним чи спотвореним. Після Пророків найвищими і найдосконалішими людьми були їхні сахаби (сподвижники), бо вони пройшли навчання, дозріли й очистилися в сахабі Пророків. Вони завжди повторювали і пояснювали те, що чули від Пророків. Усе, що вони передавали, - правда, і вони далекі від вищезгаданих пороків. Вони не суперечили один одному через фанатизм чи впертість, а також не дотримувалися своїх нафсів. Те, що ас-Сахабат аль-кірам роз'яснював аяти та хадіси і використовував іджтіхад для донесення релігії Аллаха (с.а.с.) до Його рабів, є Його великим благословенням для цієї Умми (мусульман) і Його співчуттям до Його улюбленого Пророка Мухаммада (с.а.с.). У Корані сказано, що Сахабат аль-кірім були суворі до невіруючих, але ніжні й ласкаві один з одним, що вони старанно виконували салят і що вони очікували всього і раю від Аллага (с.а.в.т.). Усі їхні іджтіхиди, за якими було досягнуто іджма, є правильними. Усім їм було даровано таваб, бо істина лише одна.

"Найвищі люди після Сахабат аль-кірам - це ті мусульмани, які бачили їх і були навчені їхній суфійській науці. Вони називаються табіїнами. Вони отримали свої релігійні знання від Сахабат аль-Кірам. Найвищі люди, що стоять поруч з табінами, - це мусульмани, які бачили табінів і пройшли навчання в їхній суфійській науці. Їх називають **Таба'-ат-Табі'н**. Серед людей, що прийдуть через століття після них аж до Судного дня, найвищими і

найкращими є ті, хто пристосовується до них, вивчає їхнє вчення і слідує йому. Серед людей з релігійним авторитетом, що йдуть за Салафом ас-Саліхіном, розумний і мудрий, чиї слова і вчинки узгоджуються з вченням Расулюлли і Салафом ас-Саліхіном, який ніколи не відхиляється від їхнього шляху у переконаннях і вчинках, не виходить за межі Ісламу, не боятиметься чужих наклепів. Він не піддасться на їхню оману. Він не слухатиме слів невігласів. Він користуватиметься своїм розумом і не вийде за межі чотирьох мазхабів імамів-муджтахідів. Мусульмани повинні знайти такого вченого, запитати його і дізнатися те, чого вони не знають, і слідувати його порадам у всьому, що вони роблять, тому що вчений у цій якості буде знати і давати людям знати духовні ліки, які Аллаггьу Тааля створив, щоб захистити Своїх рабів від помилок і змусити їх завжди діяти правильно; тобто він буде знати ліки для душі. Він буде лікувати психопатів і нерозумних. Цей вчений буде слідувати Ісламу в усьому, що він говорить, робить і у що вірить. Його розуміння завжди буде правильним. Він правильно відповідатиме на кожне питання. Всі його вчинки будуть до вподоби Всевишньому. Аллагьу Тааля дасть керівництво людям, які шукають шляхів до Його любові. Аллаггыт захистить людей, які мають оман і виконують вимоги омана, від утисків і неприємностей. Він допоможе їм досягти нур, щастя і спасіння. У всьому, що б вони не робили, їм буде легко і комфортно. У День Воскресіння вони будуть разом з пророками, сидиками, мучениками та саліхами (відданими) мусульманами.

"Незалежно від того, в якому столітті живе людина з релігійною позицією, якщо вона не дотримується висловлювань Пророка і його Сахаби, якщо її слова, вчинки і переконання не узгоджуються з їхнім вченням, якщо вона слідує своїм власним думкам і виходить за межі Ісламу, якщо вона переступає через чотири мазхаби в науках, які вона не могла зрозуміти, вона буде засуджена як людина з релігійною позицією, що розбестилася. Аллаг таллах запечатав його серце. Його очі не бачать правильного шляху. Його вуха не почують правильного слова. На нього чекають гіркі муки в майбутньому житті. Він не подобається Аллахові. Такі люди - вороги Пророків. Вони думають, що йдуть правильним шляхом. Їм подобається їхня поведінка. Однак вони є послідовниками сатани. Мало хто з них схаменувся і став на шлях істинний. Все, що вони говорять, здається ввічливим, приємним або корисним, але все, що вони думають і люблять, є злом. Вони обманюють ідіотів і ведуть за собою їх до єресі та загибелі.

Їхні слова виглядають блискучими і бездоганними, як сніг, але під променями сонця істини вони тануть. Таких злих людей, що займають релігійні посади, чиї серця затьмарив і запечатав Аллагьу Тааля, називають "**ахль аль-бід'а**", або "**мазхабітами**", що займають релігійні посади. Це люди, чиї переконання та вчинки несумісні з Кораном аль-Керім, хадисами аш-шерифів та іджма аль-Уммою. Відхилившись від правильного шляху самі, вони вводять в оману мусульман і ведуть їх до загибелі. Люди, які йдуть за ними, опиняються в пеклі. Таких єретиків було багато за часів Салаф ас-Саліхіна і серед релігійних авторитетів, що прийшли після них. Їхнє існування серед мусульман подібне до гангрени [або раку] в одній з частин тіла. Якщо не вилікувати цю хворобу, то здорові частини не уникнуть лиха. Вони подібні до людей, уражених інфекційною хворобою. Люди, які контактують з ними, зазнають шкоди. Ми повинні триматися від них подалі, щоб не постраждати від них".

Серед корумпованих єретиків, що займали релігійні позиції, Ібн Таймійя був найбільш шкідливим. У своїх книгах, особливо в "**Аль-Васіта**", він не погоджувався з іджма аль-мусліміном, суперечив чітким заявам Корану в аль-керімі та хадісах аш-шерифів і не йшов шляхом салаф ас-сільхіна. Внаслідок свого хибного розуму та зіпсованих думок він відійшов у єресь. Він був людиною з широкими знаннями. Але Аллаггьу Тааля зробив його знання причиною його єресі та загибелі. Він слідував бажанням свого нафсу. Він намагався поширювати свої хибні та єретичні ідеї в ім'я істини.

Великий вчений Ібн Хаджар аль-Маккі "рахматуллахі та'аляй" писав у своїй книзі "**Фатва аль-хадітійя**":

"Аллаггьо Таллах зробив так, що Ібн Теймійя впав у єресь і загинув у погибелі. Він зробив його сліпим і глухим. Багато вчених повідомляли, що його вчинки були нечестиві, а твердження - брехливі, і доводили це документально. Ті, хто прочитає книги великих ісламських вчених Абу Хасана ас-Субкі, його сина Таджад-Дона ас-Субкі та Імама аль-Ізза ібн Джамаа, а також ті, хто вивчить висловлювання, сказані і написані у відповідь на нього вченими шафіїтами, малікітами і ханафітами, що жили в його час, добре побачать, що ми маємо рацію.

"Ібн Теймійя обмовляв і обсипав брудом вчених Тасаввуфа. Більше того, він не посоромився напасти на Хадрата Умара і Хадрата Алі, які були його послідовниками ісламу.

Його слова переходили міру і правила пристойності, і він кидав стріли навіть на стрімкі скелі. Він таврував учених, що стояли на правильному шляху, як носіїв біди, єретиків і невігласів.

Він говорив: "Розбещені ідеї грецьких філософів, незгодних з ісламом, були поміщені в книгах великих людей Тасаввуфа", - і прагнув довести це своїми неправильними, єретичними думками. Молоді люди, які не знають істини, можуть бути введені в оману його палкими, облудними словами. Наприклад, він сказав:

"Люди з Тасаввуфа кажуть, що вони бачать Лаух аль-махфуз"[1]. Деякі філософи, такі як Ібн Сіна (Авіценна), називають це ан-нафс аль-фалакія. Вони кажуть, що коли душа людини досягає досконалості, вона з'єднується з ан-нафс аль-фалакія або аль-'акль аль-фааль під час неспання або сну, і коли душа людини з'єднується з цими двома, які спричиняють все, що відбувається у світі, вона стає поінформованою про речі, що існують в них. Це не грецькі філософи сказали. Це говорили Ібн Сіна і йому подібні, які прийшли пізніше. Також Імам Абу Хамід аль-Газалі, Мухіддін ібн аль-Арабі та андалузький філософ Кутб ад-дон Мухаммад ібн Сабін робили подібні заяви. Це висловлювання філософів. В ісламі таких речей не існує. Цими аргументами вони відхилилися від правильного шляху. Вони стали мулхідами, як ті мулхіди, яких називають шиїтами, ісмаїлітами, караїмітами і батінітами. Вони зійшли з правильного шляху, яким ішли вчені Ахль ас-Сунни, вчені (науки) Хадису і суніти Тасаввуфу, такі як Фудайль ібн Ійад. Занурюючись у філософію, з одного боку, вони боролися з такими групами, як мутазили і курамійя, з іншого боку. Існує три групи людей Тасаввуфа: перша група - прихильники Хадису і Сунни. Друга група - єретики, такі як курамійці. Третя група - послідовники книг **Іхван ас-сафа** та слів Абу-ль-Хайяна. Ібн аль-Арабі, Ібн Сабін та інші переймали висловлювання філософів і видавали їх за висловлювання людей Тасаввуфа. Книга Ібн Сіна **"Кхір аль-Ісхарат ала макамі-ль-'аріфін"** містить багато таких тверджень.

---

[1] Для більш детальної інформації про **Лаух аль-махфуз**, див. главу 36 у **“Нескінченне блаженство”**.

Крім того, аль-Імам аль-Газалі робив подібні заяви в деяких своїх книгах, таких як **"Аль-Кітаб аль-маднун"** і **"Мішкат аль-анвар"**. Насправді, його друг Абу Бакр ібн аль-Арабі намагався врятувати його від цього, сказавши, що він зайнявся філософією, але йому це не вдалося. З іншого боку, аль-Імам аль-Газалі говорив, що філософи - невіруючі. Наприкінці життя він прочитав [**Сахіх**] аль-Бухарі. Дехто каже, що це змусило його відмовитися від ідей, які він написав. Інші стверджували, що ці висловлювання були приписані аль-Імаму аль-Газалі, щоб очорнити його. Існують різні повідомлення про аль-Імама аль-Газалі в цьому відношенні. Мухаммад Мазарі, малікійський вчений, що здобув освіту на Сицилії, Туртуші, андалузький вчений, Ібн аль-Джаві, Ібн Укаїл та інші говорили багато чого".

"Наведені вище твердження Ібн Теймійї ясно показують його погані думки про вчених Ахль ас-Сунни. Він кидав такі наклепи навіть на найвидатніших із Сахабат аль-кірам. Він затаврував більшість вчених Ахль ас-Сунни як єретиків. Водночас він сильно очорнив великого Валі і **кутб аль-'аріфіна** Хадрата Абу-ль-Хасана аш-Шадхілі через його книги **"Хізб аль-Кебір"** і **"Хізб аль-Бахр"**, а також облив брудом великих людей Тасаввуфа, таких як Мухіддін ібн аль-'Арабі, Умара ібн аль-Фаріда, Ібн Сабіна і Халладжа Хусейна ібн Мансура, вчені свого часу одностайно заявили, що він був грішником і єретиком. Більше того, були вчені, які видали фетви про те, що він був невіруючим[1]. У листі, написаному до Ібн Таймії у 705 році хіджри (1305 р.), говориться: "Брат-мусульманин, брате мій! "О мій брат-мусульманин, який вважає себе великим вченим і імамом цього часу! Я любив тебе заради Аллаха. Я не сприймав вчених, які виступали проти тебе. Але почуті від тебе слова, негідні любові, спантеличили мене. Хіба мудра людина сумнівається в тому, що ніч починається із заходом сонця? Ти сказав, що ти на правильному шляху і що ти робиш аль-амр-у-бі-ль-ма'руф ва-н-нахі 'ані-ль-мункар. Аллаг'у-Та'аля знає, які твої цілі та наміри. Але іхлас людини пізнається з її вчинків. Ваші вчинки зірвали покривало з ваших слів.

---

[1] Глибокий ісламський вчений Абд аль-Гані ан-Наблусі написав імена цих керівників Тасаввуфу на 363-й і 373-й сторінках своєї книги **"Аль-Хадікат ан-надійя"** і додав, що вони були "авліями" і що люди, які погано говорять про них, є невігласами і невігласами.

Обмануті людьми, які дотримуються своїх нафсів і чиї слова недостовірні, ви не лише оббрехали людей, що жили у ваш час, але й затаврували померлих як невіруючих. Задовольнившись нападками на послідовників Салаф ас-Саліхін, ви оббрехали Сахабат аль-Кірам, особливо найбільших з них. Хіба ви не уявляєте, в якому становищі опинитеся, коли ці великі люди вимагатимуть своїх прав у День Воскресіння? На мінбарі Джамі' аль-Джабаль у місті Саліхія ви сказали, що Хадрат Умар радий-аль-Аллаху та аллах мав деякі неправильні висловлювання та нещастя. Що це були за лиха? Про скільки таких нещасть вам повідомив Салаф ас-Саліхін? Ви кажете, що у Хадрата Алі-радій-Аллаху-таля-анна було більше трьохсот помилок. Якби це було правдою про Хадрата Алі, то чи був би тоді хоч один випадок, коли ви мали рацію? Тепер я починаю діяти проти вас. Я намагатимуся захистити мусульман від вашого лиходійства, бо ви перейшли межу. Ваші тортури досягли всіх живих і мертвих. Віруючі повинні уникати вашого зла".

"Тадж ад-дін ас-Субкі" перераховує питання, в яких Ібн Таймія не погоджувався з Салафом ас-Саліхіном, наступним чином:

1 - Він сказав: "Талак (розлучення за ісламом) не набуває чинності; [якщо це станеться,] необхідно заплатити кафру (рівну тій, що платять) за присягу". Жоден з ісламських вчених, які були до нього, не говорив, що каффара має бути сплачена[1].

2 - Він сказав: "Талак, даний жінці під час менструації, не стане дійсним".

3 - Він сказав: "Не обов'язково робити када за навмисно пропущений намаз".

4 - Він сказав: "Для жінки-хаіди дозволено здійснювати таваф Кааби. Якщо вона це зробить, їй не доведеться платити кафр".

5 - Він сказав: "Один талак, даний в ім'я трьох талаків, - це все одно один талак". Однак перед тим, як сказати це, він протягом багатьох років неодноразово повторював, що в Іджма аль-Муслімін цього не сказано.

---

[1] "Талак" визначається та детально пояснюється у п'ятнадцятій главі шостої частини, а також у шостій главі п'ятої частини книги **"Нескінченне блаженство"**.

6 - Він сказав: "Податки, несумісні з Ісламом, є пеклом для тих. хто їх вимагає".
7 - "Коли з торговців збирають податки, то вони є закятом, навіть якщо вони не призначені [для закяту]", - сказав він..
8 - Він сказав: "Вода не стає наджсом, коли в ній помирає миша або щось подібне".
9 - Він сказав: "Людині, яка є джунубом, дозволено здійснювати вищий намаз, не роблячи вночі гусль".
10 - Він сказав: "Умови, передбачені **вакіфом** (людиною, яка яка віддає майно у вакф), не беруться до уваги"[1].
11 - Він сказав: "Людина, яка не погоджується з іджма'аль-умма не стає невіруючим або грішником".
12 - Він сказав: "Аллаг'у Та'лль - це махалля-і хавадіт, і він складається з частинок, що з'єднуються разом".
13 - Він сказав: "Коран був створений у Дхаті (сутності, особі) Всевишнього Аллаха".
14 - Він сказав: "Аллах, тобто всі створіння, вічні разом зі своїми родами".
15 - Він сказав: "Аллаг'у-Та'аля повинен творити добро".
16 - Він сказав: "У Аллаху Тааля є тіло і напрямки; Він змінює Своє місце".
17 - Він сказав: "Пекло не вічне, воно врешті-решт погасне".
18 - Він заперечував той факт, що пророки безгрішні.
19 - Він сказав: "Расулюллаху аллаху та алейхи ва саллям нічим не відрізняється від інших людей. Не можна молитися через його заступництво".
20 - Він сказав: "Гріх їхати до Мединu з наміром відвідати Расулуллу".
21 - Він також сказав: "Це харам - їхати туди, щоб просити шафаа (заступництва)".
22 - Він сказав: "Книги **Таврат** і **аль-Інджіль** не відрізняються за лексикою. Вони відрізняються за змістом".
"Деякі вчені сказали, що більшість з наведених вище висловлювань не належать Ібн Теймійї, але є що Він був створений з частинок, які об'єдналися разом. Однак, було одностайно проголошено, що Він був багатий на 'ілм, джалалу і дію. Людина, що має фікх, знання, справедливість і розум повинна спочатку спостерігати за справою, а потім вирішувати її з розсудливістю. Особливо, судячи про невір'я мусульманина, його віровідступництво чи єресь, або про те, що його треба вбити, вимагає дуже уважного спостереження і крайньої обачності".

Останнім часом стало модним наслідувати Ібн Таймію. Захищають його єретичні писання і розмножують його книги, особливо **"Аль-Васіта"**. Від початку до кінця ця книга сповнена його ідеями, незгідними з Кораном, аль-керімом, хадисами та аш-шерифами.
аш-шерифів та іджма аль-муслімінів. Це викликає велику фітну та серед читачів і викликає ворожнечу між братами.
Ваххабіти в Індії та невігласи, що потрапили в їхні пастки в інших мусульманських країнах, зробили з Ібн Теймійю прапором для себе і дали йому такі імена, як "Великий муджтахід" і "Шейх аль-Іслам". Вони приймають його єретичні думки та розбещені писання в ім'я віри і іману. За те, щоб зупинити цю жахливу течію, яка розколює мусульман і руйнує іслам зсередини, ми повинні читати цінні книги, написані вченими Ахль ас-Сунни, які спростовують
ас-Сунна, які спростовують і заперечують цих єретиків за допомогою правдивих документів.
Серед цієї літератури - арабська книга **"Шіфа ас-сікам фі зіяраті-хайрі-ль-анам"**, написана великим імамом і вченим Такі ад-Дон ас-Субкі 'рахматуллахі та'аляйх руйнує єретичні ідеї Ібн Теймійї, ліквідує його угруповання і викриває його впертість. Він перешкоджає поширенню його злих намірів і хибних переконань.

ГЛОСАРІЙ

Записи, пов'язані з **Тасаввуфом**, найкраще вивчати у Хадрата Ахмад аль-Фарукі ас-Сірхінді **"Мактубат"**.

адилат аш-шарійя: чотири джерела ісламу: **аль-Кур'ан алькерім, хадіс аш-шерифів, іджма аль-умма та кійас аль-фукаха.**

ахль: люди; **ахль аль-Байт**, найближчі родичі Пророка:

(на думку більшості **ісламських вчених**) Алі (двоюрідний брат і зять), Фатіма (дочка), Хасан і Хусейн (онуки); **Ахль ас-Сунна(т)ва-ль-Джама'а.**

а'іммат аль-мадхахіб: мн. від **імам аль-мадхаб**.

Аллаг/Аллах: **Аллагу акбар, Аллагу тааля**, Аллах, якому належить все.

Амін: (до **Всевишнього**) "Прийми мою молитву".

амру бі-ль-ма'руф (ва-н-нахйу'ані-ль-мункар): обов'язок навчати заповідей Аллаха (і запобігати або відмовляти інших від порушення Його заборон).

Ансар: Мединці, які прийняли іслам до завоювання

Мекки.

'ак'ід: віра, переконання, віросповідання, догмати, кредо.

Арафат: відкритий простір, розташований за 24 кілометри на північ від Мекки.

'аріф - мусульманин, який знає все, що можна знати про **маріфу**.

Див. **"маріфа"**.

Арш: кінець матерії, що межує з сімома небесами і

Курсі, що знаходиться поза сьомим небом і всередині Арша.

Ас-хаб аль-кахф: семеро віруючих (у печері в Тарсі), які

досягли високого статусу завдяки своїй еміграції в інше місце, щоб не втратити віру, коли невіруючі вторглися на їхню землю.

Басмала: арабська фраза "Бісмі-ллахі-р-Рахман-ір-Рахім"

(В ім'я Аллаха Милосердного, Милостивого).

Батіні - послідовник єресі батінійців.

вахі: знання, яке відкрив Пророкові **Аллаг (с.а.с.)**.

ваджиб: (дія, річ), яку Пророк ніколи не пропускав, тому вона

майже така ж обов'язкова, як **фард**, і не може бути пропущена; **аль-Ваджиб, Ваджиб альвуджуд:** Істота, існування якої необхідне, а неіснування неможливе.

Валі: (мн. **Авлія**) той, кого любить і захищає **Аллаг тааяль**.

Вілія: стан, у якому перебуває валі.

гусль: омовіння всього тіла, як визначено у **фікху**.

джалала: велич.

джамаа: громада; сукупність мусульман (крім імамів) у мечеті; сподвижники; об'єднання; намаз у джамаа.

джунуб: стан мусульманина, що потребує гусль.

зухд: не прихильність серця до мирських речей; утримання від (навіть) **мубах**.

іджаза: диплом, що засвідчує авторитет власника в ісламських знаннях.

іджма (аль-умма, аль-муслімін): сахабат аль-кірам і спільна дія або одностайне судження з якогось питання; така одностайність або консенсус.

іджтіхад: (значення або висновок, зроблений муджтахідом через) намагання зрозуміти прихований зміст аяту чи хадису.

Ібахати: люди, наприклад, ваххабіти, які говорять "халяль" про несправедливе вбивство або конфіскацію майна мусульман, що є харамом.

іхлас: (якість, намір або стан) робити все тільки заради заради Аллага (с.а.в.).

'ільм: (галузь) знань; **'ільм аль-хал**: (книги) ісламського вчення (одного мазхабу), які наказано вивчати кожному мусульманину; **'ілм аль-хал:** (книги) ісламського вчення мусульманинові; **'ілм аль-калам:** знання про оман; **аль-'ілм аль-ладунні:** знання, натхненне Аллахом Всевишнім до сердець авліїв".

імам: і) великий імам; засновник мазхабу (**імам альмадхаб, муджтахід імам**), **аль-імам аль-азам**; іі) лідер у намазі; провідник у намазі у джамааті; ііі) халіф.

іншаАллах: "якщо на те буде воля Аллаха".

істігфар: благання Аллаха про прощення.

Ка'ба: велика благословенна споруда у великій мечеті в Мекці.

калімат: слово або твердження.

карама: (орудний відмінок) диво, здійснене Всевишнім Аллахом через **Валі**.

Карім: Милостивий.

Курсі: див. "арш".

када: виконання після закінчення встановленого часу ібади, який не був виконаний у встановлений час.

кибла: напрямок, у який повертаються під час поклоніння (в ісламі до **Кааби**).

кияс (аль-фука): аналогія; (висновок, зроблений **муджахідом**) уподібнення або порівняння питання, яке чітко не зазначено в **насс** та **іджма** з подібним питанням, викладеним чітко; (стиль) **іджтіхад**.

Кутб аль-'аріфін: валі найвищого ступеня.

Мадінат аль-мунаввара: освітлене місто Медіна.

Махшар: Страшний суд.

Маккат аль-Мукарама: почесне місто Мекка.

макрух: (вчинок, річ) неналежний, який не подобається і від якого утримувався Пророк.

Малікі: (член) **мазхабу**, заснованого Імамом Маліком.

мандуб: (дія, річ), яка приносить **таваб**, якщо її зробити, але не є гріхом, якщо його не робити; **адаб,** мустахаб.

маріфа: знання, навіяне серцям Авлія, про **Дхат** і **Сіфат Аллаха (с.а.в.т.)**.

Мілада: християнська ера; григоріанський календар.

мінбар: висока кафедра в мечеті, на яку піднімаються сходами, де читають хутбу.

му'малат: розділ **фікху**.

мубах: (дія, річ) не наказана і не заборонена; дозволений.

мударріс: професор у медресе (ісламській школі або університеті).

муфасір: експерт з **тафсиру**.

муфтій: великий муфтій, уповноважений видавати **фетви**.

Мухаджируни: мекканці, які прийняли іслам до завоювання Мекки.

му'джиза: чудо, здійснене **Аллагом Всевишнім** через Пророка.

муджтахід: великий мусульманин, здатний застосовувати **іджтіхад; імам, муфтій муджтахід.**

мунафік: той, хто прикидається мусульманином, але заперечує іслам; лицемір.

муршид: екскурсовод, директор.

муташабіх: (аяту або хадису) з незрозумілим, прихованим значенням; муташабіх.

мушаббіха: люди, які вірять, що **Аллаг тааля** є матеріальною істотою.

наджс: релігійно нечиста річ.

нафс: сила в людині, яка хоче, щоб вона завдала собі шкоди з релігійної точки зору.

насс: (загальний термін) **аят** або **хадис; насс**.

Рабб: Аллагу тааля, Творець і Наставник.

Рамадан: священний місяць у мусульманському календарі.

Расул: (мн. **русул**), Посланець, Пророк; (**Расул-Аллаг**), Мухаммад, Пророк Аллага (с.а.с.).

ріяда: не робити того, що подобається **нафсу**; суворість.

сахаба: громада тих, хто увірував і бачив Пророка; **ас-Сахабат аль-кірам**, сподвижники **Расулюлли**.

салям: і) привітання, мир, побажання; іі) фраза "Ассаляму

алейкум ва рахматуллах", що вимовляється в кінці **саляту**.

саліх: (мн. сулах) той, хто є побожним і утримується від гріхів.

сіддик: той, хто вірно відданий Пророкові; **Валі** найвищого

рангу.

суфі: муттасаввіф, той, що пройшов навчання і досяг досконалості в ордені **Тасаввуф**.

сухба: товариство; товариство Пророка або Валі.

сулах: мн. від суліх.

сунна: (дія, річ), яка не була наказана **Аллагом**, і що робиться і подобається Пророку як **ібада** (є **таваб**, якщо робиться, але не є гріхом, якщо не робиться).

Сунна: і) (з **фардом**) усі сунни в цілому; іі) (з Книгою

або **Коран аль-Керім**) **хадис аш-шериф**; ііі) **фікх**, іслам.

сура(т): розділ **Корану аль-Керім**.

таваф: ібада обходу навколо Кааба в Меккі під час хаджу.

тавба: покаяння; робити тавбу: благати **Аллага (с.а.в.)** за скоєні гріхи і обіцяти Йому більше не чинити їх.

тауба: каяття в скоєних гріхах і обіцянка не скоювати їх знову.

таваб: (одиниця) винагороди, обіцяна і буде дана **Аллагом** як винагорода за те, що ви робите і говорите те, що Йому до вподоби.

таквâ: страх **перед Аллагом (с.а.в.)**; утримання від хараму.

Тасаввуф: знання і (після пристосування до **фікху**) практика звичаїв Пророка, що зміцнює іман, полегшує практику **фікху** і дозволяє досягти **маріфи**.

"улам": мн. від **"алім"**.

умма: Віруючі, що пішли за Пророком; **Умма**, мусульманська умма.

фаділа, васіла - два найвищі ступені в раю.

фікіх: (мн. фукаха) глибокий знавець фікху; фукаха ас-саб'а.

фард: (вчинок, поведінка, слово), що наказано **Аллагом тааля** в **аль-Кур'ан аль-керім**.

фетва: і) **іджтіхад** (**муджтахід**): іі) висновок (**муфтія**) з

книг **Фікху** про те, чи дозволено щось, що в них не показано

чи ні; відповідь, яку дають на релігійні питання ісламські вчені.

Фікх: знання про те, що мусульмани повинні робити і чого не повинні робити мусульмани; **ібадат, амаль.**

фітна: поширення висловлювань і дій, що шкодять

мусульманам та ісламу.

хадис (шериф): і) вислів Пророка; **аль-хадис ашшериф** - усі хадиси в цілому; іі) наука або книги про хадиси;

хадіс сахіх - хадіс, переданий правильно, достовірний згідно з умовами, встановленими вченими Хадису.

хадрат - шанобливе звертання, що вживається перед іменами пророків та ісламських вчених.

халяль: (дія, річ), дозволена в ісламі.

Ханафі: (член) **мазхабу**, заснованого Абу Ханіфою.

Ханбалі: (член) **мазхабу**, заснованого імамом Ахмадом ібн Ханбалом.

харам: (дія, річ), заборонена в ісламі.

хіджаз: регіон на Аравійському півострові на узбережжі Червоного моря, де розташовані Мекка та Медина.

хутба: проповідь, яку виголошує імам на кафедрі під час

п'ятничної молитви та ісламських свят, яку обов'язково читають арабською мовою в усьому світі (гріх, якщо її читають іншою мовою).

Шафіїт: (член) мазхабу, заснованого **аль-Імамом аш-Шафіїтом**.

Шейх аль-Іслам: голова управління у справах ісламу.